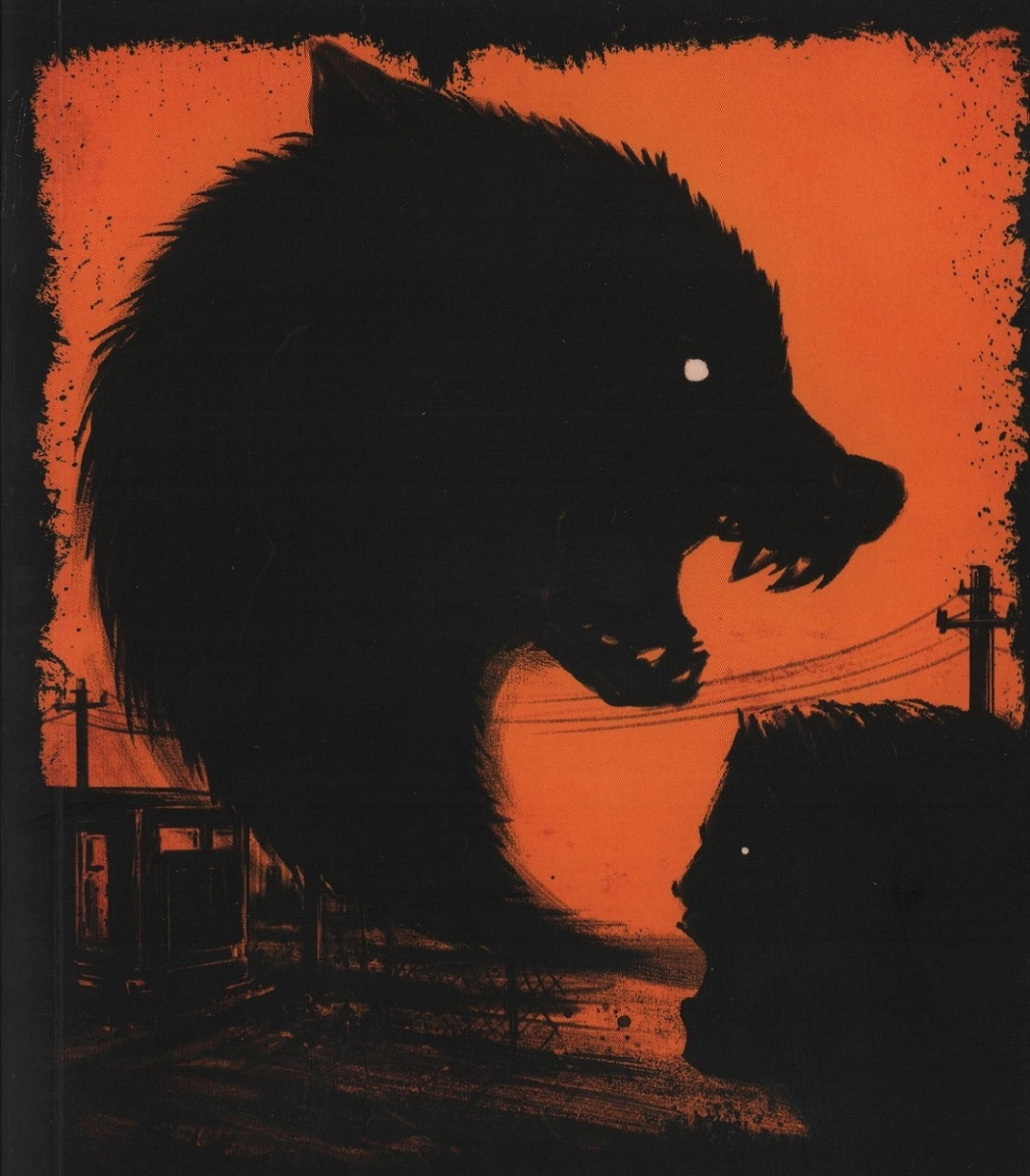

karanlık kitaplık

STEPHEN GRAHAM JONES

melezler

ithaki

STEPHEN GRAHAM JONES

Köken olarak Amerika'nın yerlisi olan Stephen Graham Jones başta korku olmak üzere polisiye, bilimkurgu ve deneysel edebiyat üzerine çoğunlukla postmodern bir yaklaşımla eserler veriyor. Thomas Pynchon ve Philip K. Dick gibi ustalardan etkilenen yazarın 20'nin üzerinde kitabı ve 250'nin üzerinde öyküsü bulunuyor. Colorado Üniveristesi'nde edebiyat ve yaratıcı yazarlık dersleri veren Jones'un *Melezler* adlı kitabı Türkçede yayımlanan ilk eseri.

Melezler

Stephen Graham Jones
Orijinal Adı: *Mongrels*

İthaki Yayınları - 1371
Karanlık Kitaplık - 3

Yayım Sorumlusu: *Alican Saygı Ortanca*

Dizi Editörü: *Alican Saygı Ortanca*
Yayıma Hazırlayan: *Elif Kadriye Özkılıç*
Düzelti: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Kapak İllüstrasyonu: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Haziran 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-375-817-4

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Barış Tanyeri, 2018
© İthaki, 2018
© Stephen Graham Jones, 2016

Bu eserin hakları HarperCollins Publishers'ın bir alt markası olan Wiliam Morrow ve Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 40200

karanlık kitaplık

Stephen Graham Jones

Melezler

Çeviren
Barış Tanyeri

ithaki

En sonunda Amerika'ya gittim.
Orada kimse kurtadamlara inanmıyor.
–James Blish

1
Ay Zalim Bir Sevgilidir

Dedem bana kurtadam olduğunu söylerdi.

Yirmi yıl kadar önce kafa sallasınlar diye Libby Teyzem ile Darren Dayımı çağırır, bir yel değirmeninin merdivenlerinde otururken pençelerini yağmura doğru savururdu. Sonra dört ayak üzerinde Booneville'den çıkan yokuşta trenle yarışır ve kazanırdı. Arkansas köylüleriyle dolu kırsal bir bölgede koşuşu, dişlerinin arasında çırpınan canlı bir tavuk ve gözlerinde tüm bu olayların heyecanı. Hikâyelerinde ay hep dolunay halinde, bir spot ışığı gibi tam arkasında olurdu.

Bunların Libby'nin midesini bulandırdığını anlardım.

Darren tam gülümsemek istemediğinden dolayı uzun ağzını yayar ve sırıtırdı, özellikle de dedem salonda sallana sallana yürüyüp bir çitin köşesine kıstırdığı koyunlara neler yaptığını anlatırken. Koyunlar tüm kurtadamların zayıf noktasıdır, derdi ve sonra iki tarafın da rolüne bürünür, omuzlarını kaldırıp bir kurt gibi ulur ve gözlerini korkuyla kocaman açıp koyunlar gibi melerdi.

Libby genellikle dedem sürüye dalmadan giderdi. Koyunlar çığlık atarken aç dedem bir kurt gibi ağzını kocaman açardı ve ateş ışığında mat, sarı dişlerini sergilerdi.

Darren yalnızca başını iki yana sallar, sandalyesinin yanındaki kovadan yeni bir çilek şarabı alırdı.

Ben ise neredeyse sekiz yaşına girmek üzereydim. Annem beni doğurduğu günden beri ölüydü ve babamın bahsi bile edilmezdi. Libby bir zamanlar annemin ikiziymiş. Bana ona "Anne," dememe-

mi söylerdi ama ben gizli gizli ona "Anne," derdim. O sonbahar için bulduğu iş 20 kiloluk tohum torbalarının ağzını dikmekti. İşten sonra gözlerinin etrafındaki deri, taktığı gözlükten dolayı terlemiş olduğu için beyaz ve pütür pütür olurdu. Darren bunun üzerine ona aptal bir rakuna benzediğini söylerdi. Buna cevap olarak Libby üst dudağını kaldırıp hırlar gibi yaparak dişlerini gösterince Darren mutfak masasında oturduğu yere sinerdi.

Darren; annem ve Libby'nin erkek versiyonuydu – dedemin söylediğine göre üçüzlerdi, bir batında doğmuşlardı. Darren, Arkansas'ya daha o sene dönmüştü. Yirmi iki yaşındaydı ve altı büyülü yıl boyunca ortadan kaybolmuştu. Dedem ailedeki tüm erkeklerde böyle olduğunu söylerdi. Darren on altı yaşında yalnız kurt olmak üzere gitmişti ve bunu kanıtlamak adına yara izleri ve bulanık dövmeleri vardı. Bunları birer madalya gibi taşırdı zira onun hayatta kaldığının göstergeleriydi.

Ben ise diğer kısımla daha çok ilgileniyordum.

"Neden on altı?" diye sormuştum ona dedem şöminenin yanındaki sandalyesinde uyuklamaya başladıktan sonra.

Çünkü on altının iki çarpı sekiz olduğunu biliyordum ve ben *neredeyse* sekiz yaşındaydım, yani gitmek için gerekli olan zamanın yarısını kat etmiştim. Ama Darren gibi gitmek zorunda kalmak istemiyordum. Bunu düşünmek bile midemde bir boşluk hissi oluşmasına sebep oluyordu. Bildiğim tek yer dedemin eviydi.

Darren sorumu duyunca şişesini arkaya doğru eğdi, Libby dinliyor mu diye mutfağa doğru baktı ve şöyle dedi: "Tam on altı yaş civarında dişlerin emzik için biraz fazla keskin hale gelir, küçük adam. Bu kadar basit."

Desibel her yükseldiğinde Libby'nin bacağına sarılmamdan bahsediyordu. Ama zorundaydım. Red yüzünden. Darren'ın yoldan çıkmasının sebebi –çoğunlukla kamyon sürdüğünden– Libby'nin gerçek aşkı bulduğu eski kocası Red'di. Dedem o zamanlar onunla Red arasında duramayacak kadar yaşlıydı ama Darren tam doğru yaştaydı ve tam gerekli gülümsemeye sahipti.

Boynunun alt tarafındaki beyaz yara izi; sandalyesinde arkası-

na yaslanıp orta parmağını pürüzsüz derinin üstünde gezdirdi, işte Red buydu. Ve kaburgalarının sol alt tarafındaki, denizkızı kız arkadaşının üstünden geçen kesik? O da Red'di.

"Bazıları insanlarla birlikte olmaya münasip değiller, ne yaparsın," demişti Darren tişörtünü tekrar giyerek. Sonra iki parmağıyla kovadan yeni bir şişe almıştı.

"Ve bazı insanlar da bunu istemezler," diye kükremişti dedem sandalyesinden. Ağzının bir tarafı havaya kalkmış, keskin bir şekilde gülümsemişti.

Darren tıslamıştı zira yaşlı adamın uyandığının farkında değildi.

Kovanın ağzındaki kapağı çıkardı ve salona doğru mükemmel bir atış yaptı. Sürekli sinek ve eşek arılar doğuran tel örgülü kapıdaki kesikten geçirdi.

"Yara izlerinden mi bahsediyoruz?" dedi dedem sallanan sandalyesinde eğilerek. Sağlam gözü ışıl ışıldı.

"Evde seninle dört dönmek istemiyorum, ihtiyar," dedi Darren. "Bugün olmaz."

Dedem heyecanlanıp anılarını anlatmaya başladığında Darren hep böyle derdi ama dedemle birlikte dört dönerdi. Her seferinde.

Ben de öyle.

"Bir kurtadam olduğun zaman işine yarasın diye anlatıyorum," dedim dedemin yerine.

"Hikâye dinlemeye hazır mısın, küçük enik?" dedi dedem ve uzanıp beni ensemden yakalayarak yüzümü çenesindeki beyaz sakal yumağına sürdü. Ben de dengemi kaybettim ve güldüm.

"Kurtadamların hiçbir zaman jilete ihtiyacı olmaz," dedi dedem beni yere bırakarak. "Nedenini söyle, oğlum."

"Senin hikâyen," dedi Darren.

"Çünkü," dedi dedem çenesini ovuşturarak, "çünkü şimdiki halimize geri döndüğünde hep kısa bir süre önce tıraş olmuş gibi olursun. Önceki gün dağdan gelmiş gibi sakalın olsa bile." Durup şov amaçlı Darren'ın sinekkaydı yüzüne baktı ve böylece benim de bakmamı sağladı. "Bebek surat. İşte önceki gece çıkıp bin bir türlü belaya bulaşmış bir kurtadamı böyle tespit edebilirsin. Böylece ne-

ler yaptıklarını bilirsin. Böylece bir odada hangileri kurtadam anlayabilirsin."

Darren dedeme bakakaldı.

Dedem söylemek istediğini söylemiş bir edayla gülümsedi ve ben kendimi tutamayıp sordum: "Ama – ama sen bir kurtadamsın, değil mi?"

Dedem parmaklarını kirli sakalına sürttü. "Kulakların keskin, evet. Ama benim yaşıma gelince kurtadama dönüşmek idam gibi bir şey oluyor."

"Senin yaşına," dedi Darren.

Bunun üzerine dedem gözünün ucuyla Darren'a baktı ve Darren gözlerini ilk kaçıran oldu.

"Demek yara izlerinden bahsetmek istiyorsun," dedi dedem bana doğru bakarak. Gömleğinin sol kolunu o denli sıyırdı ki ince kolu kangren olacakmış gibi oldu. "Görüyor musun?" dedi kolunu çevirerek.

Ayağa kalktım ve bakmak için eğildim.

"Dokun," dedi.

Dokundum. Parmağımın ucu büyüklüğünde, soluk, pürüzsüz, küçük bir çukurdu.

"Vuruldun mu?" dedim heyecanlı bir şekilde.

Darren gülümsemesini saklamaya çalışırken başını hayır anlamında iki yana salladı ve eliyle dedeme devam etmesini işaret etti.

"Dayın kalın kafalı olduğundan hatırlamaz," dedi dedem *bana*. "Ama teyzen hatırlar."

Ve annem, dedim içimden her zamanki gibi. Libby küçük bir kızken onun için geçerli olan her şey annem için de geçerliydi.

Annemi bu şekilde hayatta tutuyordum.

"Kurşun deliği değil," dedi dedem gömleğinin kolunu indirerek. "Ön bacağa giren kurşun gerçek bir kurtadama arı sokması gibi gelir. Bu, bu daha fenaydı."

"Daha mı fena?" dedim.

"Lyme hastalığı mı?" dedi Darren.

Dedem bunun için odanın öbür ucuna bakmadı bile. "Kurda

dönüşmüşken hastalıklar sana dokunamaz," dedi bana bakarak. "Kanın grip, kızamık, çiçek hatta kanser için bile fazla sıcaktır."

"Kurşun zehirlenmesi?" diye sordu Darren onu hikâyesinin devamını anlatmaya teşvik etmek adına.

"Geri dönüştüğünde kurt tüm kurşunu sıkarak atar," dedi dedem sesinde ciddi bir tonla. "Tabii kemiğe bulaşmamışsa. O zaman bir inci gibi etrafından geçerek yolunu bulur."

Darren omzunu silkerek bilemediğini işaret etti ve dinlemek üzere arkasına yaslandı.

"Ne o zaman?" dedim ben, çünkü birisinin demesi gerekiyordu.

"Bir *kene*," dedi dedem ve işaret ile başparmağını bir tutarak ne kadar küçük olduğunu gösterdi. Ne kadar önemsiz olması gerektiğini.

"Kene mi?" dedim ben.

"Kene," dedi Darren.

"Muhtemelen önceki gece indirdiğim şişko elemandan geldi," dedi dedem. "Adam ölünce gemiyi terk etti ve atan kalbin olduğu yere geldi."

"Ve sonra insana dönüştüğünde," dedi Libby. Birdenbire mutfak masasının yanında belirmişti ve elinde işe giderken beni bırakacağı için soluk mavi okul çantamı tutuyordu. "Tekrar insana dönüştüğünde *kurtadam* kılları derisine geri girip kemiklerinin etrafına sarındığında, ya da artık her ne oluyorsa işte, o zaman keneyi beraberinde içeri çekti, değil mi?"

"Demek hatırlıyorsun," dedi dedem arkasına yaslanarak.

"Batan bir geminin bayrak direğine tırmanır gibi," dedi Darren. Muhtemelen hikâyeyi önceki anlatışında dedemin kullandığı sözcükleri tekrarlıyordu. Bayrak direğini temsilen sıkkın ellerini havaya kaldırdı ve parmakları arasındaki şişeden bir damla bile dökülmedi.

"Doğru sözcük 'gömülü,'" dedi yanımda duran Libby. "Bir şey derinin içine fazla girmişse böyle denir. Bir kıymık, ya da ağzında bir diş–"

"Bir kene," diye araya girdi dedem. "Ve ona ulaşamıyordum. Olay da o ya. *Göremiyordum* bile. Ve anneannen şişman olanların bebek

dolu olduğunu biliyordu. Keneyi bir penseyle tutup sıksa bebekler kanıma karışırdı ve midemde karpuz çekirdekleri gibi olurlardı."

"Öyle bir şey olacağı yok," dedi Libby bana.

"Sen de doktora gittin," dedi Darren. "Kasabada."

"Doktor çakmağıyla birlikte bir elbise askısının ucunu ısıttı," dedi dedem hikâyeyi düzgün anlatmaya çalışan kişi olarak, "ve–" Elleriyle hareketleri yaptı; sımsıcak ve bükülmüş elbise askısının ucunu daldırdı ve küçük bir kazanı karıştırıyormuş gibi yaptı. "Şimdi yara izi kalmış olmasının sebebi ise pansuman yapmasına ya da dikiş atmasına izin vermemiş olmam. Nedenini biliyorsun, değil mi?"

Başımı Libby'den Darren'a doğru çevirdim.

İkisi de tekrar beni dedeme sevk etti. En nihayetinde onun hikâyesiydi.

"Çünkü katlanabilmek için kandan doğmuş olman gerekir," dedi dedem. Sesi neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyordu. "Eğer o doktorun derisine tek damla kan bile değmiş olsaydı yüzde yüz ayköpeğine dönerdi."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bu, bir mermi deliğinden bile daha iyiydi.

Libby artık ayağa kalkmam için eliyle işaret yapıyordu zira geç kalacak, tekrar kovulacaktı.

Bu rüyadan uyandım ama hâlâ dedemi izliyordum.

"Bitirmesine izin ver," dedi Darren, Libby'ye.

"Zamanı..."

"Isırılırsan ya da kandan sende de varsa," dedi dedem aldırış etmeden, "alev alev yanarsın, küçük enik, ve canını *fena* yakar. Yapabileceğin tek şey onlar adına üzülmek olur. Kurt kafaları vardır ama bedenleri insandır. Başlarına ne geldiğini anlamazlar, salya akıtıp ısırarak etrafta koşuşurlar, kendi derilerinden kaçmaya çalışırlar ve hatta bazen acıya son vermek için kendi el ve ayaklarını çiğneyerek koparırlar."

Artık bana değil, pencereden dışarı bakıyordu. Görebildiğim gözü bulanık gören gözüydü.

Sanırım o gözüyle bana bakıyordu.

Libby de Darren da bir şey demedi ama Libby yanlışlıkla pencereden dışarı baktı, sadece bir an için. Emin olmak adına.

Sonra ağzında kasvetli bir çizgi oluştu ve yüzünü tekrar salona çevirdi.

Okula geç kalacaktım ve bu önemli değildi.

"Hadi," dedi Libby elimi tutarak. Dedemin yanından geçerken elimi gömleğine sürttüm, sanırım ona sorun olmadığını söylemek istiyordum. İyi bir hikâye anlattığını. Hoşuma gittiğini. İstediği takdirde bu hikâyeleri bana sonsuza dek anlatabileceğini. Ben hep dinlerdim onu. Hep inanırdım.

Elimden çekindi ve nerede olduğunu anlamak adına etrafına baktı.

"Al bakalım, ihtiyar," dedi Darren ve bir çilek şarabı kovasını ona uzattı. Ben Libby'nin nihayetinde Red'den ayrıldıktan sonra aldığı El Camino'suna tırmandım ve okul yolunu yarılamışken sebebini tam anlayamamakla birlikte ağlamaya başladım.

Libby direksiyona diğer elini koydu ve beni kendine doğru çekti.

"Takma kafana," dedi. "O yara izinin gerçekten neden olduğunu ben bile bilmiyorum. Biz doğmadan önce olmuş."

"Çünkü anneannem oradaymış," dedim.

Tıpkı annem gibi anneannem de doğum yaptığı gün ölmüş. Ailemizde bir lanet gibiydi bu.

"Çünkü anneannen oradaymış," dedi Libby. "O aptal hikâyeyi bir dahaki anlatışında kene kolunun arkasında bile olmayacak. Kaşındaki o eski kesik olacak ve doktor elbise askısı değil de çakısını ısıtmış olacak. Bir keresinde bize anlatırken ağzının yanındaki yara izinin bu şekilde olduğunu söylemişti."

Kurtadam hikâyeleri böyleydi işte.

Hiç kanıt olmazdı. Yalnızca sürekli değişen, kendi içine dönen ve kıvranan, zehri emmek için kendi midesini ısıran bir hikâye.

Sonraki hafta dedemi üzerinde kıyafet olmadan çayırda gezerken bulduk. Dizleri kan içindeydi ve henüz kabuk bağlamamıştı. Ellerinin üst tarafları sıyrılmıştı ve parmak uçları çakıl ve dikenler tara-

fından çiğnenmişti. Bize bakıyor ama görmüyordu, sağlam gözüyle bile.

Onu ilk Darren ve ben gördük. Ben Darren'ın sırtındaydım. Dedem dört bir yöne koşuşuyordu ve yüzünün iki tarafından yaşlar akıyordu.

Dedemi görünce Darren beni yavaşça yere bıraktı.

"Ölmedi," dedim, vurgulayarak.

İşe yaradı.

Dedemin sırtı hırıltılı nefesiyle inip kalkıyordu.

Darren iki adım uzaklaştı ve şişesini tüm gücüyle fırlattı. Soluk pembe sıvı birkaç adım boyunca daireler halinde çiseledi ve sonra hiçlik. Yalnızca havada ilaç gibi bir koku.

"Sence kaç yaşında?" dedi Darren bana.

Ben önce başımı kaldırıp Darren'a, sonra başımı eğip dedeme baktım.

"Elli-beş," dedi Darren. "İşte bu yaşta böyle oluyor."

Artık şişe her neye çarpıp parçalandıysa, Libby o sesi duydu ve bize doğru geldi. Bize doğru koşarken ellerini ağzının üzerinde bir kubbe oluşturacak şekilde birleştirmişti.

"Dönüştüğünü sanıyor," dedi Darren tiksindiği belli olan bir şekilde.

"Yardım edin!" dedi Libby ve babasının yanında dizleri üstüne çöktü. Başını kucağına almaya çalıştı. Uzun siyah saçları ikisini de örtüyordu.

Bu da böyle bir gündü.

O hafta okula hiç gitmedim ve kendime dedemi sağ tutacağıma dair söz verdim.

Bunu hikâyelerle yapıyordum. Onu konuşturarak.

"Bana anneannemi anlatsana," dedim bir gece Darren gittikten, Red gelip Libby ona doğru sürüklenene dek kapıda bekledikten sonra. Libby kendine engel olamıyordu.

Anneannemi soruyordum çünkü dedem gerçekten bir kurda dönüştüğünü düşünüyorsa, o halde onunla bu konuda konuşmak, iyileşmesine yardımcı olmayacaktı.

"Anneanne," dedi yeni, yarı peltek konuşmasıyla ve sonra başını iki yana salladı. "Ona kimse 'Anne' demedi, değil mi?"

Sorumu geri almak istedim. Baştan başlamak.

Dedem derin, önemli bir nefes aldı ve verdi. "Kurtadamları bilirsin, bir kez eş buldular mı hep onunladırlar, tamam mı? Kuğular ve yer sincapları gibi."

Artık neredeyse sürekli sandalyesinde oturuyordu. Eskiden yarım ağız gülümsediği zaman bu iyiye işaretti. Libby bunun artık kötü bir şey olduğu anlamına geldiğini söylüyordu.

"Yer sincapları mı?" dedim.

"Üstlerinde bunun kokusunu alabilirsin," dedi göstermek için burnunu sesli bir şekilde çekerek.

Ben hiç yer sincabı görmemiştim. Yalnızca tümseklerini görmüştüm.

"Anneannen," dedi dedem daha sonra, daha net bir şekilde. "Benim ne olduğumu ilk öğrendiğinde, bunun sanki ayla evliymişim gibi bir anlama geldiğini düşündü. Ancak o zaman ulumaya giderdim."

Gözlerimi kısınca bunu gördü ve ekledi. "Öyle olmuyor, küçük enik. Tasmalar kısa geliyor. Öyle açlıktan ölürüz. Neyse. Sonuçta onunla evliydim, değil mi?"

Sobadaki bir odun parçasından kıvılcımlar yükseldi. Darren buna ihtiyar ateşi adını veriyordu. Aylardan eylüldü.

"Kurtadamlar hakkında bir başka şey," dedi dedem en sonunda. "Köpekler gibi yaşlanırız. Bunu da bilmelisin."

"Köpekler gibi," diye tekrar ettim.

"Dikkatli olmazsan tüm yaşamını erkenden yakabilirsin. Ormanlık alanda, akşam yemeğinin peşinde koşarak çok vakit geçirirsen."

Başımı salladım. Konuştuğu sürece ölmüş olamazdı.

"Anneannen," dedi tekrar çünkü orada kalmıştık, kurtadamlardan önce.

Dedem bir balgam yuttu, öksürdü ve sonra eline tükürüp bunu kucağındaki battaniyeye sürdü.

"Eskiden bir sır vardı," dedi. "Onlar, eşler için, onların..."

Ölmemesi için, bu cümlenin böyle bittiğini biliyordum. Dedem neredeyse tüm zamanını salonda geçirmeye başladığı için aile lanetini çözmeye karar vermişti. Kanepenin yanında duran kütüphaneden çalınmış onca kitap bunun içindi. İnsan bir kadının, bir kurtadamla yaşayıp doğururken ölmemesini sağlayan metodu bulabilmek için.

Libby'nin zamanının çoğunu mutfakta geçirmesinin sebebi dedemin araştırmasıydı. Libby yapacağı hiçbir şeyin annesini geri getirmeyeceğini söylüyordu. Öyle büyük bir kurtadam sırrı falan yoktu. Annannem ölmüştü, o kadar.

Darren, dedemin kitaplarının komik olduğunu düşünüyordu. Hepsi garip hikâyeler, inanılmaz bilgiler içeriyordu.

"Onu kilise mezarlığına gömmüştük," dedi dedem sonra, kafasındaki anneanne hikâyesinin farklı bir kısmından. "Ve onlar – onlar onu kazıp çıkardılar, küçük enik. Onu çıkardılar ve onlar – onlar–"

Bitirmek yerine sandalyesinde öne doğru sallanınca düşmesin diye onu geri ittim. Onu geri döndürebilir miydim bilmiyordum.

Kafasını kaldırdığında ne anlattığını çoktan unutmuştu.

Ama Libby'nin ona engel olamadığı zamanlardan birinde anlatmıştı bana.

Başka bir kurtadam hikâyesiydi.

Anneannem doğururken öldükten sonra rakip bir kurt sürüsü dedeme bir mesaj vermek adına onu kazıp çıkarmışlardı. Bir bölge meselesiydi.

Dedem de onlara mesajlarını geri vermek için kürekle gitmiş ve küreği onlar üzerinde kullanmıştı.

Genellikle tüm bölgenin *kendi* bölgesi olduğunu söylerdi hikâyesini bitirirken. Gözünün alabildiğine, gücünün yettiğine her yer kendi bölgesiydi. Hatta bazı zamanlar savaş onu oraya atalı beri tüm Arkansas'nın onun olduğunu söylerdi.

Ama ben aptal değildim. O ay okula gitmemiştim ama öğrenmeye devam ediyordum. Libby bana en sonunda dedemin kolundaki yara izinin nasıl oluştuğunu anlatmıştı. Muhtemelen üzerinde yuvarlandığı bir sigaradan olmuştu. Ya da eski zamanda geçirdiği

bir suçiçeğinden. Ya da gömleğinde eriyip koluna geçen bir cüruf parçası.

Bu hikâyeyi yine aynı gerçeklerden ama farklı kaslarla oluşturmam gerekiyordu.

Anneannem ölmüş ve gömülmüştü. Bunu biliyordum. Libby bile bunu söylüyordu.

Muhtemelen olan şey –hayır, *olmuş olması gereken* şey, *olabilecek* en kötü şey şuydu– cenazeden sonra, toprak hâlâ yumuşakken kasabadaki köpeklerden bazıları mezarlığa girmiş olmalıydı. Ve sonra dedem tüfeğiyle ya da kamyonuyla o sürünün izini sürmüş olmalıydı, tüm bir ayını alsa bile. Ve sonra küreğiyle onları gömmüştü.

Kurtadam versiyonunu tercih ederdim.

O hikâyede dedem genç bir adam, dinç bir kurtadam. Ama aynı zamanda yas tutan bir koca, yeni ve korkuya kapılmış bir baba. Ve şimdi diğer sürünün mesken tuttuğu evin koridorunda eğiliyor. Kolları kırmızı ve omuzlarına kadar intikamla tütüyor.

Libby bu hikâyeyi dinleyerek büyümüş olsaydı, dedem bu hikâyeyi ona gerçekleri göremeyeceği kadar gençken anlatmış olsaydı Libby'nin de tek hatırladığı o kahraman olurdu. Uzun boylu, vahşi, kanlı adam. Göğsü inip kalkıyor, gözleri bir sonraki avını arıyor.

On sene sonra ise Libby, Red'e teslim oldu.

Yeterince uzun baktığın sürece her şey bir anlam ifade eder.

Darren'ın iki-üç saat sonra eve gelmesi dışında. Çıplaktı, nefes nefeseydi, ter içindeydi, gözleri çılgınca bakıyordu, saçlarında dal ve yapraklar vardı, bir omzu tutulmuştu.

Omzunda ise siyah bir çöp torbası vardı.

"Her zaman siyah bir torba kullan," dedi bana içeri girip poşeti masanın üzerine bıraktıktan sonra.

"Çünkü beyaz, geceleyin göz alır," dedim ben de ona. Eve çıplak ve pis geldiği diğer üç seferinde de böyle demiştim.

Saçımı okşadı ve pantolon bulmak için evin derinliklerine girdi.

Ben poşetin ağzını açtım ve içine baktım.

Bol bol nakit para ve çilekli şarap kovaları.

***

Dedemin bana anlattığı son hikâye bacağındaki çizikle ilgiliydi.

Dedemin bu hikâyeye başladığını duyan Libby musluğun oradan çekilip ona baktı.

Elinde dükkândan aldığı büyük, çiğ bir biftek tutuyordu. Red yüzündendi, önceki gece yüzünden.

İşe gitmek için hazırlanmak üzere içeri girdiğinde masanın üzerinde Darren'ın çöp poşetini görmüştü ve içine bile bakmadan eline almıştı. Darren'ın eski yatak odasına girmişti. Darren örtünün üzerinde, pantolonunu giymiş bir halde uyuyordu.

Poşeti, içindeki iki şarap soğutucu şişenin kırılıp Darren'ın sırtına dökülеceği kadar sert bir şekilde üzerine atmıştı.

Darren dönerek ve tükürerek, ağzı açık, dişlerini çıkararak üzerine gitmişti.

Ve sonra kız kardeşinin yüzünü görmüştü. Gözünü.

"Yemin ederim ki bu sefer öldüreceğim onu," dedi Darren yatağından kalktı. Bacaklarının yanında duran ellerini bir sıkıyor bir açıyordu. Ama Libby oradaydı ve ayaklarını yere sapasağlam basmış, onu göğsünden itiyordu.

Çığlıklar ve bir şeyler fırlatmalar başladığında ikisinden biri kapıyı kapadı, görmeyeyim diye.

Salonda dedem öksürüyordu.

Yanına gittim, sandalyesinde dengede durması için arkasına yaslanmasına yardım ettim ve Libby iyi geleceğini söylediği için dedemden bana ağzının kenarındaki yara izinin nasıl oluştuğunu sordum.

En sonunda başını kaldırıp bana baktığında boynunun üzerindeki başı gevşekti ve sağlam gözü dahi bakıp da görmüyor gibiydi.

"Dede, dede," dedim onu sarsarak.

Hayatım boyunca yanımdaydı. Salonda bana yüzlerce kurtadam hikâyesi canlandırmış, hatta bir keresinde kötü bir Clydesdale atı önünde şaha kalktığında kendini arkaya atması gerektiği için gözlerini hiç görmediğim kadar geniş açıp kahve masasını kırmıştı.

Evin arkasında bir cam kırıldı, bir tahta parçalandı ve o kadar yüksek sesli bir çığlık duydum ki Darren'dan mı Libby'den mi geldiğini anlamadım. Hatta bir insana ait bile olmayabilirdi.

"Birbirlerini çok seviyorlar," dedi dedem. "Libby ve o – ve o—"

"Red," dedim sözcüğün sonunu vurgusuz söylemeye çalışarak. Darren telaffuz ederken öyle yapardı.

"Red," dedi dedem, oraya onu almaya bizzat gidiyormuş gibi.

Odadakilerin Red ve Libby olduğunu düşünüyordu. Artık hangi ayda olduğumuzu bile bilmiyordu.

"Kötü bir kurt da değil," diye devam etti başını iki yana sallayarak. "Olay da o ya. Ama iyi bir kurt her zaman için iyi bir adam değildir. Bunu unutma."

Bunu duyunca tersinin doğru olup olmadığını merak ettim. İyi bir insan kötü bir kurt mu oluyordu acaba. Ve bunun daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu düşündüm.

"Bunu bilmiyor," dedi dedem, "ama Libby annesine benziyor."

"Anlatsana," dedim.

En sonunda anlattı, yani en azından anlatmaya başladı. Ama anneannemi anlatırken konu sürekli başka şeylere kayıyordu. Örneğin rüzgâra arkasını dönerken sigara tutan elinin nasıl göründüğünü anlatıyordu. Saçlarının nasıl yüzünün önüne düştüğünü. Sol köprücük kemiğinin üzerindeki lekeyi.

Bir süre sonra Darren ve Libby'nin de onu dinlediğini fark ettim.

Benim anneannemdi ama onların annesiydi. Hiç görmedikleri anneleri. Etrafta hiç resmi olmayan anneleri.

Dedem dinleyici kitlesini, sanırım ailesi olarak onu dinlediğimizi görünce gülümsedi ve sonra anneannemin etli güveçlerini anlatmaya başladı. Nasıl Logan County'den havuç ve patates çaldığını, bunları eve ağzında getirdiğini, arkasından havaya ateşlenen pompalı tüfekleri, kurşun dolu gökleri, üstüne yağan saçmaları. Bu yüzden eve geldikten sonra sundurmada silkinirken dolu yağıyormuş gibi olduğunu.

Libby buzdolabını sertçe açtı, içinden bir biftek çıkardı, oda ısısına getirmek için musluğun altında sıcak suya tuttu. Yüzü için.

Darren rahatça salona girdi, genellikle oturduğu sandalyenin yanından geçip kıç üstü yere oturdu. Sanki büyüyü bozmak istemiyormuş gibiydi. Dedem anneannemi anlatmaya devam etti. Onu ilk

kez gördüğü zamanı. Anneannem Boonesville'de bir geçit törenindeymiş, omzunda açık sarı bir şemsiye varmış. Koca bir papatyaya benzemiyordu, dedi dedem. Yalnızca bir şemsiye, ama hava *günlük güneş*likken.

Darren gülümsedi.

Yüzünün sol tarafında dört tane derin çizik vardı ama umurunda değildi. Dedem gibiydi, binlerce hikâyesi olacaktı.

Libby mutfakta en sonunda suyu kapadı ve bifteği sol gözüne bastırdı. Henüz şişip tüm gözü kapanmamıştı. Göz bebeği sanki yerinden çıkmış gibi kıpkırmızıydı.

Red'den en az Darren kadar nefret ediyordum.

"Devam et," dedi Darren dedeme ve üç dört dakika boyunca dedemin peşinde evi dört döndük. Dedem en sonunda öne eğilip pantolonunun sağ bacağını sıyırdı. Ama üzerinde pantolon yoktu. Parmakları yine de pantolonun anısına yakışır şekilde sıyırma işlemini gerçekleştiriyordu.

"Bunun nasıl olduğunu dinlemek istedi," dedi ve parmağıyla bacağındaki daha önce hiç fark etmediğim derin çukuru işaret etti.

Libby o anda musluğun yanından ayrıldı.

O anda Libby'nin dudakları da kırmızıydı ve bir parçam bunun sebebinin biftek olduğunu söylüyordu. Bifteği çiğnemişti çünkü.

Geri kalan tüm parçalarım dedemin işaret parmağıyla bacağındaki yara izini işaret etmesini izliyordu. Zira ağzının kenarındaki yara izini sormuştum, bacağındakini değil. Ama bunu berbat etmeyecektim.

"Bir köpeğim vardı..." dedi bana, yalnızca bana ve Libby bifteği muşambanın üzerine düşürdü.

"*Baba*," dedi Libby ama Darren elini sertçe kaldırdı. "Hayır, bu sefer–" dedi Libby sesi giderek tizleşerek ama Darren başını evet, yapabilir, anlamında salladı.

"Sen *orada* yoktun," dedi Libby ve Darren tekrar ona bakınca Libby homurdanarak arkasını döndü, sineklikli kapıyı çarparak çıktı ve sanırım ormana doğru koştu. En azından El Camino'sunu çalıştırdığını duymadım.

"Köpeğimiz vardı bir tane," dedi dedem sanki her şeyi hatırlamaya başlamış gibi kafasını sallayarak. Hikâye sanki havadaki ipliklermiş gibi parmaklarını gözlerinin etrafında hareket ettiriyordu ve elini doğru şekilde tuttuğu takdirde hepsini anlamlı bir bütün oluşturacak şekilde birleştirebilecekmiş gibiydi, "bir köpeğimiz vardı ve – bir şeye bulaştı, ısırıldı, ısırıldı ve ben de, şey."

"Kuduz," dedim. Sınıfımda midesinden aşı olmak zorunda kalan çocuktan biliyordum.

"Kız kardeşini uyandırmak istememiştim," dedi dedem, Darren'a bakarak. "Ben de – ben de bir perçin çekici kullandım. Çekiç sessizdir yani. Çekiç iş görür. Şu taraftaki çitin dışına çıkardım ve–" Gülmeye başladı, hırıltılı ihtiyar gülüşü ve hikâyeyi tüm bedeniyle anlatabilmek üzere ayakta kalma savaşı veriyordu.

"Onu mu?" dedim ben ama o rol yapmaya başlamıştı. Büyük ve sırık gibi köpeği tasmasından tutuyor ve çekicini köpeğe doğru savuruyordu, köpek onu döndürüyordu, dedem darbeleri ıskalıyordu, en sonunda bir darbesi kendi bacağına denk geliyordu ve tek bacağı üzerinde sekmek zorunda kalıyordu, köpek hâlâ dönüyordu, yaşamaya çalışıyordu.

Dedem hâlâ gülüyordu, ya da gülmeye çalışıyordu.

Darren gözlerini dengede tutmaya çalışır gibi başını arkaya doğru sarkıtmıştı.

"Ben, ben–" dedi dedem tekrar sandalyesini bulup üzerine yığılarak, "ona ilk darbeyi indirdikten sonra, küçük enik, beni yalamamış olmasını dilerdim," ve bu da vurucu cümleydi.

Ama tek gülen oydu.

Ve gerçek bir gülümseme değildi.

Sonraki pazartesi Libby beni birinci sınıfa geri götürdü ve ben ön kapıdan içeri girene kadar kaldırımda oturup bekledi.

İki gün sürdü.

Salı günü okul ve işten döndüğümüzde dedem ön kapıdan yarısına kadar çıkmıştı, bulanık gören gözlerini faltaşı gibi açmıştı ve ağzına girip çıkan sinek ve eşek arılar vızıldıyordu.

"Hayır–" dedi Libby tişörtümü tutup El Camino'dan çıkmamı engellemeye çalışarak.

Çok hızlıydım. Kaliş boyunca koşuyordum. Yüzüm şimdiden çok sıcaktı.

Sonra durdum, bir adım gerilemek zorunda kaldım.

Dedem yalnızca mutfak kapısından yarısına kadar çıkmış değildi. Aynı zamanda yarı insan yarı kurt haldeydi.

Belden üst tarafı, yani kapıdan çıkmış olan kısmı aynıydı. Ama mutfak zeminindeki bacakları kıllarla kaplıydı ve yanlış bir şekli, yanlış kasları vardı. Ayakları iki katı uzamıştı ve topuğu da bir köpeğin dizinin arka tarafına benziyordu. Kalçası öne doğru çıkmıştı.

Gerçekten de hep söylediği şeydi.

Ne yapacağımı bilemedim.

"Ormana gidiyormuş," dedi Libby o tarafa bakarak.

Ben de öyle yaptım.

Darren her neredeyse artık oradan dönmüştü ve hâlâ gömleğini iliklıyordu. Söylediğine göre gittiği yere vardığında terlemiş olmasın diyeydi.

Ben de ona inanırdım.

Eskiden her şeye inanıyordum.

Bizi El Camino'nun bagajının üzerinde otururken görünce durdu.

Öğretmek bana plastik bir sandviç çantasından gizli gizli sucuk parçaları verdiği için okulda yemediğim öğle yemeğini paylaşıyorduk.

"Hayır," dedi Darren başını rüzgâra doğru kaldırarak. Sandviçimin yarısını istediği için değil. Dedem için. *"Hayır, hayır hayır hayır!"* Çığlık atıyordu çünkü o da benim gibiydi, ısrar edebilirdi, yeterince çok ses çıkarırsa, sonuna kadar diretirse gerçek olmasını sağlayabilirdi.

Yaklaşmak yerine arkasını döndü ve gömleği arkasından süzülerek yere düştü.

Peşinden gitmek için yere atladım ama Libby beni omzumdan yakaladı.

İçeri giremediğimiz için –dedem yolu kapıyordu– El Camino'nun

yatağında yattık. Libby'nin tırnakları bagaj kapağındaki beyaz şeritlerin ucunu takip ediyordu. Altlarında, arabanın geri kalanında olduğu gibi soluk bir siyah vardı. Gece havayı soğuttuğunda arabanın içine girdik ve pencereleri kapatınca Red'in sigaralarının tadını solumaya başladık. İşaret parmağımı ön paneldeki bir yanığa koydum, sonra elim kesilene kadar ön camdaki çatlağın üzerinde sürüdüm.

Altımızdaki yer sarsılana kadar uyudum.

Doğruldum ve arka camdan baktım. Ağaçlar parlıyordu.

Libby başımı tutup kendine çekti.

Darren'dı. Bir kepçe çalmıştı.

"Dayın," dedi Libby ve dışarı çıktık.

Darren kepçeyi evin önüne çekti, kepçesini indirdi ve sonra daldırdı, sürüdü, dedemi kepçesine aldı; dedemin ağzı açıktı, bacakları normaldi. Ağzı ise halen öne atılmaya çalışıyordu. Bir kurt ağzı gibi.

"Dönüşemeyecek kadar yaşlıydı," dedi Libby bu trajedi karşısında başını iki yana sallayarak.

"Peki ya başarsaydı?" dedim.

"Sen de aptallık yapmayacaksın, değil mi?" dedi ve bana nasıl gülümsediğini görünce cevap vermeme gerek olmadığını anladım.

Kepçe çok ses çıkardığı için Darren bize seslenememiş. İlk basamakta durmuş, tutunma kolundan bize el salladı.

"İstemiyorum," dedi Libby bana.

"Ben de," dedim.

Darren'ın yanına tırmandık, zıplayan ve parçalanmış koltuğunun iki tarafına oturduk. Kolumda camın soğukluğu.

Darren kepçeyi hızlıca tarlaya sürdü ve yalnızca ağaçlar kalana dek yola devam etti. Sonra ağaçların arasından geçip bir dereye geldik. Dedemi kaldırdı, uzun ve kuru çimleri bir beşik gibi kullanarak onu üzerine yerleştirdi ve kepçeyi kullanarak nehrin sığ kenarını kazmaya başladı.

Babasını kollarına aldı, önce Libby'ye ve sonra bana baktı.

"Deden," dedi onu tutarken. "İhtiyar göt hakkında tek bir şey söyleyebilirim. Akşam yemeğini marketten almak yerine bizzat avlamayı daha çok severdi."

Bunu söylerken ağlıyor gibiydi, ben de o yüzden başımı çevirdim.

Libby dudağını ısırdı ve yüzünün sağ tarafındaki saçları tuttu. Darren, dedemi yeni kazdığı çukura doğru indirdi ve sonra kepçeyi kullanarak üstüne kazdığından fazla toprak attı. En sonunda derenin de ucunu kazdı ve üzerine çakıl bıraktı, sonra tümseği ezdi de ezdi, giderek daha çılgın bir şekilde. Dedemin tüm kemiklerini kırdı ki biri kazıp çıkardığında bir önemi olmasın.

Kurtadamlara işte böyle yapılır.

"Peki ya ben?" dedim dönerken, kepçenin koltuğunda.

"Ne demek peki ya ben?" dedi Darren ve başımı çevirince ayın ağaçların üzerinden yeni çıktığını, parlak ve yuvarlak olduğunu gördüm. Darren'ın başının arkasında mükemmel bir çerçeve gibiydi. Darren direksiyonun başında sanki bu iş için doğmuş gibi duruyordu.

Babası olmayan tüm çocuklar dayılarına taparlar.

"Peki ya *o* ne olacak demek istiyor," dedi Libby sözcüklerine farklı bir vurgu katarak.

"He, he," dedi Darren ve ağaçların arasından çıktığımız için gaza bastı. "Annen, annen—"

"Ebeveynleri kurtadam olan her çocuk kurtadam olmaz," dedi Libby. "Dedenden annene geçmemişti."

"Bazıları olmaz," dedi Darren.

"Bazıları şanslıdır çünkü," dedi Libby.

Yolculuğun ve gecenin geri kalanı sessizdi. En sonunda Darren mutfak masasında dişlerinin arasından nefes almaya başladı, sanki tüm bu süre boyunca bir şey düşünüyormuş da en sonunda bir dakika dahi bile aklının içinde tutamıyormuş gibiydi.

"Yapma," dedi Libby ona.

Ben Libby'yle sobanın yanında oturuyordum. Gece çok geç bir saat olduğu için ateş epey harlanmıştı.

"Bekleme beni," dedi Darren gözlerini kaçırarak ve Libby onu durduramadan çıkıp gitti.

Bence durdurmazdı onu zaten.

Kepçe çalıştı, ışıkları mutfak penceresinin önünden geçti ve altından görülebilmesi için kepçesini kaldırmış bir biçimde kasabaya doğru tıngır mıngır gitmeye başladı.

"Eşyalarını topla," dedi Libby bana.

Siyah bir çöp poşeti kullandım.

Darren sabah geri döndüğünde El Camino'nun bagajının üzerinde oturmuş matematik kitabımı arıyordum.

Ama kurtadamların matematiğe ihtiyacı yoktur.

Darren yine çıplaktı.

Bol bol nakit ve çilekli şarap dolu soğutucu kovalar yerine omzunda geniş, siyah bir kemer vardı.

"Bir vampir olmak istediğin zamanları hatırlıyor musun?" dedi bana ama tüm bu süre boyunca eve bakıyordu.

Elleri ve çenesi kurumuş kandan kapkaraydı ve mazot kokuyordu.

Başımı salladım zira bir vampir olmak istediğimi gerçekten hatırlıyor gibiydim. İlk geri döndüğünde okumama izin verdiği, güneşten solmuş eski bir çizgi romanda görmüştüm.

"Bu daha iyi," dedi Darren ve bulaşıcı gülümsemesi ağzının köşelerinde bir hayalet gibi gezindi. Sonra Libby geldi, elleri undan bembeyaz, giysisinin kolları dirseğine kadar çekili.

Birkaç adım ötede durdu, elinin tersiyle yüzünden beyaz bir çizgi sildi ve Darren'ın arkasındaki yola baktı. Sonra başını çok yavaş bir biçimde Darren'a çevirdi. Ellerine. Çenesine. Gözlerine.

"Yapmadın," dedi Libby.

"Benim hatam değildi," dedi Darren. "Yanlış zaman, yanlış yer."

Omzunda asılı harap, siyah kemer bir polise aitti. Keselerinden ve ceplerinden belliydi. İnci kabzalı silah bile yerindeydi, mat beyaz kabza sırtına vuruyordu, her adımda gümüş bir yıldız parıltısı.

"Bahse girerim kamyoncu durağında yetmiş beşe okutabiliriz," dedi ve ne kadar değerli olduğunu göstermek üzere kemeri uzattı.

"İçeri gir," dedi Libby beni eve doğru iterek.

Daha sert itmeliydi.

"İçki dükkânlarına ziyaretlerin bitti," dedi Darren'a. Sesi keskin bir bıçağın arka tarafı kadar düzdü ama göz açıp kapayıncaya kadar diğer tarafını çevirebilirdi.

"Ayılar ve kurtlar anlaşamazlar zaten..." dedi Darren. Bunu söylerken sol tarafa bakması ve kaşının üzerindeki bir noktaya dokunması, uzun eve dönüş yolu boyunca bunun hazırlığını yaptığını gösteriyordu.

Libby onu göğsünden sertçe itti.

Darren hazırdı ama biraz daha zorlanması gerekiyordu.

Darren, Libby'nin yanından giyinmek, bir şarap kovası almak için eve doğru gitmeye çalıştı ama Libby onu geri itti. Yeterince yakın olduğum için ikisinden birinin göğsündeki kükremeyi duydum. Ciddi bir hırıltı.

Kendimi kendi bedenimde daha küçük hissettim.

Ama başımı çeviremiyordum.

Darren'ın göğsünde derisi zonkluyordu.

Dedem oğlunun içinde yükseliyordu. Karşımda dedemin gençliği vardı; dolanmak, savaşmak için kaşınan dedem. Her gece yemeğinin peşinden gitmek istiyordu çünkü bacakları hiç bel vermeyecekti. Çünkü dişleri hep güçlü olacaktı. Çünkü derisi hiç mumlu kâğıda dönmeyecekti. Çünkü elli beş yaş koca bir ömür uzaktaydı. Çünkü kurtadamlar, onlar sonsuza dek yaşardı.

Ve sonra koku geldi. Muhtemelen doğum da böyle bir kokuya sahipti. Tersi çevrilen bir beden gibi. İçi dışına çıkan, *dönüşen* bir beden.

"Babam öldü, Lib," dedi Darren, tüm acısı ve kasabada her ne olduysa tüm bahanesi ses tonundaydı, sesinin kırılan dalgalarında.

"Ama *o* ölmedi," dedi Libby elini bana çevirerek. Darren gözlerini önce bana, sonra tekrar Libby'ye çevirdi. "Artık öyle ne istersek yapamayız," dedi Libby ağzını sımsıkı kapamıştı ve neredeyse dudakları birbirinden ayrılmıyordu. "En azından—"

Elimi bir yumruk yaptım, kaçmaya ve saklanmaya hazırdım. Dedemin deresinin nerede olduğunu biliyordum.

"Ne zamana kadar?" dedi Darren.

"*En azından*," dedi Libby ve gerisini gözleriyle anlattı. O dili henüz çözememiştim.

Darren ona baktı, baktı, uzun uzun baktı. Çene kaslarını sıkıyor ve bırakıyordu. Göz bebekleri ya daha sarımsı bir renge bürünüyordu ya da sabah güneşi mükemmel bir açıyla yakalıyordu. Ama gök halen bulutluydu. O yeni, tehlikeli gözlerini Libby'ye diktiğinde Libby ona öyle sert bir tokat attı ki Darren'ın başı sağa doğru döndü.

Libby'nin de pençeleri çıkmıştı. Benim düşündüğüm gibi tırnaklarının altından değil, parmak boğumlarının üstünden. Bunu olurken görememiştim bile.

Gözlerim Libby'nin elinin çizdiği kavisin her bir karesinin görüntüsünü kaydetmişti.

Darren'ın alt dudağının bir parçası gerildi ve göğsüne doğru indi. Burnunun alt tarafı biraz daha aşağı sıyrıldı ve üst tarafından ayrıldı.

Gözleri hiç hareket etmedi.

Bacaklarından da parmaklar kurda doğru uzandı.

"*Hayır!*" diye bağırdı Libby ve öne atıldı. Darren'ı omuzlarından tuttu, tüm gücüyle dizini Darren'ın taşaklarına gömünce Darren parmak uçlarına yükseldi.

Sonra öne doğru düştü, çıplak ve gergin derisiyle yerde cenin şeklini aldı. Tepesinde Libby nefes nefeseydi ve hâlâ hırlıyordu. Derisinin altındaki köpek kasları muhteşem bir şekilde kıvranıyor, pençeleri kapkara parıldıyordu. Ona bir şeyler söylüyordu ve ses tonu hiç şüpheye yer bırakmıyordu; içki dükkânı günleri *bitmişti*, artık bir *kamyon* şoförüydü. "Bunu anlıyor musun?" dedi en sonunda.

"Jess için," dedi en sonunda da –annem, Jessica, annesinin ismi verilen annem– ve sonra elinin tersiyle gözlerini sildi. Çok kısa bir an için kolunun iç tarafında parlak siyah pençesi göründü ama bir önem atfedilecek kadar uzun süre kalmadı.

Ama önemliydi. Benim için.

Etrafımızdaki dünya gacırdayarak yeni bir şekil aldı. İçinde bulunduğumuz o an bir balon gibi şişiyordu.

On dakikalık bir zaman zarfında El Camino'nun yatağının üzerine karton kutular ve çöp torbaları yığmış, dedemin evini tamamen yakmıştık. Üçümüz bir gecede ölü polisle aramıza mümkün olduğunca çok mesafe koyabilmek adına El Camino'ya tıkıştık.

Ama şimdi.

O anda her şey belirli bir şekilde oldu, başka bir şekilde değil.

Teyzemin kolundaki parlak siyahlıktan ötürü tekrar dedemi dinliyordum.

Bana anlattığı ilk hikâyelerden biriydi, Darren'ın Red'i Libby'den uzak tutmak için kasabaya gitmesinden hemen önceydi. O zaman sol gözü muhtemelen beynine baskı yapmaya çoktan başlamıştı.

Hikâye köpeklerin yan parmakları hakkındaydı.

Ve dedemin hikâyelerinin hiçbiri yalan değildi. Bunu şimdi biliyorum. Yalnızca farklı bir şekilde doğrulardı.

Dinlemek için doğru düzgün oturabilmeye başladığım andan itibaren bana sırlar anlatmıştı.

Köpeklerde, demişti bana, yan parmaklar olur. Kullanışsızdırlar, arta kalmış parmaklardır. *Kurt* oldukları zamandan kalma, diye ısrar ederdi dedem.

Yan parmaklar, doğum yapmakla, doğmakla alakalıdır.

Bebek kuşların kabuklarını delmek için bir gagaya gereksinmeleri, ya da bazı bebek yılanların yumurta kabuklarını delmek için keskin bir buruna sahip olmaları gibi kurtadam yavrularının yan parmaklara ihtiyacı vardır. Bunun sebebi diğer yarıları olan insandır. Çünkü bir kurdun kafası bir doğum kanalından kayıp geçebilmesi için özellikle o şekildedir ama bir insan kafası –tüm enikler doğdukları esnada sürekli olarak bir insana bir kurda dönüşme halindedirler– ise diğerine kıyasla büyüktür ve yolu tıkar. Ve annelerin kadınlara özel bölgeleri buna uygun değildir. Anneanneme yaptıkları gibi enikleri kesip çıkarmak da denenebilir ama işini bilen biri lazım. Bıçak ya da bıçağı tutacak biri olmadığında ve anne kurt değil insan olduğu zamanlarda – yan parmaklar işlevini gösterir ve varlık sebepleri *budur*. Enik patisiyle dışarı uzanabilsin diye. Ön kolun iç tarafındaki minik bir keskinlik, açıklığa takılıp orayı genişletebilsin diye.

Kanlı ve korkunç bir şey ama işe yarıyor. En azından enik için.

Ve böylece dedemin kene olayını da anlamıştım. Kolunun arka tarafındaki pürüzsüz, çukur olan yara izi.

Bir gün kendi kollarıma bakayım diyeydi.

Libby kollarımın ön taraflarının içindeki iki soluk ve düz ize anneannemin ocağının yanan kısmının sebep olduğunu söylemişti. Kafam kadar büyük bir ekmeği tost zannedip uzandığımda.

Dedem ise tüm bu süre boyunca bana anlatmıştı: Köpekler mi?

Okula giderken pencereden köpekler görmüştüm ama dedemin evinde hiç köpek yoktu.

Köpekler bilir. Köpekler rakipleri kendilerinden üstünse bilirler.

"Hayır," dedi Libby bana bakarak. Kollarımın ön taraflarına yeni gözlerle bakıyor, iki yara izimi kendi yan parmaklarıyla eşleştiriyordu.

Dedemin çitten dışarı çıkarmak zorunda kaldığı şey bir köpek değildi.

Anlattığı şekilde anlatabilseydi nasıl anlatırdı biliyorum artık.

On dört yaşında bir kız, doğurmaya başlıyor, *insan* olan bir kız *insan* olan bir bebek doğuruyor ama bu esnada bebek dönüşmeye başlıyor, diş etlerinden küçük, iğne şeklinde dişler çıkmaya başlıyor, zamanından çok çok önce. Olmaması gerekiyor, hiç böyle olmaz normalde. Kızın kendisi patiyle değil parmakla doğanlardan, güvende olması gerek, *insan* bebekler doğurması gerek, ama kanında kurt var ve yüzeye çıkmak için savaşıyor.

Annemi, yarmakla kalmadım, aynı zamanda ona bulaştırdım.

Kurtadam doğanlar, oldukları şeyin kontrolündedirler ya da en azından kontrol edebilirler. Bir şansları vardır.

Ama ısırılırsan içinde vahşet atmaya başlar.

"Buradan uzağa gideceğiz, çok uzağa," diyordu Libby kulağıma doğru. Bütün bedenim ona yaslıydı ve ikimiz de titriyorduk.

Nefesi et gibi, değişim gibi kokuyordu.

Olayın yaşandığı gece, yani doğduğum gece Darren orada değildi. Ama Libby oradaydı.

Gerçek hikâye buydu, Libby'nin gördüklerini dedem en sonun-

da anlatmaya başlamıştı; bir baba en büyük kızını evden dışarı çıkarıyor, onu taşıyor ve kız muhtemelen ilk kez dönüşüyor, iğrenç bir şey haline dönüşüyor ama baba kendi kurdunu geride tutuyor, onunla savaşmayacak.

Bu bir erkeğin işi.

Perçin çekicini bir kez kaldırıyor –top halindeki başı çok acıtmaz diye– ama tam da emin değil, tüm kalbiyle bu işi yapmaya hazır değil ama kızı ensesinden tutmuş ve dört ayağı üzerine bastırmış, kız ise ona saldırıyor, yeni doğmuş bebeği verandada çığlıklar içinde, kızın ikiz kardeşi yeni çıkmış yan parmakları ısırarak koparıyor, gecenin geri kalanında, *hayatının* geri kalanında o eş, baba ve canavar o küçük perçin çekicini savuruyor, isabet ettirmeye çalışıyor, yüzü çabadan sırılsıklam, ikisi soluk çimler üzerinde birer siluet, evin etrafında koşturuyorlar.

Biz kurtadamız.

Budur yaptığımız, böyle yaşarız.

Tabii buna yaşamak denirse.

2
Kurtadam Cenneti

"Boynunu... ısırmak... istiyom," der vampir kendini tekrar aynada görmek üzere parmak uçlarında yükselerek.

"Hayır, hayır hayır *hayır*," diyor vampirin dayısı üçüncü kez. "'Kanını emmek,' diyeceksin. Vampirlerin yaptığı budur. Kanını emerler."

"Peki kurtadamlar ne yapar?"

"Her şeyden önce kız kardeşlerine makul bir kıyafet satın alırlar," diyor vampirin teyzesi kıyafetini düzeltebilmek için dar banyoda kolayca hareket edebileceği bir yer bulmaya çalışarak.

Bu gece Libby bir rahibe, beyazlara bürülü.

Vampirin dayısı lastikten bir kurtadam maskesi takıyor ve mavi bir keçeli kalemle çıplak ve kılsız göğsünde ŞEKERKURT yazıyor.

İşte burası Florida. O kadar nemli ki küpeştelerde yumuşak yeşillikler bitiyor. Arkansas'dan çıktıkları yolculuğu kesmelerinin sebebi okyanustu, El Camino değil. El Camino muhtemelen yola devam edebilirdi. Vampir artık sekiz yaşında. Dayısı bunun Cadılar Bayramı için mükemmel yaş olduğunu söylüyor ama diğer tüm yaşlar da öyle.

Cadılar Bayramı, sene içinde kurtadamların kiliseye gittiği tek gün.

Oraya gitmek için kasabanın girişinden geçmeleri gerekiyor. Kaldırımlarda mumyalar, zombiler, kovboylar ve korsanlar var.

"Onlar da mı kiliseye gidiyor?" diye soruyor vampir arka koltuktan.

"Başka bir kiliseye," diyor vampirin dayısı.

Vampirin dayısı maskesini takmış, yolcu koltuğunda oturuyor ve büyük, uzun, dört kapılı Caprice'inin aheste ilerleyişine bakan ortalama olarak her üç prenses ya da askerden birini görünce camdan sarkıyor, kükrüyor ve pençelerini savuruyor.

"Senin yüzünden arabayı kenara çekecekler," diyor vampirin teyzesi.

"Bu gece değil, kör dişli kız kardeşim," diyor vampirin dayısı cevap olarak.

Vampir arka koltukta gülümsemek istiyor ama yüzündeki beyaz makyajın kurumuş kilden bir kabuk gibi olduğunu hissediyor ve çatlayacağını biliyor.

Ve zaten vampirler boyun ısırırlar. Öyle gülümseyerek etrafta gezmezler.

Kasabadan çıktıklarında uyuyakalıyor ve dayısının kıllı kollarında uyanıyor. Gecenin hangi gece olduğunu hatırlayana kadar bunların uzun eldivenler olduğunu fark etmiyor. Ağaçlar arasında belirli bir yolu bile izlemiyor, yalnızca teyzesi nereyi gösterirse oraya gidiyorlar. Buraya seneler önce geldiğinden ötürü o yolu biliyor. Beyaz kostümü neredeyse parıldıyor.

"Sana burayı kim gösterdi?" diyor vampirin dayısı.

Vampirin teyzesi buna cevap vermeden yürümeye devam ediyor.

Kurtadamlar karanlıktan korkmazlar. Hayalet rahibe gibi giyinmiş olanları bile.

Ama insanlar korkarlar.

Makyajının altında vampir halen bir insan. Teyzesi on iki ya da on üç yaşına kadar böyle kalacağını söylüyor – belki de sonsuza dek, eğer hiç dönüşmezse. Hiç belli olmaz.

Vampir, ağzındaki plastik dişleri kemiriyor ve önüne bakmaya çalışıyor. Bir yamaç tırmanıyorlar. Yüzünün çatlayarak parçalara bölündüğünü hissediyor.

Artık vampir olmak istemiyor. İçinde bulunduğu durum çizgi romandakilere benzemiyor. Hatta çizgi romanı neredeyse hiç hatırlayamıyor.

On ya da yirmi veya otuz dakika sonra teyzesi duruyor ve burnunu havaya kaldırıyor. Hemen yanında vampirin dayısı da aynısını yapıyor.

"Bunun sandığım kişi olmadığını söyle," diyor dayısı.

"Gaipten kokular alıyorsun," diyor teyzesi. "O Arkansas'yı asla terk etmez."

"El Camino'su için eder," diyor dayısı ve söyledikten sonra vampir dayısının tükürmek istediğini fark ediyor ama yüzünde maske var.

Kilise yalnızca dışarıdan kilise gibi görünen bir yer. Oraya ilk varanlar onlar değiller. Ateş, ışık, hatta bir açıklık bile yok. Ama karanlığın içinde yanlarından geçen şekiller var. İçlerinden biri geçerken vampirin dayısına sürünüyor ve dayısı vampiri büyük bir satranç taşıymış gibi olduğu yere dikmeye hazırlanıyor ama teyzesi onlara bakıyor ve rahibe kafasını iki yana sallıyor.

"Ama–" diyor vampirin dayısı, sesinde bir mızıldanma ile.

Hayalet rahibe yüzsüz yüzüyle ona bakıyor ve dayısı, vampiri tekrar kollarına alıyor.

"Cadılar Bayramındayız be..." diyor dayısı.

"Cadılar Bayramı ben söylediğim zaman başlar," diyor teyzesi ve okuldaki beden eğitimi hocasının sana uzatılan bir çubuğu nasıl alman gerektiğini söylediği şekilde elini bir yana doğru uzatıyor. Böylece pis kokan gölde teyzesini takip edebiliyorlar, kökleri yandan açığa çıkmış devrik ağaçların arasından geçiyorlar. Açıklık olmayan açıklığın ortasına doğru. Vampirin dayısının sürdüğüne benzeyen bir römork-traktör düzeneğinin römork tarafının neredeyse göçmüş tarafına doğru.

Eski ve paslı. Üzerinde sarmaşıklar ve otlar bitmiş.

Bir resim olduğunda konulan yerinde, panel bölümünde; buraya gelmelerinin sebebi bu.

Sarı bir daire içinde bir kurt kafası.

Burası kutsal bir yer.

Vampir etrafına, karanlığın içindeki harekete bakabilmek için dayısının kolları içinde kıpırdanıyor. Fısıltılar var gibi hissediyor. Gülümseme sesleri. Diş kokusu.

Bu gece polise yapılacak kurtadam şikâyetleri anlamsız. Normalde birbirini görmeyen kurtadamların birbirini gördükleri tek gece bu.

Vampir, dayısının kollarının normalden çeliğe döndüğünü hissediyor.

Vampirin teyzesine doğru burnunu kaldıran, dört ayağı üzerinde duran ve kaburgalarına kadar gelen eski kocası. Vampir bunu saçından anlıyor. Ve gözlerinden.

"Harika," diyor vampirin dayısı, teyzesinden izin almadan vampiri iki ayağının üzerine koyuyor.

Vampir parmaklarıyla dayısının kemer deliğini buluyor.

"Sorun yok," diyor vampirin teyzesi onlara dönüp.

Eski kocası ıslak burnunu vampirin teyzesinin eline sürüyor. Tüm bedeni gerginlikten titriyor. Ve fazla uzun kolları üzerine eğilmiş, kostüm içindeki bir insana benziyor. Ama bu mümkün olan en iyi kostüm. Mükemmel bir maskesi var. En canlı maske. Seğiren uzun bir hayvan ağzı. Aynı gözler.

"*Red*," diyor vampirin dayısı, merhaba der gibi. Ama bu bir merhaba değil. Bir uyarı, vampir bunun farkında. Çünkü dönüşen ve bir daha geri dönmeyenlere asla güvenemezsin.

Şanslı olup da koşacak ve yemek bulabilecekleri kadar büyük bir yer bulurlarsa on ya da on beş yıl yaşarlar.

Vampirin teyzesi bunun bencilce, aptalca olduğunu, sürekli bir kurt olmanın cennet *olmadığını* söylüyor. Bazı geceler bundan dolayı ağlıyor, şehirlerarası yollarda ölenlerin hepsi için. İçlerinde lavdan yapılmış inciler gibi olan kurşunlarla kaçanlar için. Ağızlarında Calico kedileri ile bir çitin önünde durmuş olanlar için. Orada durmalarının sebebi o evlerin sarı pencerelerindeki bir şey. Bazı geceler teyzesi rüyalarına giren sonsuza dek kurda dönmüş kurtadamları görünce ağlıyor, akıllarında garip koku-anıları var: barbekü sosu, bilardo tebeşiri, oda spreyi.

Rüyalar değil, kâbuslar. Hatırlayamadıkları bir geçmişten. Tanımadıkları bir insan.

Eski kocası, teyzesine bu konuda bir şey de diyemiyor, vampir

bunu biliyor. Kurtadam boğazları insan sözcükleri telaffuz etmeye uygun değil. İnsan sözcükleri uymuyor. Yoksa söyleyecek çok şey olurdu.

Ama dudaklarını kaldırabiliyorlar. Hırıldayabiliyorlar.

"Biliyor, hatırlıyor," diyor vampirin teyzesi, vampirin dayısının kesinlikle duyabileceği kadar yüksek sesle.

"O vapur çoktan kalktı," diyor dayısı. "Zaten o kadar hızlı değildi."

"Şş, şş," diyor teyzesi, "bu kez sorun olmayacak." Elinin tersi halen kocasının kadife burnunda. Ama kocası bir saniye sonra dişlerini birbirine vurduğunda teyzesi çoktan elini göğsüne çekmiş, dudakları dişlerinin önünden sıyrılmış durumda.

"Seni aptal," diyor vampirin dayısı, öne çıkıyor ve vampir başını kaldırdığında dayısı lastik maskeyi soyuyor.

Kurt burnu kalıyor. Ve kulaklar.

Dayısı dönüşmenin bitmesini beklemiyor bile. Eski kocaya dalıyor ve böyle kutsal bir gecede bir keşmekeş, bir karmaşa, hırıldamalar ve gıcırdayan dişler, akan uzun kan bukleleri. Kilisedeki diğerleri gelip iki ayakları üzerinde duruyor, izliyor, bekliyorlar –ikisi çıplak ve insan– bu vampir için sonsuza dek sürecek olan şey ise teyzesinin beyaz rahibe kostümü içindeki görüntüsü. Kavgadan uzaklaşıyor ama bir elini onlara doğru uzatmış, diğeri ise ağzının üzerinde.

"İşte şimdi Cadılar Bayramı," diye fısıldıyor vampir kendi kendine.

Ondan sonra ise koşturmaca. Eskisinden daha hızlı. Çok daha hızlı.

Vampirin teyzesinin üzerindeki dalgalı rahibe kostümünün büyük bölümü duruyor ama dört ayak üzerinde; keskin ve tehlikeli katil dişlerini de vampirin ensesindeki yüksek yakaya geçirmiş; ve vampir sekiz yaşında olmasına rağmen ağaçların arasından o denli hızlı geçiyorlar ki vampirin suratı çatlayarak yüz, hatta bin parçaya ayrılıyor.

Tekrar insana dönüşüp rahibe kıyafetini yeniden giyen teyzesi bunu umursamıyor. Yüzünü gölgeye, uzun bir tünelin sonundaki bir yüze dönüyor.

Kasabadan geçerken teyzesi verandasında ışıklar yanan son evin önünde birdenbire duruyor ve vampire orada ne yapması gerektiğini anlatıyor. Sonra döşeme tahtalardan bir burger poşeti alıyor, çöpü atıyor. Poşeti sallayarak açıyor ve vampire veriyor.

"Kapıyı çalsan yeter," diyor ona ve elinin tersiyle kaldırıma gitmesini gösteriyor.

Eve giden yolu yarılayan vampir, teyzesinin arkasındaki arabada ağladığını duyuyor ama arkasını dönmüyor.

"Olamaz, boynunuzu saklayın," diyor kapıyı açan dengesiz kadın fazla tiz bir sesle.

Vampir poşetini uzatıyor ve bir sonraki kısım her neyse onu bekliyor.

3
Amerikalı Ninja

Karavanımızın arka kapısıyla yanan variller arasında bir köpek yolu aşındırmama yetecek kadar bir vakittir Portales, New Mexico'daydık. Geldiği zaman o yolu Darren böyle adlandırmıştı. Arada sırada gelip omzuma vurur, dövüş pozisyonu alırdı; bir ısırıcı değil de bir boksörmüş gibi omuzlarını göğsüne doğu bükerdi. Bu bazen salonda bir güreş maçına dönerdi, en azından bir lamba kırılana ya da Libby'nin kahvesi dökülene kadar –o zamanlarda on iki yaşında ve uzun boyluydum, güreşmek için bir bahçe gerekti bana, salon değil– geri kalan zamanlarda yarısı dolu bir çöp poşetini omzumun üstüne atar, arka kapıdan çıkardım.

Çünkü gece, gelirdi. Bir kurtadamsan gece sürekli gelir.

Yanan variller seksen dokuz adımlık yoldaydı.

Ve o, bir köpek yolu değildi.

Darren henüz dönüşmediğim için benimle dalga geçmek adına öyle diyordu. Oysaki muhtemelen endişelenmemem gerektiğini söylüyor olmalıydı – onun gibi, Libby gibi, dedem gibi olduğumu.

Ama bana öyle gelmiyordu.

Ama çöp koşularını kafama takmıyordum.

Kimin kurtadam olduğunu anlamak için bizim gibi dikkatli olup olmadıklarına bakmak yeterlidir. Azıcık dolmuş olsa bile her gece çöpü çıkarıyorlar mı mesela. Bir çöp poşetini boşa harcamış olsalar bile. Ama ben onları boşa harcamıyorum. Günden arta kalanları ters çevirip yassı siyah bidonlara boşaltır, beyaz poşeti cebime sokar, ertesi gün tekrar kullanırdım.

Anlaşmalar yapıyordum. Dünyayla.

Ben size sahip çıkacağım, siz de bana sahip çıkın, tamam?

Darren bana, ilk kez dönüştüğü zamanı anlatmıştı. Üç yıl erkenmiş ve bu da Libby'nin de dönüşmesini tetiklemiş. Annem ise hiç endişeye kapılmadan durup dışarı çıkamasınlar diye mutfak kapısını kapatmış. Sonra dedem eve gelene kadar bir süpürgenin tersiyle Darren ve Libby'yi bir köşede tutmuş.

Üç yıl erken demek, Darren ve Libby on yaşındalarmış demek.

Görünüşe göre benimki gecikmişti.

Tabii gerçekten dönüşeceksem.

Libby bunu hiç dillendirmiyordu ama onun "asla olmayacak" diye umduğunu biliyordum. Benim de onun ve Darren'ın sahip olduğu hayata sahip olmamı istemiyordu – birkaç ayda bir taşınmak, arabaları biyel fırlatana kadar sürmek, sonra onları bırakıp bir sonraki arabaya geçmek. Çiğ etin tadını almadan kurtulanlardan olmamı istiyordu. Kasabada, normal bir hayatı olan olmamı istiyordu.

Ama biz kurtadamız.

Her gün güneş batarken içimizden biri kapıdan dışarı eğilip çöpü koklar, çünkü o çöp mutfakta kaldığı takdirde neler olabileceğini biliriz: Geceleyin biri kurda dönüşür ve dönüşmek de tüm yağ rezervlerini yaktığı, bedenini yağ ister durumda bıraktığı için kurt olunca aklına gelen ilk şey –daha yeni başlıyorsan aklına gelen *tek* şey– yemek olur.

Bu bir seçim değil, hayatta kalma meselesi. Ne bulursan yiyorsun ve hızlıca yiyorsun. Bu konaklama tesisinde etrafında uyuyan insanlar da olabilir, dört ay için kiraladığın bir karavanın varsa mutfak çöpü de olabilir.

Kulağa aptalca geliyor ama bu böyle.

Gözlerimizi kurtadam olarak ilk açtığımızda çöp mis gibi kokar, mükemmeldir ve tam gözümüzün önündedir.

Ama.

Ne kadar fena durumda olursan ol içinde sindiremeyeceğin şeyler var.

Hiç midenizde bir konserve kutusunun parçalanmış ağzı ile

uyandınız mı? Darren bunun birinci vitesteki bir elektrikli testere gibi olduğunu söylüyor. Ama bunun sebebi sabah çok kırılgan, çok insan olman. Yani midene bir torba bağı bile batabilir.

Kurt hâlin daha iyisini bilmiyor. Yalnızca her şeyi yemeyi biliyor, hızlıca, *derhal*.

Ama sabah olunca – pek çok kurtadam böyle ölüyormuş. Libby bir keresinde öyle demişti. Ağzı kırık bir çatal midesine batarak ölen pek çok kurtadam varmış. Çöpe atılmış tüm bir sığır kaburgası dalaklarına, pankreaslarına girerek. Libby hatta birisinin leğen kemiği metal bir çubukla birleştiği için öldüğünü duyduğunu söylemişti. O metal çubuk kurdun boğazından, esnek kemiklerin arasından rahatça geçmiş ama sabah olduğunda insana dönüşünce o çubuk bir mızrak gibiymiş.

Libby *mızrak* sözcüğünün üzerinde durdu ve manalı bir şekilde bana bakarak kulak astığıma emin olmak istedi.

Dinliyordum. Yani olduğu kadarı.

Her an dönüşeceğimi sanıyordum; her an yatak odamdan çıkıp dört ayak üzerinde uzun koridorda koşacağımı, kahve masasında durup havayı koklayacağımı ve sonra dikkatimi mutfağın çok daha zengin olan kokusuna vereceğimi... Bu kesinlikle olacağı için çöpü hep ben dışarı çıkarıyordum. Libby'nin bulaşık teli veya çamaşır suyu kutularını çöpe atmamaya özen göstermesini boş ver. Gün içinde çöp yığılırken tezgâhta çöpün üzerine dökecek karabiber kavanozu tutmasını boş ver.

Ben kokuları ayırt *edebilirdim*, biliyordum.

Ben o tür bir kurtadam olacaktım. Libby'nin dualarına rağmen.

Benim için istediği hayat, annemin sahip olması gereken hayattı. Çünkü o bir kurtadam değildi ve bu yüzden ben doğduğumda normal bir hayat benim hakkım olmalıydı. Ama bir şeyler ters gitmişti. Yalnızca bir seferlik miydi, yoksa yalnızca bekliyor muydu? Darren ve o bunu anlayamıyorlardı. Bende kurtadam kanı vardı ama bu kan tekrar yükselecek miydi, yoksa tek seferlik bir şey miydi? Dedem öleli beş yıl olmuştu ve sorularımı soracak yaşlılar yoktu. Bu daha önce olmuş muydu? Benim gibi biri daha önce görülmüş müydü?

Görülmüş olmalıydı.

Kurtadamlar ezelden beri varlar. Mümkün olan her türümüz tarihte belirli bir noktada görülmüş olmalı.

Ama, hatırlaması esas mesele.

Ne olduğundan emin olana dek Libby aklımı gerçeklerle dolduruyor, sanki beni korkutarak içimdeki kurtadamı kaçırmaya çalışıyordu.

Buraya Doğu Teksas'tan arabayla gelirken, büyük Delta 88, kilometreleri yutuyor. Bagaj boş çünkü tüm eşyalarımız bir ya da iki taşınma önce yanmıştı. Libby bir emniyet subabı gibi monoton bir ses tonu takınıp genellikle farklı ölüm şekillerimizi sayıyordu. Bu, seks üzerine yapılan konuşmanın kurtadam versiyonuydu. Sadece içinde çok daha fazla ölü beden vardı.

Yaklaşık on saat sürdü ve ne radyo, ne kitap, ne başka bir şey vardı. Ben sürücü paneline bakmaktan sanırım gözlerimle orayı deldim, tüm bunların ne kadar mükemmel olduğunu Libby'nin görmesini istemiyordum çünkü. Her bir muhteşem gerçek, inanılmaz hoşuma gidiyordu.

Bana çöp konusunu daha önce anlatmıştı.

Ama geri kalanı – bir kurtadam olmak, Rus ruleti gibidir derdi Darren. Her sabah o silah şakağına dayalı uyanmak gibidir. Ve sonra cümlenin sonunda dişlerini takırdatır ve birkaç kez kesik ve tiz bir şekilde havlardı. Libby gülümsediğimi görmesin diye ben de kafamı çevirmek zorunda kalırdım. Onun gibi olmak istiyordum, hem de çok.

New Mexico'da olduğumuz o dört ayda –Arkansas'dan dönmemek üzere doğuya doğru yola çıktıktan sonra Batıda gittiğimiz en uzak yer burasıydı– Colorado'da Portales ve Raton arasında karavan evleri sürüklüyordu. O mutfak ve banyoların boruları küçük plastik paketlerle doluysa da o zaten bu konuda bir şey bilmiyordu.

Ruhsatı problemsizdi, plakası üstten ve alttan vidalıydı ve ehliyetinin bir kez bile süresi dolmamıştı. Ruhsattaki onun adı değildi ama onun dışında tekerleklerindeki tırtıllarının derinliklerine kadar tamamen yasaldı.

Patronları ısrarcıydı.

Libby bunu onaylamıyordu ama insan elinden geleni yapıyor.

Ve kamyonundayken ölme ihtimalleri arasında sadece arabada, direksiyon başındaki dönüşecek kurtadam için endişelenmeliydi.

Libby'ye göre çoğu kurtadam genel olarak böyle para kazanıyordu. Her zaman motor üstü kabinli bir kamyonda yüzde altı eğimde ve kompresyon freni çığlıkları içinde olmasa da en azından yolda, otoban hızında. Genellikle ketçap almak için benzin istasyonuna hızlıca gitmektir mesele. Birisi yolunu keser ve sen de parmaklarını direksiyona çok sıkı bir şekilde dolarsın. Parmaklarının arkasındaki tendonlar, sen kurtadamken sahip oldukları şekle dönüşmeye başlarlar. Bu noktada kendine bakmak için dikiz aynasına uzanırsın, bu gerçekten oluyor mu diye. Ama uzun parmaklı patin dikiz aynasını söker. Ve yapıştırıcı iyiyse o zaman belki ön camın bir parçası aynayla birlikte kopar ve işte o zaman *bunun* kaç paraya mal olacağını bilirsin. Aklına küfürler getirirsin ve bunlar dönüşümü durdurmaya pek yardımcı olmaz.

Bir kilometre devam edeyim, dersin kendine. Her şeyi sindirmek için bir kilometre daha. Hayır, en sevdiğin tişörtünü tekrar tek parça haline getirmenin bir yolu yok, ya da parçalanmış pantolonunu. Ama en azından yine...

Ama hiç olur mu? Yolcu tarafını bir bariyere sürtersin çünkü direksiyonlar var olmaması gereken canavarlar için tasarlanmamıştır. Ne direksiyonu ne de vitesi kontrol edebilirsin ve ayağın parçalayıp ayakkabının içinden çıkar, *harika*. Bir şekilde gaz pedalına dolanmıştır. Normalde bin kez denesen bir kez yapamazsın.

Ama önemli olan *bu* sefer işte. Yolda seksen, doksanla giderken kontrol sende değil. Yeni başını şaka gibi camdan çıkarmak zorundasın çünkü ön camı yumruklayıp paramparça ettin ve önünü göremiyorsun. Ne zaman bir yere gitsen deponda benzin olmaz ama bu sefer ağzına kadar dolu elbette.

Birkaç kilometre sonra tır yolun diğer tarafına geçecek. İsminin yazdığı tampon mezar taşın olacak. Belki de bir uçurumdan düşeceksin ya da kasisten, çıkamayacaksın, ister kurtadam ol ister olma. Belki bir telefon direğine çarpacaksın.

Kurtadamlar, biz sert adamlarız, evet, savaşmak için varız, avlanmak için, tüm gece boyunca kan dökebiliriz. Ama arabalar, arabalar iki tonluk sivri metaldir ve saatte yüz altmışı zorlarken dünya pişmanlıktan bir bulantıdır – bunun da tek bir sonucu olabilir.

Ve eğer şanssız bir polis, arkasına saklandığı reklam panosundan seni görürse, eh başladı o zaman değil mi? Seni durdurursa iki ısırıkta onu çiğnersin ama bu, problemi çözmek yerine daha fazla problem yaratır, telsizden dolayı.

Sen de kaçarsın.

Kurtadamlar aslen bunun için varlar. En iyi yaptığımız şey bu.

Ne zaman haberlerde böyle bir kovalamaca görsem içimden kısa bir dua ederim.

Tek bir sözcük: *Kaç*.

Ve sonra dükkânın o bölümünü terk ederim çünkü kovalamacanın sonsuza dek sürmesini isterim. Nasıl bittiğini bilmek istemem.

Bizden biri yine öldü.

Metal ve camdan oluşma bir keşmekeşte başka bir ezilmiş beden. Yalnızca bir adam, bir kadın, iki kol iki bacak, çünkü ölümde beden gevşeyerek parça parça insan halini alır. Ölümde, kurt saklanır.

Ama arabalar ve otobanlar tek ölüm şeklimiz değildir. Modern dünya, kurtadamları öldürmek için özel olarak tasarlanmıştır.

Örneğin patates kızartması.

Delta 88'in ince direksiyonu başında önüne bakan, gözleriyle geceye delikler açan Libby'nin anlattığına göre kurtadamlar bir sonraki dönüşümlerinde tüm o kalorileri yakacaklarını *düşünürler*. Haklıdırlar da. Patates kızartması kalorilerini ve çok daha fazlasını yakarsın. Ama patates kızartmasının tehlikeli olan tarafı kaloriler değil. Tehlikeli olan tarafı şu ki, bir kez hoşuna gitmeye başlayınca, bir gece kırda koşarken, bir yaban domuzu kovalarken ya da tavşan kazıp çıkarırken ya da her neyse –bunların hepsi dürüst işler– havada o tuzlu kokuyu alırsın. İnsan aklın başındaysa o kokunun peşinden gitmemen gerektiğini bilirsin. Gitmemenin daha iyi olacağını.

Ama aklın başında değildir.

Ağaçların arasında duman gibi koşarsın, çitleri aşarsın ve patates

kızartmasını genellikle terk edilmiş bir yerde, bir piknik masasında bulursun. Rüya gibi değil mi?

O piknik masasında karşılıklı oturan çift dışında. Genç ve parasız olabilirler, en sevdikleri yerde bu patates kovasını paylaşmak için kanepelerinin, minderlerinin arasına dalıp bozuk para avlamış olabilirler. Ellinci yıl dönümü kutlayan, kesinlikle uzak durmaları söylenmiş olmasına rağmen kendilerini yağlı şeylerle şımartan bir çift de olabilirler.

Kesinlikle uzak durmaları gereken asıl şey ise o patates kızartmalarını açık havada yemek.

Kurtadamların olduğu bir dünyada yaşadıklarını bilmezler. Ve öğrendikleri zaman da çok geç olur.

Açlıktan gözün hiçbir şeyi görmezken masaya çullanır ve tek harekette patates kızartmasını kaparsın. O ikisi arkanda zıplayarak kaçarken tüm yemekleri yersin. O zaman da çiftin parmak uçlarındaki o özel tuz kokusunu alırsın. Dudaklarındaki.

Patilerin çakılların üzerinde patinaj yapınca havaya toz kaldırırsın ve tozu dumana katarsın.

Sonraki günkü gazetede kalıntıların suç mahalli fotoğraflarını ya da kan kaplı piknik masasını vermezler.

Fotoğrafa ihtiyacın da yoktur. Darren'ın gündüzleri gördüğünü söylediği görsel şimşeklerde, hayal meyal hatırladığın rüyalarda gözünün önüne gelirler çünkü.

Ve aklına *patates kızartması* gelir.

Ve bir kıra bir daha çıktığında, çenenin iki yanından dürüst bir tavşan cansız bir şekilde salınıyorken burnuna o tuzlu koku gelir ve takip edersin. O leziz kokuya varmak için iki şeritli otobanı geçmek zorunda kalırsın ama bu defa belki de şeritlerden birinden koca bir kamyon geçiyordur, tamponu sağlam ve bu işler içindir. Ya da belki de cüruf betonundan yapılma banyonun çatısında dürbünlü tüfekleri olan adamlar bekliyor olur, büyük ve deriden cüzdanlarında katlı ölüm ilanları.

İşleri olduğu üzere sana ateş ederler ve sen de kurtadamların işi olduğu üzere kaçarsın ama saatte yüz altmış kilometre hızla bir

enkazın çarptığı bir kurdun kendini geri ayağa dikmek için yapabileceği pek bir şey yoktur. En azından besininin çoğu patates kızartmasıysa.

Belki insan bedenin iki sene sonra bir direnaj çukurunda bulunur ve dört bir yanına mantar halinde kurşun cürufu sokulmuştur, ama bedenin geri kalanı bir deri bir kemik kalmış olur –kurşun yarası iyileşirken epey kalori yakarsın ve o haldeyken avlanamazsın– belki de ilk sinekler ulaşmıştır oraya, gözler için, yumuşak kısımlar için ve herhangi bir serseri olursun, bir berduş, başka bir trajedi. Etiketlenmemiş kalıntılar.

Biz kurtadamlar çağlar boyunca patates kızartması yiyerek var olmadık.

Ayak uydurması biraz zaman alıyor.

Belki sahip olmadığımız bir zamanı.

Ama aptal değiliz.

Çoğunlukla güney ve doğuda kalmamız gerektiğini biliyoruz. Yani biz kış için yapılmışız ve bunu anlamak için bize bakmanız yeterli. Kar ve dağlar kendimizi en çok yuvamızda hissettiğimiz yerler ama karda yürüyen iz bırakır ve o izler de her daim ön kapınıza kadar gelir. Ve bu da köylülerin yaba ve meşaleleriyle bir araya gelmesiyle sonuçlanır.

Darren bunu anlatırken en sevdiği betimleme şekli bu: *yabalar ve meşaleler*.

Yani bir Frankenstein filmindeyiz gibi.

Ama Frankenstein'ın likra var mı diye endişelenmesine gerek yoktu. Ya da taytı var mı yok mu diye düşünmesine.

Kurtadamlar için esnek pantolonlar otobanlar kadar tehlikelidir.

Libby sürekli olarak kot giymeye özen gösterir. Darren ise yarın öbür gün ölse üzerinde kotla ölür.

Ben de aynı şekilde.

Kotun iyi yanı yırtılması. İnsanın aklına ilk dikiş yerlerinden yırtılacağı gelir ama aslında ortasından, aşınıp en ince kaldığı yerden yırtılır – oradaki o sarı ip misina kadar sağlamdır. Sürekli yeni kot alma zorunluluğu da ikinci el satan dükkânlarda bacakları yeterince

uzun kot bulma çabası da çok berbat şeyler ama bunlar aynı zamanda kurtadam olmanın bir parçası.

Tayt var bir de, aman diyeyim.

Külotlu çorap ise cinayet.

Libby bunu yalnızca duymuş, kendi gözüyle görmemiş ama güya tayt ya da külotlu çorabın içinde solucan gibi kıvrılırmışsın –rengi dışında ikisinin arasında ne fark var anlayamıyorum– ve sonra gün içinde sürekli olarak rahatsız ettiklerinden dolayı bir süre sonra aklından çıkarmış.

Ama sonra gece gelir.

Ve dönüşüm başlar.

Pantolon yırtılır, baldır ve uyluk bölgesinden yırtılır, ne kadar çift dikişli olsa da beli yırtılır ama tayt ve esnek pantolonun seninle *birlikte* kurda dönüşür. Biraz aptal görünürsün herhalde, çıplak ve parlak bacaklarınla falan ama gülenlerin boğazlarını koparıp kalplerini yersin. Problem çözülür.

En azından sabah olup tekrar insana dönüşene kadar.

Tıpkı o dedemin derisine gömülen kene gibi olur. Tayt bacaklarınla *birlikte* dönüşür. Derine enfeksiyona sebep olacak bir kene girmesindense bu kez *tüm* kıllar beraberlerine bir şey çekerler.

Derin, insan derin kısmen tayt olur yani. Sanki eriyip içine girmiştir, hem de çok derinlere. Ve tüm kalorilerini tekrar insana dönüşmek için kullandığından –televizyonda göründüğü kadar kolay değildir– bir de yaralısındır ve muhtemelen yaralı olduğundan ötürü tekrar kurda da dönüşemez, bu büyük yaralanmayı atlatabilecek kadar güçlenemezsin.

Daha da kötüsü bu hızlı bir ölüm değildir.

Tüm gün yaşarsın.

Eğer ailen –*kurtadam* ailen– seni gerçekten seviyorsa senin adına buna bir son verirler. Yalnızsan, o halde saatler boyunca taytı kanlı derinden çıkarmaya çalışırsın. Hiç sorun değil; taytın kaygan ipleri damarlarına girer ve yukarı, bedenine doğru pompalanırlar.

Şanslıysan o yumaklardan bir tanesi beynine gider.

Şanslı değilsen insan dişlerini kullanarak bacaklarındaki, baldır-

larındaki tüm deriyi koparmaya çalışırsın. Ulaşabildiğin tüm noktalardaki deriyi.

Yardımı olmaz.

Adli tabibin bu tür ölümlere ne isim verdiğini bilmiyorum. Muhtemelen uyuşturucu psikozu. Bir kan testini gerekli görmeyecek denli ortadadır durum onun için. Şu karavana bak, salona, nasıl yaşadıklarına bak. Derisini nasıl soyduğuna bak. Onu poşete koyun, ekip. Ve çıkarken bir kibrit yakıp bırakın.

Ama ölmenin başka bir yolu daha var.

Muhtemelen en eski yolu.

Darren beş haftadır ortada yoktu ve haber de vermemişti. Uzun sürdüğü için Libby, Kamu Güvenlik Kurumu'nu arıyor, kaza olmuş mu diye soruyordu. Ardından Darren kamyonuyla geldiğinde karavanın tüm pencereleri sallanmıştı.

Darren neredeyse daha kamyondan inmeden Libby dışarı koşup boynuna atlamış, ayakları yerden kesilircesine sıkı sıkı sarılmıştı. O kadar sıkı sarılmıştı ki ikisinin beraber enik olmuş olduğunu hatırlamıştım. Ailelerindeki yavrulardan yalnızca onların geri kaldığını.

Benim dışımda.

Sanırım bu yüzden Libby beni kurtarmak için bu denli çaba sarf ediyordu. Sanki ben hiç kurda dönüşmesem anneme verdiği bir sözü tutmuş olacakmış gibiydi. Sanki ikimizden birini kurtarmış olacaktı.

Ama ben kurtarılmak istiyor muydum, ondan emin değildim.

Koridorda duruyordum. Kucaklaşmalar için fazla büyüktüm, büyük bir kamyon sesine çekilmeyecek denli gençtim ve Darren çenesini bana doğru kaldırdı ve beraberinde yola çekti. Torpido gözünde bir kutu donmuş biftek vardı. *Krallar* gibi yiyeceğiz, dedi, aynı esnada beni itekleyip saçımı da berbat ederek.

Kurtadamların etlerini çiğ yediği o filmler mi? Libby en azından bifteklerimizin üzerini kavururdu. Henüz tadı pek hoşuma gitmiyordu ama hoşuma gidiyormuş gibi yapabiliyordum. Darren ne kadar çiğnemem gerektiğini söylüyor ve tabağımın yanına bir ketçap şişesi koyuyordu, kimse de bir şey demiyordu.

Her bir damarlı ve çiğ ısırık ağzımda şişiyor, şişiyordu ama ben onları yutuyordum. Çünkü ben bir kurtadamım. Çünkü ben bu ailenin bir parçasıyım.

Yemekten sonra, Libby kamyon durağında tezgâhta çalışmaya gittikten sonra Darren diğer ölüm çeşidini söyledi ama bana göstermeden önce bir polis, narkotik ajanı ya da muhabir olmadığıma dair söz vermemi istedi.

"Ya bunlardan biri olsaydım?" dedim ona.

"Bunu Lib'e söylersen ikimizin de başı belaya girer," dedi ve ekledi, "ama seninki biraz daha fazla girer."

Dibine kadar girip el hareketi çektim.

Kolumu bir kenara itti ve diğer elinin parmaklarını tek tek, dramatik bir şekilde açtı.

Avucunda bir Ninja yıldızı vardı. On binlerce bitpazarında gördüğüm türden.

Ama bu, dedi Darren, *gümüşten*.

Bu, kurtadamların yalnızca tısladığı bir sözcük, korkunç bir sırmış gibi.

Ne zaman havaya atsa, iki tarafından tutup dönüşünü durdursa ben her şeyi ağır çekim izliyordum.

Keskin olan yalnızca uçları da değildi. Birisi kenarlarını da bilemiş, sonra küçük bir bileğitaşı ile sabırlıca uğraşmıştı. Yıldızın ağırlığı bile o jilet gibi uçlarını Libby'nin dergi sayfalarının ortasından geçirmeye yetiyordu. Bu kadar küçük bir şeyin ne kadar tehlikeli, ölümcül ve yanlış olabileceğini kendimize kanıtlamak için sırayla bunu yaptık.

İşimiz bitince Darren bir merasimle iki yanından tutarak yıldızı bana verdi. Bir bıçak tuttuğunda normalde keskin tarafını kendin tutup tutma yerini uzatırsın, nezaketen gibi. Ama bu Ninja yıldızının güvenli bir yanı yoktu.

Ufacık bir kesik bile kanlar boşalmasına sebep olurdu.

Darren uzatırken bir hayli dikkatli bir şekilde gözlerimi izliyor, neyle oynadığımızı anladığımdan emin olmak istiyordu – kalbim deli gibi atıyordu, boğazım düğümlenmişti ve dönüşmenin de böyle bir his olup olmadığını düşünüyordum.

Bana dikkatli olmamı söylemesinin sebebi bunun benim için de tehlike teşkil ediyor olmasıydı.

Ben de ailenin bir parçasıydım. Ben de bu kandandım.

Gözlerimdeki değişimi görmesin diye kafamı arkaya attım, çöpü topladım ve yanan varillere giden seksen dokuz adımlık yola koyuldum.

Çöpümüz bifteklerin kanıyla süslü mukavva ve Libby'nin paramparça ettiğimiz dergilerinin sayfalarından oluşuyordu.

İçeriden tak diye bir ses geldiğini duyunca neler olduğunu hemen anladım. Darren bir Ninja olduğunu düşünüyordu. Epey zamandır. Yeni bir türün ilk örneğiydi, bir kurtadam *ya da* ninjadan daha ölümcüldü. Salonda dalışlar yapıyor, aklının içinde oynayan filmde yavaş çekim düşüyordu. Düşerken yere varmasına ramak kala Ninja yıldızını duvarlardaki panellere fırlatıyordu.

Ninja yıldızı atıyorsanız ıskalama şansınız yoktur. Her tarafı keskindir.

Kibrit kutumdan bir kibrit aldım ve yaktım, Libby'nin okuduğunu asla kabul etmeyeceği sosyete dedikodu dergilerine tuttum ve ilk duman filizleri yükselirken perdelerin arkasından dayımın bulanık siluetini izledim.

En sonunda durduğunu, sağ elinin işaret parmağını ağzına götürüp emdiğini gördüm.

Tekrar ateşe döndüm ve avuçlarımı uzattım, ısının gelmesini bekledim ve bir keresinde bir doğa programında izlediğim bir şeyi hatırladım: Köpeklerin gözleri sulanabilirdi ama ağlayamazlardı. Buna uygun değillerdi.

Kurtadamlar da öyle.

4
Kurtadamlar Hakkındaki Gerçek

"Ama bu *sınıf* için."

Muhabir bununla başlamaz. Muhabir buraya *varır*.

Muhabirin ikinci sınıf hocası bir aile üyesiyle röportaj yapmanın kolay olacağını söyledi.

Öğretmenler her şeyi bilmezler.

Muhabirin dayısı altmış iki saattir uyanık olduğunu söylüyor. Bunu kanıtlamak için elini uzatıyor ve titrediğini gösteriyor, en azından hayali bir direksiyonun üzerine koyana kadar.

Bu, Florida'nın başka bir bölümüne gece zamanı taşınmadan hemen önce oluyor. Georgia'nın ev ödevi.

"E hadi," diyor muhabirin teyzesi, kardeşine. Teyzesi mutfakta fırına rehabilitasyon uyguluyor, tatlı dille ondan Noel ruhu çıkarmaya çalışıyor.

Muhabirin dayısı gözlerinin zayıf farlarını halen daha görebildiği yoldan muhabirin elindeki mavi, spiral not defterine çeviriyor.

"Gerçekten A almak istiyor musun?" diyor dayısı. "Hatta bir A+?"

Mutfakta muhabirin teyzesi manalı bir şekilde boğazını temizliyor. Muhabir bu ödev için çoktan yatak zamanını geçirmiş durumda.

Muhabirin teyzesi fırından iki adet oyuncak araba çıkarıyor. Arabalar artık tekerlekleri üzerinde gitmiyor.

"Sınıfını geçemezse—" diyor teyzesi. Sesi fırının içinden gelirmişçesine davudi ama parmaklarının ucunda her ne varsa onu kaybedince susuyor. Belki başka bir oyuncak arabadır?

"Okul zamanını hatırlıyorum..." diyor muhabirin dayısı. Sesi hülyalı ve yarı uykulu. Sanki seneler öncesinden sürüklenip geliyor. "Hanımların bizim türümüze bayıldığını biliyorsun, değil mi?" diyor fısıldayarak kız kardeşi duyup da bir şey diyemesin diye.

"Soruları *benim sana* sormam gerekiyor," diyor muhabir sımsıkı dudaklarıyla.

Röportaj sorularını kaybettiği için kendisi bir şeyler yazmış.

"Sor bakalım," diyor muhabirin dayısı ve öyle esniyor ki çenesi menteşelerinden kırılıyormuş gibi bir ses geliyor.

"Neden hep hemen öncesinde işiyorsun?" diyor muhabir göz teması kurmadan. Elindeki kalem hazır, diş izleri dışında yeşil. Öğretmenin masasının köşesinde duran, isteyen herkesin alabileceği kutudan alınma.

"İşemek mi?" diyor dayısı. En sonunda ilgisini muhabire veriyor. Muhabirin arkasından mutfağa bakıyor. Aklında muhtemelen muhabirin teyzesinin aklını kurtadam konuşmasıyla dolduracağı var.

Ama bu gece öyle bir teyze ortada yok.

Muhabirin dayısı bir omzunu silkiyor ve eğiliyor ama muhabir de duyabilmek için eğilmek zorunda kalıyor. "Yani dönüşmeden önce diyorsun, değil mi?" diyor.

Evet.

"Kolay," diyor muhabirin dayısı. "Diyelim ki – diyelim evde bir Japon balığı besliyorsun. İşte çok bağlısın ona falan, açlıktan ölüyor olsan ve üzerinde ketçap olsa bile onu yemezsin. Ama taşınmak zorundasın, başka bir *eyalete*, tamam mı? 'Eyalet.' Yani ağzına kadar su dolu akvaryumu gelip de direksiyonun önüne koymazsın, değil mi?"

"Bir çantaya koyarsın," diyor muhabir.

"Bulabildiğin en küçük çantaya," diyor dayısı. "Böylelikle yolculuk daha rahat olur, değil mi? Etrafa bir şeyler dökülmez. Ve balık diğer eyalete canlı bir şekilde bile varabilir, değil mi?"

Muhabir dayısının göremeyeceği şekilde tuttuğu not defterine *balık* sözcüğünü yazıyor.

"Bir de ne var biliyor musun?" diyor muhabirin dayısı daha da sessiz bir biçimde. "Kurtlar, bizim gibi kurtadamlar daha büyük diş-

lere, daha iyi gözlere ve daha keskin pençelere sahip. Her şeyimiz daha büyük, midemiz bile, çünkü daha çok yiyoruz ve bir sonraki öğün ne zaman bilmiyoruz."

Muhabirin defteri: Pençe izleri olabilecek, dikkatlice çizilmiş dört çizgi.

"Her şeyimiz daha büyük, *mesanemiz* dışında," diyor dayısı önemli bir şey belirtiyormuş edasında. "Köpekler neden hep halıya işerler biliyor musun? Çünkü tutamazlar. Çünkü tutmaya uygun bir bedenleri yoktur. Köpeklerin *dışarıda* olmaları gerekir, onlar da rahatlıkla her şeyin üzerine işerler. Hiç mesanelerinin büyümesine ihtiyaçları olmadı çünkü bir ağaca işemek için sıraya girmeleri gerekmedi. Öyle bir durumda farklı bir ağaca gidersin ve olur biter. Ya da olduğun yere işersin."

"Ama kurtadamlar köpek değiller," diyor muhabir.

"Tabii ki," diyor dayısı ve sanki muhabiri sınıyormuş da cevabından tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslanıyor. "Ama belli başlı ortak özelliklerimiz var. Bir Corvette'in de Pinto'nun da benzin deposu olması gibi."

Pinto bir at. Mustang ise bir araba.

Not defteri: Hiçbir şey.

"Yani," diyor dayısı ciddi olmak istediğini, bunun gerçekten çok önemli bir bilgi olduğunu göstermek için gözlerini silahşorlar gibi kısarak, "içinde örneğin öncesinde işemiş olman gereken altı bira ya da altı kola varken dönüşürsen, altı kolayı iki biranın sığabileceği bir balık torbasına sığdırmaya çalışmış olursun, anlıyor musun?"

Muhabir bir sonraki sorunun ne olduğunu hatırlamaya çalışıyor.

"Şu balonlardan kaldı mı hiç?" diye sesleniyor muhabirin dayısı mutfağa doğru. Belli ki bu dersi uygulamalı olarak anlatmak istiyor.

Balon mu? diye yazıyor muhabir aklındaki not defterine.

Teyzesi tezgâhtaki bir tıkırtıyla cevap veriyor: Üç numaralı oyuncak araba. Bu sefer bir sandalyenin bacağına doğru yuvarlanıyor, içlerinden en iyisi, hayatta kalmayı başaran olarak.

"Corvette," diyor muhabirin dayısı ve söylediğini ispatlarmış gibi başıyla küçük arabayı işaret ediyor.

Muhabir bir sonraki sorusunu hatırlayamadan önce teyzesi mutfak ve salon arasındaki yarı-duvar tezgâhtan geçiyor. Elini yarı-duvar tezgâhın üzerine koyup kendini savuruyor ve çıplak ayakları kayıyor, masanın altındaki sandalyeleri sallıyor, masanın üzerindeki iki kırmızı plastik kupa havaya savruluyor ve bir an için öylece kalıyorlar.

Bu yavaşlamış zamanda muhabir başını tüm bunlardan teyzesine çeviriyor. Yüzü binlerce yanmış tost parçasından simsiyah ve gözlerinde de muhabirin anlamını tam olarak çıkaramadığı bir ifade var. Bu bir sınavda çıksa, örneğin ekstra not almak için cevaplayabileceğin türden soruların arasında, muhabir muhtemelen "*uzanmak*," yazardı. Gözleri, uzanıyorlar.

Ama ayakları.

Muhabirin gözünü alamadığı şey teyzesinin ayakları.

Şimdi artık kaymıyorlar. Yalnızca bir adım sonrasında *tutunuyorlar*. Keskin siyah pençelerle.

Daha ne olduğundan emin olamadan zaman tekrar normal akmaya başlıyor ve teyzesi kahve masasının üzerinden uçuyor. Tüm bedeni yere paralel halde, muhabiri tutup göğsüne dayıyor ve sonra kendini muhabirin dayısına fırlatıyor. Muhabirin dayısı ise yalnızca ağzıyla *o* harfinin ilk kısmını telaffuz edecek zamanı buluyor. Küçük harf yazılan bir *o*.

Muhabirin teyzesinin fırının siyahlığında görmüş olması gereken kötücül kıvılcım büyüyüp mutfak karavandaki tüm pencereleri patlatan ve tüm ışıkları söndüren bir ateş topu haline döndüğünde üçü kanepenin arka tarafına geçmiş sayılırlar. Üçü birden bir duvara dayanmış ve sağır olmuşlar, iyi olduklarından emin olmak için birbirlerinin yüzüne dokunuyorlar. Kurtadamlar hakkında gerçek bir cevap varsa işte burada bir resmi bulunabilir; birbirini bulmaya çalışmalarının resmi.

5
Billy the Kid

Herkes hayatının bir döneminde hapse girer.

Özellikle de kurtadamlar.

Ve kodeste tek bir gece bile düpedüz ölüm cezası anlamına gelebilir. Bir sürü sarhoş içeriye tıkılmıştır ve seni itip kakarlar, hem battaniyeni çalıp *hem de* boğazlarının parçalanmayacağını zannederler. Tabii onlar için de ölüm cezası anlamına gelir ama senin için de öyledir çünkü tüm o dizine kadar gelen kan ve bedenler içinde ayakta duran bir tek sen olursun, göğsün heyecan ile inip kalkmaktadır. Gecenin o saatinde ha dört ayak üstünde duruyormuşsun ha iki, görevdeki polisler umursamaz. Dizilip yirmi bir silahlık infaz ekibini oluşturur ve seni uğurlarlar.

Bu bana *Darren*'ın yaptığı bir uyarı. Libby'nin değil. Libby'nin işi hep kanuna uygun şeyler hakkında uyarı yapmak, belirli saatlerde ve hatta bazen üzerinde bir üniforma ya da önlük varken.

Darren hep nakit ödeme alır.

On üç yaşımdayım, onunla birlikte masada oturuyorum, onluk ve yirmiliklerini düzleştirmesine yardım ediyorum. Bunları lastik bantla tutturup kahve kutularının içine, onları da süpürgeliğin arka tarafına koyuyoruz. Mutlu olduğu bir akşamda bahşiş bile bırakıyor. Her şey bittikten sonra sinsice uzanıp masanın diğer ucundan alıyorum. Darren gözleriyle bana bir şey söylemememi tembihliyor – bunu benimle paylaşarak beni de tehlikeye dahil etmiş oluyor.

Sanırım Libby biliyordu, muhtemelen salondan gelen sürtme sesleri bizi açık ediyordu ama kendi savaşlarını kendin seçersin.

Libby'nin bilmediği şey Darren'ın bana bileklerimdeki ip gibi kasları bir balon balığı gibi esnetmeyi öğrettiğiydi. Libby evde yokken Darren oyuncak kelepçelerin bir tanesini duvardaki rafa bir tanesini bileğime geçirirdi. Sırtımı salondaki duvara verirdim ve ellerim arkamda olurdu. O plastik, gümüş rengi çeneden orta parmağımı geçirip geçiremeyeceğime bakardı. Darren bunun eski bir Billy the Kid numarası olduğunu söylemişti. Billy the Kid ilk kurtadamdı. Muhtemelen kesinlikle zorunda olduğun takdirde kendi baş parmağını koparabileceğini keşfeden ve köşeyi döndükten sonra kurt olup dönüşümün bu defa parmakları saymayacağını uman da oydu.

Darren'ın bu anlattıkları benim kutsal kitabımdı. Hepsini yalayıp yutuyordum.

O zamanlar Texas'ın yabancı kısmındaydık, Dallas'ın kuzeyinde, Denton'ın batısında. New Mexico'da aldığımız Buick bizi buraya kadar getirebilmişti. Bridgeport başka bir gezegene benziyordu, özellikle de buz fırtınası zamanında. Ağaçların kırk yıldır uzattıkları tüm uzun dallar ağırlıktan kopmuştu, kırık çitlerin üzerinde düşüp hepsini daha da kırmışlardı. Dallas, dümdüz gitsek bile bir saatten fazla bir mesafe uzaklıktaydı ve zaten fazla parlaktı. Decatur daha yakındı, daha düz bir yoldu ve bakkalda mallar daha ucuzdu. Bizden beş kilometre aşağıdaki hurdalık Libby'yi hangi tekerlek hangi model kamyona uyacak diye bilmeden işe geldi diye kovduğundan ötürü Libby, Decatur'un kuzey tarafındaki iki katlı bir ofiste paspas yapıyordu. İşe gidip gelirken bahçede tuttuğu, rehabilitasyondan geçmiş ufak bir Datsun kamyonu sürüyordu. On-on beş sene kadar önce spreyle maviye boyanmıştı ve sürücü kapısına dikkatlice 14, yolcu kapısının üzerine de 41 sayısı yazılmıştı.

Bazı sırları çözmek mümkün değil.

Darren o zamanlar çalışmıyordu. Sağ eli yüzünden. O Ninja yıldızından ötürü kaptığı enfeksiyon hâlâ duruyordu – ve *aylar* geçmişti, öyle ki doğum günüm gelmişti. Gündüzleri yarışma programlarını izlerken Darren sürekli olarak işaret parmağının kenarını yalardı. İnmek yerine iyice şişmişti ve devasa bir lolipopa benziyordu.

"Kurtadamlar böyle yapar," derdi baktığımı gördüğünde.

"Tank nedir?" diye sordum ona bir keresinde.

Yarışma programındaki soru panzerler hakkındaydı.

"Ding ding ding!" dedi ama ağzının köşesinde bile bir gülümsemeden iz yoktu.

Ben okuyabildiğim için okuyordum ama Darren yarışma programlarını radyodan dinliyordu. Mantıklıydı: Kucağında karton ciltli bir kitapla kamyon süremezsin.

Ya da çalışmayan bir elle vardiyanı bitiremezsin. Öyleymiş, öğrendik. Diğer eliyle sürmeyi denedi –sağ el direksiyonda, sol elle vitese uzanmayı– ama iki büklüm oluyordu tabii ve Darren işi komple bıraktı. Zonklayan bir fener gibi olan elini omzuna atıp ışığında eve geldi.

Kasabaya birkaç hafta öncesinde gelmiştik, depomuzda çalıntı benzin vardı, Buick'in ısı göstergesi kırmızıya vuruyordu ama her zamanki gibi beni okula bırakmak, beni lise ikinin düz ve dar yoluna sevk etmek yerine Libby ocak ayında tatil yapmama izin vermişti. Ben şubat ayını da tatile katmak istiyordum. Ondan sonra yaza kadar olan zamanı da tatil yaptırma ihtimalim olurdu.

Okumayı seviyordum yine ama diplomayı ne yapacaktım ki? Bir diploma almak mirasımı, kanımı değiş tokuş etmek gibi geliyordu. Ve bu türden hareketler yapmaya başlarsam bu hiç dönüşmemek istemekle aynı şey demek olurdu, sonsuza dek böyle kalmak, Darren'ın tavsiyelerine gerek duymamak.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Libby ile masada oturuyorduk. Onun için kahvaltıydı ama bizim için akşam yemeğiydi. Ama yemeğimiz yoktu.

"Onun için bir şey avlayacak mısın?" dedi Libby, Darren'a, teyzem sulu yumurtalarını çatalının üzerinde dengelemişti.

Bunlar mevcut olan son üç yumurtaydı.

"*Ne* dedin?" dedi Darren yüzünü buruşturarak.

Ben Libby'yi anlamıştım ama çaba göstermem gerekmişti: Ağzı yaralı gibi konuşuyordu. Sanki ağzında koca bir ciklet yığını varmış gibi.

Libby cümlesini tekrarladı ve sözcüklerini iyice vurguladı.

"Ha," dedi Darren alt dudağını ısırıp Libby'nin gözlerinin içine bakarak. "Şimdiden mi kardeşim?"

Libby masanın üzerinden tabağını ona doğru itti ve başka bir şey demedi.

Darren gülümseyerek sağlam eliyle tabağı kaldırdı ve yumurtaları höpürdetti.

"Ne?" dedim Libby ayağını yere vura vura saç filesini almak için yatak odasına gidince. Bunu artık siyah saçlarını ağdalayıp lobiye atmamak için yapıyordu. Şikayet gelmişti.

"Dönüştüğünde," dedi Darren, bandajlı eliyle dudaklarındaki sarılığı silerken, "ilk giden dilin olur."

Göstermek için dilini ağzının kenarından sarkıttı ve hızlıca nefes alıp verdi.

"Çünkü insan dilinde daha çok kas var—" diye söze girdim ama benim ciddi olduğumu kontrol etmek istermiş gibi yan yan baktı ve şöyle dedi: "Burada *insan* dilinden mi bahsettiğimizi düşünüyorsun?"

"Ama teyzem daha—" diye söze girdim, dönüşmediğini kastediyordum. Muhtemelen tişörtünü falan değiştiriyordu ama koridordan iki ayağı üzerinde geri gelecekti, dört değil. Tüm bunları söyleyemeden Darren beni susturmak için gözlerini pörtletti.

Libby'nin ayak sesleri.

"Taze olduklarında da tatları güzel tabii," dedi sanki Libby, bizi bir sohbetin ortasında yakalamış, biz öylesine diller hakkında konuşuyormuşuz gibi. Ama Darren'ın hemen ardından gülümsemesini görünce benimle dalga mı geçiyor yoksa avıma böyle mi yapmamı öğütlüyor anlamamıştım: Ağzını avının ağzına sok, dile asıl, alt kısımdaki beyaz tendon kopana kadar çek.

Hafiften midem bulandı.

Darren şişmiş parmağını dudaklarına götürüp şşt dedi ve her zamanki gibi sırrını tuttum.

"Ve bu kez hasta bir şey getirme," dedi Libby ona bakarak. Bunu vurgulamak için masanın üzerine çoğunluğu bozukluk olan bir buçuk dolar bıraktı.

Bozukluklar benim içindi, zira Darren'ın bir ya da iki saat içerisinde getireceği şey için kesinlikle ketçaba ihtiyacım olacaktı. Texas'ta geçirdiğimiz ilk bir-iki hafta boyunca Libby hurdalığın ön tarafındaki benzin istasyonundaki çeşni tepsisinden paketler aşırıyordu ama artık oraya geri gidemiyordu ve artık gözlerini benden de ayırmıyorlardı.

Masanın üzerine attığı bozuklukları ofisten aldığına emindim. Öyle olmalıydı. Bir ayna bile olmadan nasıl kravat bağlanacağını bilen insanların kül tablaları, çekmeceleri ve borularından. Ellerimi bozuklukların üzerine koydum. Halen ıslaklardı. Libby bunları daha demin banyoda yıkamış olmalıydı. Çünkü henüz kurtadam olmayan kurtadamlar normal insan hastalıklarından ölebilirler.

"Evet..." dedi Darren sanki yürürken bunu düşünüyormuş gibi, "demek boynuna temiz sağlık karnesi bağlı bir rakun bulmamı mı istiyorsun? Onlardan yapıyorlar mı ya hâlâ? Ama söylediğin iyi oldu, yoksa gidip hayvan hastanesinde gördüğüm ilk şeyi buraya getirecektim."

Libby, Darren'a gözlerini dikti.

Bu, Darren'ın etrafta gereğinden fazla olduğu onuncu ya da on beşinci haftaydı. Libby'nin eve getirdiği para normalde yeteceği sürenin yarısında bitiyordu.

Darren'ın her gece dönüşmesi, eline enfeksiyon kapmış olduğunu unutturmaya çalışması da işleri kolaylaştırmıyordu. Günlerini kanepenin üzerinde mumya halinde geçiriyordu. Kurtadam uykusu da koza içindeki tırtıl uykusu gibidir, komaya yakındır, ölümden çok uzak değildir.

Alışılageldik bir başka kurtadam ölümü mü? Ev yangınları. Kan ve katliam dolu bir geceden sonra geri dönersin, kalorilerinin çoğunu tekrar insana dönüşürken yakmışsındır ve hemen yastığına dalarsın. Rüya görme halinden daha derin bir durumdasındır, o kadar derindesindir ki fırından ya da sigaradan veya köylülerin meşalelerinden dumanlar yükselmeye başladığında, anladın işte. Barbeküde kurt, fıstık.

Texas'a geleli beri Darren'ın kelime haznesine eklediği sözcüklerden biri: *fıstık*.

Bu laf Libby'nin üst dudağı öylesine kıvırıyor ve hırıldatıyordu ki Darren buna doyamıyordu.

Genellikle Çarkıfelek zamanı kalkıyor ve doğru kılmak için cevapları bağırsa da hiçbiri asla doğru çıkmıyordu.

Ve bu da Libby'nin uyumasına yardımcı olmuyordu.

Çok uzun süre Texas'ta kalmayacağımızı anlamıştım. Texas kurtadamlar için kötü bir yer. Florida'dan dönerken yine buraya uğramıştık, dolayısıyla dersimizi almamız gerekirdi. Ama Texas çok büyüktü. Olay da oydu ya. Louisiana ve Alabama'ya ve tüm o kar ve buzlu yerlere dönmek istediğimizde kovboyların gözlerini bize dikmeyeceğini umarak Texas'tan geçmek zorundaydık.

Ama kurtadam arabaları tek seferde o kadar mesafe gitmeye uygun değil. Propan tüpünün yanındaki LeSabre bunun kanıtıydı. Etrafında çim bitmeye başlamıştı bile ve muhtemelen arabanın altından da girmeye başlamışlardı. Texas bizi orada tutmak için elinden geleni yapıyor gibiydi.

İş bulmamızı, hayatımızı kazanmamızı istediğinden de değil. Bizi yemek istediğinden.

Ve işe yarıyordu.

Libby gittikten, o küçük Datsun'un dört silindiri canhıraş çığlıklar attıktan sonra Darren tekrar dilini dışarı çıkardı, çok ayıp bir şekilde Libby'yi taklit etmek için hızlıca nefes alıp verdi.

"Belki bir geyik," dedim ona çünkü Libby orada olmadığı için kendini savunamazdı.

"Bambi'nin annesi yine," dedi Darren bunu değerlendirirmiş gibi camdan dışarı bakarken.

Henüz yalnızca iki cılız dişi geyikle dönmüştü ama ikisi de arabaların öldürdüğü avlardı. Bunu fark etmiştim ama bir şey demiyordum. Şimdi söylesem Libby'yle birlikte Darren'ın farlar arasında koştuğunu kafamızda canlandırmak zorunda kalacaktık. Otobandan ödülünü kapmaya çalışan büyük ve sırım gibi bir köpek. Biz kurtadamların usulü olduğu üzere avlanmanın aksine.

Ama üç pati yeterince hızlı değil tabii. Hızlıca köşeleri dönemez, çenenin üstüne öylece düşersin.

"Şöyle güzel bir USDA bifteğine ne dersin?" dedi Darren.

"Libby hayır diyor," dedim.

"'Libby hayır diyor,'" diye tekrarladı yine sesini kalınlaştırıp onun dolu ağzıyla alay ederek.

Etrafımızdaki kırlık bölgeden inek değil, tek bir *buzağı* çalsak bile çiftlik sahipleri yine de gelip sorular soracaktı. Biz de yeni, aç kiracılar olacaktık. Döşeme altlarında büyük, kalın kemikler saklayan kiracılar.

Ama bir buzağı da cennetten bir parça gibi olurdu.

Darren ayağa kalktı ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Kız kardeşin yeni pantolon almak için yeterince bozuk para çalamadığı zaman böyle yaparsın işte. Arka kapıyı tekmeleyerek açtı ve gecenin içine etrafa sıçrata sıçrata işedi.

"Kaç yaşında acısı geçiyor?" diye sordum televizyonda haberleri izliyormuş gibi yaparak. Bu öyle çok mühim bir şey değilmiş gibi yapıyordum. Öyle sıradan bir sohbet yani.

Darren başıyla sağ omzunun üzerinde bir daire çizdi. Bedeninde bir şeyler doğal olamayacak şekilde yüksek sesle çatırdadı ve çıtladı.

İçten içe dönüşüme başlamıştı bile.

"Buna değiyor," dedi ve tülün arasından LeSabre'ın arkasında kimsenin saklanmadığını görebilsin diye kapıyı çekip kapadı. Dışarı çıkmadan önce dönüp bana baktı. "Kapıyı kitlersin?"

Sivri dişlerim ya da keskin kulaklarım olmadığından. Kendimi koruyamadığımdan.

Ve sonra gitti.

Her seferinde yaptığım gibi arka pencereye gittim, onu insan ve kurt arasında geçiş yaparken görmeye çalıştım ama propan tüpünün oyuklu, donuk gümüşünün üzerinden kayan bir gölgeden başka bir şey göremedim.

Ketçap yerine benzin istasyonundaki tezgâhın küçük dönme dolabından koca bir sosisli aldım. Hangisini istediğimi gösterdim. Yaşlı adam bana bakıp emin olup olmadığımı sordu.

Her gece böyle yapıyordu, sanki beni kaptaki en bayat sosisten uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Farklı bir tanesini gösterdim, sonra bir başkasını ve en sonunda

en bayat ve en kötü sosisi mi verdi yoksa en tazesini mi verdi hiçbir fikrim yoktu.

Darren'a söylemeden ya da en azından bir not bırakmadan –o kadar okuyabiliyordu– kendi başıma dışarı çıkmamam gerekiyordu ama etrafta okuldan kaçmışları arayan kimseler olacak değildi ya. Libby bir kurtadamdı, değil mi? Bir anne tavuk değil.

Bu espriyi tamamen kendim düşündüm.

Buz makinesinin uzak ucuna oturdum ve sosislinin tadını çıkardım. Benzin istasyonundaki tüm çeşnileri kattım, hardal dışında. Bazılarından fazla fazla koydum, sonuçta tezgâhtar "hayır koyamazsın" mı diyecekti? Darren ve Libby yanımda olduğu zaman bu yavan insan yemeği hoşuma gitmiyormuş, şöyle kanlı, *kurtlar*ın ağzına layık bir şey için çıldırıyormuşum gibi yapıyordum.

Ama sosisli çok güzeldi.

Parmağımla pantolonumdaki güzel çeşniyi aldım ve tekrar ağzıma götürdüm.

Başımı kaldırdığımda benimle yaşıt üç çocuğun bana baktığını gördüm.

"Hayvan çocuk," dedi kırmızı şapkalı çocuk dişlerini göstererek.

"Ona bulaşma," dedi içlerindeki kız.

"Bir şey bulaşabilir," dedi beyzbol şapkalı.

"Meksikalı mı?" dedi üçüncüsü, sarı saçlı bir çocuk. Ayağa kalksam tam aynı boydaydık.

"Hâlâ ıslak," dedi beyzbol şapkalı –"piso mojado, değil mi?"– sonra kızı yanına çekti ve benzinciye girdi. Sarı Saç durup bana bakmaya devam etti.

"Piso mojado?" dedim ona.

"Sen nesin ya gerçekten?" dedi o da.

Sosislimi ona uzattım ama dirseğimi tamamen kırmadım. Çocuk uzanınca Darren'dan öğrendiğim şekilde kükredim ve ileri atılıp dişlerimi birbirine vurdum.

Sarı saç arkasında park etmiş olan Nissan'ın üzerine düştü ve kaportaya çarptı. Üzerini mükemmel bir şekilde çizdi, yani hesabı sorulacak bir şekilde.

Ayağa kalktım, sosislimden bir ısırık daha aldım ve gerisini attım. Sonra yıkık telefon kulübesinin yanından geçip gecenin içine girdim.

Çitin yanından geçip kiraladığımız küçük, beyaz eve girerken sürekli olarak arkama bakıp duruyordum. Bir şeyler duyuyormuş gibi. Dinliyormuşum gibi. Kulaklarım o kadar keskinmiş gibi. Bu güzel bir numara; eğer arkandan biri gizlice yaklaşıyorsa o zaman onları çoktan fark etmişsindir, orada olduklarını bilirsin ama tek başınaysan her iki adımda bir arkanı dönüp karanlığa baksan bile kimse bunu yaptığını bilmez.

Darren dışında.

"Çok mu korktun, korkak tavuk?" dedi hemen yanımdan, son çıplak olduğu gün kadar çıplak. Tüm kurtadamlar mı böyleydi yoksa yalnızca Darren mı, emin olamıyordum.

Kafamı bile çevirmeden yürümeye devam ettim.

"Yabanturpu kokusu mu alıyorum?" dedi burnunu kırıştırarak.

Beli hizasındaki debelenmeye baktım. Büyük bir Amerikan puhusu, muhtemelen bir metre boyunda, kanat genişliği herhalde iki metre var. Kuşların resmen atası, resmen kuşların dinozor günlerinden kalma. Kanatlarını yavaşça çırpıyordu. Görünüşe göre Darren ısırıp ayaklarını koparmıştı ve hayvanı kanlı bacaklarından tutuyordu.

Öğrenmem gerektiği için eve varınca Darren baykuşun boynunu benim kırmama izin verdi. Üç kere denemek zorunda kaldım. Baykuşların boyunları diğer kuşlarınki gibi değil. Daha çok kasları var ve zaten boyunlarını daha çok döndürebiliyorlar. Ve onları öldürdüğün sırada bir kez olsun gözlerini kırpmıyorlar. Ve çok büyük olduğu için kafatası avcum kadardı neredeyse, sanki kucağında, dizlerinin arasında bir çocuk tutuyormuşsun gibiydi.

Tüyleri temizlemek için propan tüpünün arkasına oturduk. Tüyler ikimizin arasında süzüldü, saçlarımıza ve ölü çimlere yapıştı. Sanki gökten geçen bir kuş sürüsü aniden patlamış gibiydi. Bir uçağın pervanesine girip intihar etmişler gibi. Hava barbeküsü.

"Baykuşların tadı güzel mi bari?" diye sordum.

"Kurt gibi aç olduğunu sanıyordum?" dedi Darren bana doğru bir tutam tüy fırlatarak.

Fırın çalışmadığı için göğüs etini uzun şeritler halinde kestik, kızartmak için. Darren ben orada olmasam muhtemelen hepsini çiğ çiğ yutardı ama nazik olmak istediğinden ötürü eti galeta ununa buladı ve yağ dolu bir tavaya attı. Böylelikle biraz da arta kalacağını söyledi. Belki kalanları kurutabilirdik. Muhtemelen tüm Texas'taki tek kurutulmuş baykuş eti olurdu. Bir tezgâh açıp tek gecede zengin olabilirdik.

Parmağı tekrar sızıntı yapıyordu, görebiliyordum. Ve çatalı o eliyle tutmuyordu.

"İyileşmeyecek, değil mi?" dedim.

Cevap vermedi.

Libby, Darren'a "Gümüş kesiğinin çaresi ne biliyorsun," demişti ama Darren "Araba sürmek için *iki* elime de ihtiyacım var, sağol," demişti.

Baykuşun tadı bin tane ölü farenin tadı gibiydi.

Yedikten yarım saat sonra ikimiz de öyle aniden kusmaya başladık ki neredeyse arka kapıdan zamanında çıkamıyorduk.

"Zehir," dedi Darren.

Baykuş bir tarlada tongaya gelmişti. Beyni zehirli yemden yeşile dönmüş bir ev faresi yemişti. Darren'ın geldiğini görünce bir gizli ajan intihar hapı atmıştı.

"Söyleyeceğim – Libby'ye söyleyeceğim," dedim öksürerek ve Darren gözlerini kocaman açarak bana döndü. Tam bir suçluya dönüştüğümü söyledi, sonra gülümsedi ve beni itti. Kendi kusmuğuma bulaşmayayım diye kendimi beni ittiği yerden daha uzağa atmak zorunda kaldım. O kadar çok güldü ki tekrar kustu ve onun kustuğunu görünce ben de biraz daha kusmak zorunda kaldım. Biraz toparlanınca üzerinde kusmuk olan bir taş aldım ve zayıfça ona doğru attım. O da bir lobutmuş gibi yaptı ve gözlerini bir çizgi film karakteri gibi açarak kendini dümdüz çimlerin üzerine bıraktı. Sonra bandajlı olmayan eliyle ağzını sildi ve hepsini yeniden yapalım diye diğer elini bana uzattı. Biliyorum çok aptalca ama o anda ze-

hirden ölsem, hiç dönüşmeden, her yerimde baykuş tüyleriyle oracıkta ölsem, hiç dert etmezdim.

Öğlen televizyonun sesine uyandım. Karnım her zamanki gibi açtı. Libby on üç yaşında olmanın böyle bir şey olduğunu söylemişti. Bu dönüştüğüm anlamına değil, normal olduğum anlamına geliyordu.

Ama Libby her şeyi bilmiyordu sonuçta.

Darren diğer kanepede dış dünyayla ilişiğini kesmiş yatıyordu. Ağzı açıktı ve ince bacaklarından birini kaşındıran yastıklardan birinin üzerine atmıştı. Büyük ve kötü kurtadam, doğal habitatında.

İstesem yüzüne bir sürü bıyık ve kaş çizebilirdim. Banyodaki ampul de yanmadığı için birkaç gün fark etmezdi bile, tabii Libby kahkaha atmamak için kendini tutabilirse. Çarkıfelek'teki doğru tahminimi –"Biftek Pudingi Nerede"– kutlamak adına arka kapıdan dışarı işedim. Diğer köpeklere uzak durmalarını tembihlediğimi hayal ediyordum. Bulaşmak istemeyeceklerini.

Taşındığımızda mutfağın altında bir vaşak, kilerde rakunlar, çalıların orada çakallar yaşıyordu.

Gelenlerin kokusunu şöyle bir aldıktan sonra hepsi kendilerine daha iyi birer yuva bulmaya gittiler. Fareler ve sıçanlar bile bizim etrafımızda takılmamaları gerektiğini biliyorlar. Hele atlar. Köpekler tüylerini dikip havlama numarasını çeker, insanları için alarm verirler ama atlar yalnızca durup kocaman açtıkları gözleriyle bakarlar. Her bir adımını takip ederler. Ve kaçabilecekleri bir yer yoksa ön toynaklarını savurarak üzerine çullanırlar.

Sanırım kanlarındayız. Ya da en azından *bir zamanlar* kanlarındaydık.

Hadi bakalım at. Kaç.

Sonra görüşürüz.

Libby, Darren'ın boğazına sarılmasın diye pantolonumu giydim ve arka bahçede tüy avına çıktım. Baykuşun geriye kalan gagası düzgün, siyah ve parlaktı. Arkasına parmaklarımı geçirdim ve bir ahtapotmuş gibi havada gezdirdim.

Belgesel dışında ahtapot görmüşlüğüm de yoktu yani.

Nasıl ki biz kurtadamlar pençelerimiz olmasına ve zıplayabilmemize rağmen ağaçlara tırmanmıyorsak okyanusa da girmeyiz. Anlattığına göre Darren ilk Florida'da yaşamaya başladığımız zaman denemiş, hem de kurtadamken ama öylece kalmış, geri dönmesi gerekmiş ve yolun yarısında nefes nefeseymiş. Dizlerine kadar girmiş. Kurtadamlar arasında o kadar gitmiş olmak bile çetin ceviz olduğun anlamına gelir.

Suyu balıklara, ağaçları kedilere bırak.

İkisinin arasındaki her şey ise bizim.

Riziko'yu beklerken sandviç yapabilir miyim diye mutfağı altüst ettim ve en sonunda plastik bir kaşıkla markalı bir fıstık ezmesine razı oldum. Her yalamadan sonra üstüne şeker serpiyordum ve giderek daha az yalıyordum.

Darren ise öylece uyuyordu ve çok derin uyuyordu.

Fıstık ezmemi yalayıp ona bakıyordum. İşaret parmağı parlaktı. Büyümüş ve şişmiş deriden ziyade kurt salyası kesmiyor diye en sonunda sürdüğü antibiyotik kremden ötürü.

Riziko'nun tekrar bölümüydü. Tüm cevapları biliyordum ve kanıtlamak için aklımda tekrarlıyordum.

Bir saat sonra elimde bir çakmakla banyodaydım, ilaç kutusu aynasına karşı dilimi çıkarıyordum.

Normalden daha mı siyahtı? Biraz düzleşmiş miydi? Ortasında kara bir çizgi? Sesim kalınlaşıyor muydu?

Saat üç olmuştu ama Darren hâlâ uyanmamıştı.

İkinci Çarkıfelek'in sesini daha da fazla açtım. O büyük çark her çevrildiğinde, durmaya çalışan bir hız treni sesi salona doluyordu.

Hiç. Tepki yok.

Arkadaki yatak odasından bile. Ve Libby özellikle duvara vurmak için yatağının yanında bir süpürge bulundururdu.

Parmak uçlarımda ön cama gittim.

Doğuya bakan bir 14 Datsun yoktu. Gün batımını izlemeye hazır 41 Datsun yoktu.

Koridordan Libby'nin yatak odasına baktım ve kendi kendime çalıştığım şekilde burun deliklerimi genişlettim.

Orada olmayacaktı, biliyordum.

Tüm gün yarışma programlarında nasıl her şeyi doğru bildiysem bu konuda da haklı çıkacaktım. Kalbim göğsümde deli gibi atmaya başladı ve ağzım daha da kurudu.

Libby'nin anlattığı tüm ölüm şekilleri aklımdan hızlıca geçiyordu. En sonunda para ödülü kapmak için kafa derisinin yüzüldüğüne, sirkte çalışmak üzere ağ ile yakalandığına, bilim için kaçırıldığına emin oldum. Son canhıraş savaşından arta kalan tüyler ise ofisindeki lobiye atılmıştı.

Mutfak ile ön kapı arasında hızlı bir şekilde yirmi kez, elli kez volta attım. Darren'a ne diyeceğimi tekrarlıyordum içimden. Korkmuş bir bebek yerine konmak istemiyordum. En sonunda kahve masası ismini verdiğimiz güneşten solmuş makara şeklindeki şeye oturdum ve Darren'ı omzundan sarstım.

Nefes alış verişi değişmedi, yana doğru dönmedi.

Daha sert sarstım, başının altından kanepenin yastığını aldım ve hatta mutfaktan bir avuç su alıp biraz üzerine damlattım, sonra hepsini üzerine attım.

Elini kaldırıp silmedi.

Etten benim yediğimden fazla mı yemişti yani, bu muydu? Daha mı çok zehir yemişti?

Başımı hayır, hayır, bu gerçek olamaz anlamında iki yana salladım. Herhangi başka bir zaman olsa tamam, kış uykusuna yat, derin uykunu uyu, kendi içinde saklan, Kırmızı Başlıklı Kız rüyalarını gör. Ama şu anda olmaz.

Kulağına doğru çığlık attım, tükürüklerim yanağına sıçradı ve en sonunda kanepeyi öne doğru çekip arkaya doğru devirdim ve Darren duvara doğru yuvarlandı.

Hiç. Hırıltılı ve gürültülü bir horultu.

Duvara elimin içiyle vurdum, sonra mutfaktan iki tava aldım ve birbirlerine vurdum, sonra Datsun'a gidip kornayı çalmak için kapıyı açtım ama Datsun yoktu.

Libby yoktu. Gerçekten yoktu.

Masaya oturdum ve yüzümü ellerimin içine aldım.

Ağlardım ama ben bir kurtadamdım.

Tek bir seçeneğim kalıyordu.

Tekrar ayağa kalktım, devrik kanepenin üzerinden geçtim, Darren'ın üzerine oturdum ve dizlerimi cılız göğsünün iki yanına koydum.

"Beni öldürme," dedim ve hasta parmağını kaldırdım, ağzıma soktum ve tüm gücümle ısırdım.

Ağzıma iltihap doldu, sıcak, keskin, ilaçlı ve bende kan olmasa muhtemelen bulaşıcı. Birden kendimi sırtüstü bulduṃ. Darren üzerimdeydi, ağzında yeni dişler, boğazından gelen hırıltı beni şimdiye kadar ölmüş tüm tavşanlara dönüştürmüştü.

"*Hayır hayır hayır*!" diye bağırdım ve ellerimi yüzümün önüne koymaya çalıştım. Altından yuvarlanıp çıktım. İzin verdi çünkü.

Derin nefes alıp vererek durdu. Burnu odadaki her şeyin kokusunu almaya başlamıştı, biliyordum. Fıstık ezmesi. Yanan varillerde tüten baykuş tüyleri. İnsanların öğlen vaktinden beri aldıkları işe yaramaz sesli harflerden dolayı kızışmış yarışma.

"Burada değil," dedim sesim bir çocuğunki gibi çatlayarak.

Darren koridoru dinlemek üzere başını çevirdi ve sonra benim gibi ön cama gitti ve perdeyi araladı. O anda gerçek farlar aydınlandı.

"Libby mi?" dedim yanına giderek. Koşup onu karşılamaya hazırlanıyordum ama Darren elini kaldırdı ve olduğum yerde durmamı sağladı.

"Şerif yardımcısı," dedi ve yasadışı bir şey var mı diye salona baktı. Sıfıra vurdurduğu kafasında ilk kez bir gri saç teli gördüm. Uzun süredir her gece dönüştüğü içindi. İnsan senelerini tüketiyordu.

Eskiden eniklerin bücürüydü, en son gelişeni. Küçük kardeş. Belki hâlâ öyleydi. Ama şimdi muhtemelen Libby'den dört yaş büyüktü. Doğduğu gün kadar kılsız.

"Telefon etti mi?" diye sordu. Arkasındaki perdelerde hâlâ sarı, sonra mavi ve kırmızı, mavi ve kırmızı ışıklar.

"Bizim telefonumuz yok, Darren."

Darren daha iyi bir aile olsak telefonun duracağı yer olana tezgâha baktı ve dişlerinin arasından tısladı. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Bunu ona ben de söyleyebilirdim.

Ve şimdi polisler gelmişti.

"Artık burada yaşamıyor," dedi ve unutmayayım diye bana uzun uzun baktı.

Bir kez başımı salladım.

İki saniye sonra bir copun arka tarafı kapının yan tarafına vurdu. Çünkü şerif yardımcısı orada duruyordu, sahip olmadığımız pompalı tüfekle vurulamayacağı bir yerde.

Libby ne yapmıştı?

Darren gözlerini ovuşturunca gözleri kızardı, bir kolunu kapının üzerindeki panele dayadı ve kapıyı açtı. Kapı gıcırdayarak açılınca şerif yardımcısının feneri yüzüne vurdu ve irkildi. Şerif yardımcısının yanındaki tasmalı K-9'u görünce üst dudağını kaldırdı. Köpek geceyi türünün paniğiyle doldurdu. Tüm gücüyle bizi kanuna şikayet ediyordu.

"Tavuktan getirsene biraz," dedi Darren bana dönerek. Nefesi soğukta buhar oluyordu.

Bunu anlamaya çalışırken öylece durdum, sonra buzdolabına gidip Noel baba bize bir kutu karışık et getirmiş mi diye baktım.

"Problem mi var?" dedi Darren şerif yardımcısına. Üstü çıplak bir şekilde cılız bedeniyle geçişi hâlâ kapıyordu.

Mırıltılar. Darren'ın göğsünde sıcak bir ışık.

"He evet, o," dedi Darren hatırına gelirmiş gibi pürüzsüz çenesini sıvazlayarak. "Bu kez ne yaptı, memur bey?"

Orta parmaklarımı çıtlatıyordum.

Billy the Kid de böyle yapardı.

Şerif yardımcısı Libby hakkında ne diyordu duyamıyordum ama Darren'ın olaylara anlam veremiyormuş gibi bakışlarını kaçırmasını görünce bir şeyler tahmin ettim.

"Hassiktir, gitmiş – ne kadar oldu?" dedi Darren bana bakarak.

Bunun üzerine şerif yardımcısı merdivenlerde kenara doğru bir adım attı ve ışığını bana tuttu.

Elimdeki plastik kâsede yakmayı unuttuğum galetalı baykuşla öylece duruyordum.

"Üç hafta mıydı?" dedim.

"Bir ay olmuş bile olabilir," dedi Darren. "Ne sürdüğünü biliyorsun. Küçük bir Datsun *yarış* kamyonu." Bunu söyledikten sonra kendini tutamayıp güldü. "Belki de yatağı olan bir yarış arabasıdır, bilmiyorum. Ama El Caminolar'ı, El Rancherolar'ı hep sevmiştir. Bir zamanlar bir Brat'i bile vardı. İçeri gir istersen. Saklayacak bir şeyimiz yok."

Dışarıda, tereddüt.

Darren arkasına attığı gizli iki parmağıyla beni kendine doğru çekti.

Ben de ona doğru süzüldüm, ayaklarım uyuşmuş, yüzüm uyuşmuş, kalbim deli gibi atıyor.

Kâseyi benden aldı, soğuk ve sarkan bir şeridi ısırdı ve çiğnemeye başladı.

"Biraz ister misin?" dedi ve ısırdığı parçayı şerif yardımcısına uzattı.

Şerif yardımcısı cevap vermedi ve beni incelemeye koyuldu.

"Sen olmasan da eminim *o* açtır," dedi Darren ve rahat hareketlerle tel tel olan parçayı şerif yardımcısının yanından köpeğin suratına attı. Köpek eti açlıktan ziyade refleks olarak yakaladı ve büyük lokmayı yuttu.

"Hoşuna gitti," dedi Darren ağzı dolu olmasına rağmen ve kâseden bir başka parça aldı.

"Efendim," dedi şerif yardımcısı, dirseği arkasına doğru vermiş, eli silahında. Darren iyi bir vatandaş olarak ellerini havaya kaldırınca kâse yere düştü. Dizinin de biraz yardımı olduğundan –tamamen kaza eseri, yalnızca kötü şans memur bey– kâse alt basamaklara yuvarlandı ve etin geri kalanı şerif yardımcısının pantolonunun paçalarına çarptı. Şerif yardımcısı eğitimini aldığı şekilde kenara çekildi ve silahını çekti.

Arkasını göremiyordu ama köpek kendine ziyafet çekiyor, bu esnada gözlerini Darren'dan ayırmadan hırlıyordu.

"Onu neyle besliyorsun?" dedi Darren ve ellerini indirmeden öne doğru eğilip kendi zehirli lokmasını tükürdü. "Donut?"

LeSabre artık trafiğe çıkabilir durumda değildi ve üzerinde yanlış plakalar vardı –öndeki bir mola yerindeki bir Audi'den, arkadaki bir lokantadaki çiftlik kamyonundan alınmıştı– ve su pompası muhtemelen kendi kendini tamir etmemişti ama yine de gece olurken Decatur, Texas'a vardık.

Şerif yardımcısının Darren'a yöneltebileceği bir suçlama olmadığı için evi aradıktan, sanki en son ne zaman üzerine yatmış olduğu anlayabilecekmiş gibi Libby'nin çarşaflarını kokladıktan sonra Libby gelirse kendisini aramamızı söyleyip gitmişti.

"Telefon hemen tezgâhın üzerinde," demişti Darren ve şerif yardımcısı içeri bakmaya bir daha cüret edebilecek mi diye denemek, görmediği şeyi gerçekten de görmediğinden emin olmasını istemişti.

K-9'u şimdiye muhtemelen ölmüştü ya da ölmüş olmayı yeğleyecek bir durumdaydı. Kendi etrafında daireler çiziyor, kendi bağırsaklarını çiğniyor, daha da derinlere dalıyor, dişlerini acıya ve spazmlara geçirmeye çalışıyor olmalıydı.

Ezik bir aile arabasından benzin emmek üzere tek katlı bir motele çektik. Darren gayet rahat tavırlara sahipti, kürdanının ısırmadığı ucunu incelerken sanki çeşmeden su dolduruyor gibi bir havası vardı.

"Kendini mi kaybetmiş yani?" diye sordum. "Libby?"

"Daha ziyade kendini bulmuş gibi," dedi Darren yöneticinin ofisine sert bir şekilde bakarak, "ama birisinin boğazının dört-beş santim içinde. O polisin ciddiyetine bakılırsa sanırım küçük kardeşlerinden biriymiş."

"Küçük–?"

"Güvenlik görevlisi," dedi Darren hortumu arabadan çıkarıp benzinin son damlalarını arabaya aktarmak için havaya kaldırarak. "Bu iyi haber," diye ekledi.

"Nasıl yani?"

"Hâlâ Libby'yi arıyorlarsa, bu henüz onu yakalayamadıkları anlamına gelir, değil mi?"

Motel otoparkından rahat tavırlarla uzaklaştık ve Darren'ın arabayı durdurabileceği yüksek bir yer bulduk.

Koltuğundan kalktı, bir ayağını marş biyelin üzerine koydu, başını iki yana çevirdi. Şehri dinledi.

Ben de aynısını yaptım.

"Şurada," dedi ve binalarla dolu bir yeri işaret etti. "Köpekler."

Kurtadamsan eğer, "köpek," derken sert bir makarna parçası tükürürmüş gibi bir tavır takınırsın.

Darren'a baktım, sormak istiyordum ama çoktan harekete geçmiştik.

Hiç tişört giymiyordu. Kurtadamlar pek tişört sevmezler, Kuzey Texas'tayken ve mevsim kışken bile.

"İş yerinde herkes onu arıyor," dedi Darren dar sokaklarda ilerlerken. "Ama oradan düztaban kaçtı herhalde. Dörtayak üzerinde, tabii onu tanıyorsam."

Önümüze baktım ve arkamıza ve aynama.

"Onun nesi var?" dedim ve sonra aynama dolan farlardan dolayı gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

Hayvan barınağı görevlileri, arabanın üzerinde düşük ve düz ışık barı dönüyor. Ses yok ama.

Darren kamyonun yanlarından geçmesini izledi ve sonra arkasına döndü.

"Aşağı yukarı yarım saat, değil mi?" dedi LeSabre'ın farlarını kapatarak.

Anlamam için kısa bir süre geçmesi gerekti: köpek yakalamaya giden görevli, *kendini* teslim etmeye gidiyordu. Libby'nin sebep olduğu keşmekeşi kontrol altına almaya gidiyordu ama aslında kendini Libby'ye verecekti.

Çünkü Libby aç olmalıydı.

Son iki caddeyi yayan gittik.

"Sen... yapacak mısın?" diye sordum. Dönüştüğü zaman pantolonunu tutmaya hazırdım. Sonuçta tek pantolonu vardı.

"Burası bir kasaba," dedi cevap olarak.

"Libby için de bu geçerli," dedim.

Yanından geçtiğimiz ilk köpek ölmek üzereydi. Bağırsakları yaklaşık bir metre arkasında uzanıyordu.

"Değdi mi?" dedi Darren köpeğe ve etkilenmiş bir şekilde başını iki yana salladı.

Arkamı dönüp köpeğe baktım. Dili kaldırımın üzerinde uzanıyordu. Daha şimdiden açık ağzına karıncalar girip çıkmaya başlamıştı. Karıncaların yalnızca gündüzleri dışarı çıktığını sanıyordum. Ama belki de gece karıncaları da vardı. Belki yalnızca kimse onları görmüyordu.

Bir sonraki köpek bir St. Bernard idi. Kafası kaldırım kenarındaki oluktaydı ve bedeninin üzerine birisi çökmüş bakıyordu.

"Bunlar kurtarma köpekleri, değil mi?" dedi Darren eğilip köpeğin yüzüne bakarken. Daha iyi görebilmek için köpeğin kopmuş başını kaldırdı. "Kendini kurtar sen," dedi yürümeye devam ederken, iki parmağıyla St. Bernard'ın kafasındaki kılları tutuyordu. Cadılar Bayramında kapı kapı gezip şeker isteyen, vermedikleri takdirde muzırlık yapacağını söyleyen bir çocuk gibiydi. Ürkünç Cadılar Bayramı çantası bacağının yanında sallanıyordu.

Köpeğin kıllı başını on metre yükseklikteki bir çatıya fırlattı. Evin verandasındaki ışık yandı. Işığı yakandan saklanmak için kenara geçip saklanmadık, bir şey demeye cesaretleri varsa desinler diye dümdüz oraya doğru yürüdük.

"Libby haklı biliyorsun, değil mi," dedi Darren. "Elim hakkında."

İşaret parmağını kaldırdı. Gümüşi bir renkte parlıyormuş gibiydi.

"Parmağını kopartacak mısın?" diye sordum.

"Libby – Red'i hatırlıyor musun eskilerden? Gümüş eşyalar eritir, sırf dumanını izlemek için derisine dökerdi."

"Red," dedim başımı kaldırarak. İsmini seneler içinde ilk kez söylüyordum.

"Neyse ki kurtulduk ondan," dedi Darren.

"Dedem kurtadamların tek eşli olduğunu söylerdi hep," dedim.

"Olabilir," dedi Darren. "Ama bu durum hoşlarına gidecek diye bir kaide yok. Ama bu muhtemelen Libby için daha iyi."

"Bu dediğin ne?" dedim.

Bir araya toplanmış bir kalabalığa doğru yürüyorduk.

İnsanlar koyun oldukları ve bunu bildikleri için kenara çekilip bariyere yaklaşmamıza izin verdiler.

Tek bir tane değil, tüm köpek yakalayıcıları oradaydı – Denton dahil, ceketinde yazdığına göre.

Ortada, şimşekler halinde dönen kürke bakan adamlar bir koca kurt gördüklerini düşünüyor olmalıydılar ama bu hayvanın ön bacakları daha uzundu, kulakları daha büyüktü, gözleri daha az keskindi ve daha az tüylüydü. Ayak kısmında hayvan parmakları yerine insan parmakları vardı. Ama onu öyle hemen göremedim. Çok fazla köpek yakalayıcısı vardı. Ve çok fazla ölü köpek.

Sakince dursa, dönmeyi bıraksa, arkasındaki devasa çoban köpeği-Rott kırmasına pençe atmayı kesse, arkasına geçmeye çalışmasa. Hayır, yalnızca arkasında değil diğer köpek. Libby ona *bağlı*. İçine bağlı.

"Azmış," dedim yüksek sesle.

"Ne fena bir köpek," dedi Darren ve kalabalığın içinde bizim tarafa su püskürünce irkilip geri çekildi.

Birisi bir yangın musluğunun ağzını açmıştı. Bu iki âşık üzerine bir kova su boca etmek için.

Onlara pek vurmuyor, bizim üzerimize tüm gücüyle püskürüyordu. Hepimiz geri doğru çekildik ve Libby'yi daha bile az görebilmeye başladım. Libby kurt olduğu zamanlarda utangaç olurdu, hep saklamaya çalışırdı – aynı on yaşındalarken Darren'ın onun dönüşümünü tetiklemesi gibi, belki Libby de onu görmemin beni tetikleyeceğini düşünüyordu.

Görebilmek için iyice öne doğru eğildim ben de.

Köpek yakalayıcılarından iki tanesi püsküren su dikkatleri dağıtınca bunu fırsat bilip metal kancalarını Libby'nin boğazına geçirip farklı yönlere doğru çekmeye başladılar.

Libby ise yeni bir canlılıkla dolmuştu ve omurgasının normalde izin vermeyeceği şekillerde eğiliyordu. Gözümün ucuyla bir an onun fotoğrafını çekmeye çalıştım, aklıma kazıyayım diye. Onu

sisin arasından görüyordum, öne atılıp ısırıyordu, siyah dudakları şimşek gibi çakan bembeyaz dişlerinin çerçevesiydi, yakıcı gözleriyle o devasa Rott'u delip geçiyordu.

Bir ara köpeğin sağ ön bacağına dişlerini geçirdi ama sonra sudan dolayı yine görüş alanımdan çıktı.

Bir süre sonra o sağ bacak, omzu ve göğüs kafesinin yarısı ayrıydı.

Beş saniye sonra Rott'un cansız bedeni diğer tarafa doğru savruldu ve bir çocuğun karnına çarptı.

"*Hayır*!" diye bağırdı Darren ve öne çıktı. Gözlerine batan suyu sildi ama çok geçti: Köpek yakalayıcılarından birinde bir şok tabancası vardı ve elinde kısa bir mızrak gibi tutuyordu. Normalde bel hizasında tutulur çünkü her şeyin midesindeki deri daha ince, daha iletkendir.

O tüm su keşmekeşi arasından Libby'nin bir yerine tutturunca Libby çığlık attı, ona doğru atıldı ve böylece boynuna kancasını geçirmiş iki adam daha ayaklarını sabit tutmaları gerektiğini bile fark edemeden dizleri üstüne çöktüler.

Sonra bir kasaba polisi kalabalığı yardı ve ringe elinde bir pistolle çıktı. Standart bir pistol yerine bildiğin Dirty Harry el topu vardı.

Daha atladığımı bile fark etmeden adamın bacaklarına dalmıştım. Sağ omzum tam dizlerinin arkasına çarptı ve sokağın su ve çamuruna yuvarlandık. Pistol elinden düştü. Kayışını izledim. Darren'ın kamyon durağı botlarının parmak ucuna kadar gitti.

Darren çömeldi, silahı aldı, ayağımı yerden kesip kolumu arkamda sabitleyen polise baktı.

Dünya yavaşladı, neredeyse hareket bile etmiyordu.

Libby suların içinden öne doğru atıldı. Polise doğru gidiyordu. Beni korumak için. Darren'ı onu yapmaktan engellemek için. Sanki Darren'ın onu yapmak üzere olduğunu biliyordu. Bunu istemiyordu zira arkasından korkunç bir av başlayacaktı. *Kurt* avı. Ve Libby yapacaktı da. Polisi, köpek yakalayıcılarını, izleyenleri çiğneyecekti. Hatta tüm Texas arkasında koca, kanlı parçalar halinde kalana dek durmayacaktı.

Ve bu anda Darren bin kere düşünsem bir kere aklıma gelmeyecek bir şey yaptı.

Pistolü Libby'ye doğru çevirip ateş etti.

Üç saat sonra çağıldayan bir sel dolu olan sokaktan yürüyerek uzaklaştık – *yürüyerek*, koşarak değil. Artık kelepçeli değildik.

Darren o fazla büyük Rott'un bana ait olduğunu söyledi. İsmi Clint Eastwood idi. Kederden deliye dönmüştüm. Yoksa başka türlü kanuna çelme takar mıydım hiç.

Ve – ve silahı ateşlediği için üzgündü. Ama birinin yapması gerekiyordu.

Karşımda daha önce görmediğim bir Darren görmüştüm.

Konuşmak için LeSabre'a dönene kadar bekledim: "Onu öldürdün."

"Keşke," dedi motoru çalıştırırken. "Zira çok sinirli olacak. Bizi öldürmek için kurşundan fazlası gerek. Kurşundan bir *duvar* lazım resmen. Gözümle görmüştüm. Bazen o bile yetmez. Her zaman bir ısırığı daha kaldırabilirsin. Bunu unutma."

Ona baktım.

"Onu vurdun," dedim.

"Onu kurtardım," dedi. "Tıpkı senin gibi."

Derin derin nefes alıyordum ve olaylar tekrar aklıma doluyordu.

Sabah olunca polis merkezine gitmemiz gerekiyordu. Üstümüz çıplaktı, daha yeni yataktan çıkmış olduğumuz belliydi, kimliklerimiz yoktu. Darren'ı resmi olarak tebrik edeceklerini söylemişlerdi.

Tuzak olduğu çok bariz olduğu için üzerine konuşmamıza gerek bile yoktu.

Şafak sökerken Georgia ya da Güney Carolina'da olmamız gerekiyordu.

Köşedeki benzincide LeSabre'ın radyatörünü doldurduk, sonra bagaja da tam dört süt kutusu koyduk. Sonra Darren'ın kaçınılmaz olarak gördüğü şeyi bekledik: bir Hayvan Barınağı kamyonu. Onu takip ettik, kamyonu boşaltmaları, rahatlamaları ve savaş hikâyelerini anlatmaları, kendilerine savaşın bittiğini söylemeleri için bir saat rahat verdik.

LeSabre'da düşündüğümüzden fazla bozukluk bulunca bir sosisli bölüştük. Tüm Texas tarihi boyunca yenmiş en iyi üç sosisliden biriydi. Bozukluklardan iki tanesi altmışların başından kalmaymış ve dolayısıyla gümüşmüş –Darren'ın enfeksiyon kapmış olan eli bir gümüş radarına dönmüştü– içeri girip sosisli almaya beni gönderdi.

Yakacaklar mı diye işaret ve baş parmaklarım arasına alıp sertçe ovuşturdum bozukluğu.

Saat beşte şafak sökerken göğün alt kısmı aydınlanmaya başlamıştı. Bunu gören Darren dışarı çıktı, bir kez dönüp bana baktı, dudaklarını yaladı ve üstü çıplak, kimliksiz bir şekilde yürümeye başladı.

Aslında onu takip etmemem gerekiyordu ama yine de ettim.

Bir görevli gelip kapının kilidini açana kadar kapıyı çaldık.

Darren açıklamasını yaptı: taşınıyorduk, çoktan *yoldaydık*, ama siyah Labrador kırmam hakkında bir telefon gelmişti, onu almamız gerekiyordu. O anda almazsak bir daha alamazdık. Hayır dediği takdirde görevli o hayali siyah Labrador kırmasına idam cezası vermiş olacaktı. İstediği bu muydu? Diğer tüm geride bırakılan köpekler gibi ona da pembe sıvının verilmesini mi istiyordu?

"Arayan kimdi?" diye sordu görevli kadın.

"Sen olduğunu sanmıştım," dedi Darren.

Bizi içeri aldı ama durumdan hoşlanmadığı belliydi.

Kurtadam olduğumuz için kafeslerindeki köpekler deliye döndüler, çılgınca havlamaya başladılar.

"Hayvanlarla aram iyidir," dedi Darren görevliye.

Onu bir koridorun sonunda, arka köşede, muhtemelen egzotik hayvanlar için ayrılmış bir yere koymuşlardı.

Onu ölmesi için oraya soktuktan sonra Libby tekrar insana dönüşmüştü. Çıplaktı, köşeye doğru çekilmişti ve saçlarının arkasına saklanmaya çalışıyordu. Sol tarafından kan sızıyordu, omuzlarında elektrikten dolayı yanıklar vardı ve gözlerinde korkmuş ve sinirli ve üzgün bir ifade vardı ve ağlıyordu. Ve gözleri belki bedenini de beraberinde götürebilir diye içinde bulunduğu kafesten uzağa, çok uzağa bakıyordu.

"Evet," dedi Darren. "İşte şurada, tam şurada."

"Hanımefendi, *hanımefendi*," dedi görevli anahtarlarını karıştırarak, "siz nasıl girdiniz oraya, nasıl–"

Darren titreyen anahtarı Libby'nin kafesine soktu.

"İyi misin?" dedi Libby'ye.

"Burada olmak istemiyorum," dedi Libby ve sonra görevli öne çıkıp Libby düşmesin diye koluna girdi.

Birlikte kısa kapıdan çıktılar ve Libby geçerken eğilmesi gerekti.

Göz göze geldiğimizde dudaklarını sıktı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Dur," dedi Darren ve Libby'yi desteklemek için öne çıktı.

"Saçların kırlaşıyor," dedi Libby.

"Sakın ona benzediğimi söylemeye cüret etme," dedi Darren.

"Sence de öyle değil mi?" dedi Libby bana dönerek ve ben de başımı evet anlamında defalarca salladım, boğazımdaki yumrudan dolayı konuşamıyordum.

Görevli bizi danışma bölümündeki masaya götürdü ve telefonda birine neler olduğunu anlatmaya çalıştı.

Bir tek benim elim boşta olduğundan dolayı ahizeyi yerine koyup onu orada ben tuttum.

"Ama, ama–" diyordu görevli ve cevap olarak Darren şişmiş işaret parmağını bir büyü numarası yapıyormuşçasına ağzına götürdü, boğazına kadar soktu ve dişlerini çıkardı ve sonra gözlerini kocaman açıp elinin alt tarafıyla çenesine hızlıca vurdu.

Bükülmüş parmağını masanın üzerine tükürdü.

"Zahmetlerinize karşılık," dedi, gerçekten korkutucu bir şekilde göz kırptı ve Libby Darren'ın elinin kanamasını durdurmak ya da güç vermek için ağzına götürdü. Oradan böyle ayrıldık. Ben on üç senelik hayatımda ilk kez araba sürdüm ve küçük, beyaz, kiralık evimizin tam aksi yönüne doğru gittik. Texas ışıkları arkamızda yavaş yavaş soluklaşıyordu.

"Üzgünüm," dedi Libby bir ara.

"Boş ver be, gü... bebek*yüz*,"dedi Darren. "Herkes hayatının bir döneminde hapse düşer, değil mi?"

Libby dikiz aynasından bana bakıp bir kez teşekkür maiyetinde göz kırptı.

LeSabre'ın gaz pedalını kökledim ve bir bıçak gibi geceyi yardık.

6
Aydaki Kurtadamlar

"Bana 'Anne,' de," diyor suçlunun teyzesi ilkokulun geniş merdivenlerinden çıkmadan hemen önce.

İkinci kez ikinci sınıfı okuyor. Oysaki dokuz yaşında. Bunun sebebi üçüncü sınıfa geçmek için Alabama eski okul kayıtlarını istiyor olması ve Georgia'da suçlu başka bir isimle tanınıyor.

"Ve biz kurtadam değiliz," diyor çift kanatlı kapının önünde teyzesi, "*herhangi* bir şey değiliz," ve suçlu bunun önemli olduğunu anlasın diye gözlerini kısıyor. Sonra suçlunun elini tutuyor.

Bayan Luc-Casey'nin sınıfı koridorun sonunda. Teyzesinin ayakkabısının topukları beton üzerinde tıngırdıyor. Müstahdem geçmelerine izin vermek için yeri silmeyi bir an için bırakıyor. İsmi James Kent. Bir kafiyede yaşıyor ama bundan haberi yok. Suçlunun var. Geçerlerken kafasının içinden ilgili şarlıyı söylüyor.

Suçlu olmasının sebebi doğruyu söylemiş olması.

Bayan Luc-Casey masasının arkasında onları bekliyor.

Bir sayfanın altına kadar vardıktan sonra başını kaldırıyor, bir karar veriyormuş gibi önündeki kâğıt tomarını düzeltiyor, sonra ayağa kalkıyor ve sınıfın ortasında suçlunun teyzesini selamlıyor.

"Bayan Baden," diyor öğretmeni.

Alabama'da kullanılan isim bu.

Öğretmeni üçünü sınıfın en önündeki sıraya yönlendiriyor.

Kendisi ve suçlunun teyzesi için masalar çok küçük. Birbirlerine dönük oturabilsinler diye bir sırayı ters çeviriyorlar.

"Otur," diyor teyzesi suçluya.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Bayan Luc-Casey ve suçluyu bir suçluymuş gibi inceliyor.

"Öğretmenleriyle tanışmaktan her zaman memnun olurum," diyor suçlunun teyzesi.

Teyzesi suçluyu bu yalan için hazırlamamış olmasına rağmen iyi bir suçlu ne zaman sessiz kalması gerektiğini bilir. Ayaklarına bakıp başını çevireceği zamanı.

"Oyun alanına çıkmak ister belki?" diyor Bayan Luc-Casey suçlunun teyzesine. "Henüz hava kararmadı sonuçta, değil mi?"

"Onun da bunları duyması gerek," diyor suçlunun teyzesi.

"Görülmemiş bir şey değil," diye söze giriyor Bayan Luc-Casey. "Hatta övülecek bir şey olarak bile görülebilir, ya da... daha iyi şeyler başaracağının."

"Daha iyi şeyler mi?" diyor suçlunun teyzesi.

"Hayal gücü, özür dilenmesi gereken bir şey değil," diyor Bayan Luc-Casey.

"Elbette, elbette," diyor suçlunun teyzesi.

"Hayal dünyası ve – hepimizin yaşaması gereken dünya arasında net bir ayrım olduğu sürece, değil mi?"

"Değil mi?" diyor teyzesi suçluya bakarak.

Suçlu tek tek kendisine bakan yüzlere dönüyor, ne duymak istediklerinden emin oluyor ve sonra başını sallıyor.

"Evet..." diyor Bayan Luc-Casey, sesi vites değiştirirmiş gibi, "ödev iki sayfaydı, önlü arkalı. 'Büyüyünce ne olmak istiyorum.'"

"Normalde üçüncü sınıfta olması gerektiğini biliyorsunuz değil mi?" diye soruyor teyzesi. "Dokümanların gönderilmesini bekliyoruz sadece."

"Bunu üçüncü sınıf standartlarına göre değerlendirirsem–" diyor Bayan Luc-Casey ama sonra duruyor. "Hayır, ikinci sınıftaysa onu bir ikinci sınıf çocuğu olarak değerlendirmeliyim. Böylesi daha doğru. Ve henüz–"

"Yani ödevde başarısız olduysa bunun sebebinin–"

"Ödev *resim çizmekti*," diyor Bayan Luc-Casey.

Teyzesi bunu duyunca suçluya bakıyor. "O halde mevzu söyleneni yapmamak," diyor.

Suçlu küçülmeye çalışıyor. Görünmez olmaya.

"Tam olarak değil," diyor Bayan Luc-Casey. "Şey... Çoğu çocuğun aklı otomatik olarak babalarının mesleklerine kayar."

"Bizim için böyle bir şey olası değil," diyor suçlunun teyzesi.

"Bu yüzden de hayal gücü devreye giriyor," diyor Bayan Luc-Casey. "Yani o mesleği uydurmak durumunda kaldı. Anlamaya başlıyorum."

"Tek astronot olan o değildi herhalde?" diye soruyor suçlunun teyzesi ve dirseklerini küçük masaya dayıyor. "İtfaiyeciler ve polisler de vardı, değil mi?"

"Bu kadar... *detaya* giren bir tek o oldu," diyor Bayan Luc-Casey ve suçlu kâğıt parçasını sarı dosyasından çıkarıyor.

Teyzesi suçluya bakıyor ve kanıtı kendi kucağına alıyor.

Kâğıdı neredeyse çizilirken geçen süre boyunca inceliyor ve sonra hikâyenin geri kalanını da görmek için arkasını çevirip masaya koyuyor.

Ön tarafta suçlu ayın yüzeyinde duruyor. Ay olduğu kraterlerden belli ve etrafta bir sürü yıldız var. Bir de henüz hilal şeklinde, bir kısmı göğün içine yaslanıyor. Suçlunun roketi arka planda park edilmiş durumda.

Diğer astronotlardan bir başkası çukurun dik bir yokuş gibi olan üst tarafında koşuyor ve tırmanıp tekrar Dünya'ya atlayabilsin diye ucuna ulaşmaya çalışıyor.

Arkasında ise suçlu var, büyüyünce ne olacaksa o şekilde koşuyor.

Sayfanın arkasında, bitirmek için acele etmek zorunda kaldığı ve uzayda kan havada süzüleceği için sayfayı kırmızıya boğduğu kısımda diğer astronotu uzun çenesiyle *yakalamış* durumda. Karnını deşiyor ve her nasılsa aynı zamanda uluyor. Uluma harfleri göğe doluyor. Çoğu uçurtma kuyruğu kurdelesi benzeri *U* harfi.

İlk başta Bayan Luc-Casey notu eve gönderdiğinde suçlu hatanın üst tarafa uluyabilsin diye başka bir ay çizmiş olması olduğunu düşünüyor. Her bir ayrıntıyı hatırlamak zor.

"Eh," diyor teyzesi ve Bayan Luc-Casey geri alamadan çizimi katlayıp çantasına koyuyor. "Bunun tekrarlanmayacağına dair sizi temin ederim."

"Babası – babası avlanır mıydı?" diye soruyor Bayan Luc-Casey. "Bazen o kültürden gelen çocuklar–"

"Babasıyla bir ilgimiz yok," diyor suçlunun teyzesi üçüncü kez, dudaklarını iyice sıkarak.

"*Mizahını* anlamıyor da değilim," diyor Bayan Luc-Casey ve arkasına yaslanıyor ama öğretmen bakışını suçlunun teyzesinden ayırmıyor. "Kurtadamlar gerçek olsaydı, o zaman bir tanesini aya göndermek korkunç sonuçlara yol açardı."

Suçlu ve teyzesi artık odada yürüyorlar.

Teyzesi duruyor ve gözlerini kapıyor.

Bunu yalnızca suçlu görüyor.

Bunun üzerine teyzesinin elini daha sıkı tutuyor.

"Üzgünüm," diyor suçlu.

Teyzesi ona bakıyor, gözleri sarıya çalmaya başlıyor ve suçlunun elini biraz sıkıyor. Sonra yüzünde hoş, hazır bir ifadeyle, bir reklam yüzü gibi Bayan Luc-Casey'ye dönüyor.

"Kurtadamlar gerçek *olsaydı*, Bayan Luc-Casey," diyor suçlunun teyzesi sözcüklerin üzerine basa basa, "o halde aya gitmeyecek kadar zeki olurlardı, sizce de öyle değil mi? Aksi halde bu kadar uzun yaşamış olmazlardı, değil mi?"

Suçlunun annesi orada olsa o da aynısını söylerdi.

"Gerçek olsalardı..." diye tekrarlıyor Bayan Luc-Casey ve görünüşe göre suçlunun teyzesine ilk kez dikkatle bakıyor. Bir dördüncü sınıf öğretmenine kıyasla ne kadar da uzun. Okul bu saatte ne kadar da boş. Gözleri daha önce de böyle miydi?

"Teşekkürler," diyor suçlunun teyzesi ve suçluyu kapıdan çıkarıyor.

Topuklarının sesi koridoru dolduruyor.

Dışarısı şimdi karanlık. Kurtadam hikâyelerinde hava hep kararır.

Ve yerdeki ıslak yer hâlâ ıslak.

Suçlunun teyzesi ıslak yerin üzerinden geçtikten sonra duruyor, burun delikleri büyümüş halde yalnızca gözlerini çevirip müstahdeme bakıyor. O da başını kaldırmadan suçlunun teyzesine bakıyormuş gibi.

Bir arabaymış gibi boynunda kokulu, kâğıttan bir çam ağacı asılı.

Ama o bir araba değil.

Daha fazlası.

Suçlunun teyzesi ona doğru bir kez başını sallıyor ve müstahdem bu kafa sallamayı dünyanın en güzel hediyesiymiş gibi kabul ediyor ve tekrar paspaslama işine dönüyor.

Yolda üç kilometre kadar ilerledikten sonra suçlu emniyet kemerini çıkarıyor, yukarı çıkmasına izin veriyor, sonra tekrar göğsünün üzerinden çekiyor ve genelde olduğunun aksine elini sıkıştırmadan yerine takıyor.

"O–?" diye soruyor ama söylemeye korkuyor çünkü halen daha okula fazla yakınlar. "O da bir–?"

Buna cevap olarak teyzesi dikiz aynasına bakıyor, sanki suçlunun da oraya bakması gerekiyormuş gibi.

Suçlu tekrar emniyet kemerini çıkarıyor ve dönüp arkalarına bakıyor.

Çitin diğer tarafında onları takip eden bir gölge var. Dört ayak üzerinde koşuyor ve giderek hızlanıyor, yetişme çabası içinde kafası bir kalp gibi atıyor.

Buradaki hız sınırı 90.

"Daha hızlı," diye fısıldıyor suçlu ve teyzesi bir sır verirmiş gibi gülümseyerek bunu yapıyor. İki eli de direksiyonun üzerinde.

Çitin diğer tarafındaki gölge kurumuş bir nehrin üzerinden zıplayınca boynundaki bir şey havaya fırlıyor ve suçlu aklına bir kare kazıyabilsin diye havada asılı kalıyor.

Bir çam ağacı.

Çünkü astronotlar için yer çekimi farklıdır.

Her şey farklıdır.

7
Maskeli Süvari*

Darren'ın yalnızca bir kavgayı kaybettiğini gördüm, o da bir sabah Hattiesburg, Mississippi'de, bir benzin istasyonundaki bir buz makinesinin yanında gerçekleşti. Buz makinesinin üstünde bir kutup ayısı vardı. Ben on üç yaşındaydım.

Elimde bir sosisli vardı ve Darren da altılı çilek şarabı paketini bana vermişti. Kavganın sebebi çilek şarabı paketi değildi. Öncelikle şarapların hepsi yerindeydi. İkinci olarak Darren'ın saldırdığı adam onları görmedi ve görseydi bile muhtemelen bir şey demezdi.

Bu kavga tamamen Darren'ın başının altından çıkmıştı.

Ya da daha doğrusu kurtadam kanının başının altından.

Gümüşe karşı ölümcül bir alerji sahibi olmak Maskeli Süvari'nin derin nefretinin sebeplerinden biridir. Darren'a göre ilk kurtadam avcısı oymuş. İsmini böyle kazanmış. "Ama hep *eldiven* giyiyor, anlıyor musun?" derdi Darren düşüncesini desteklediğini düşünerek.

"Evet?" demiştim ilk anlattığında.

"Çünkü kendi kurşunlarına dokunamıyor!" demişti Darren. "Ve onu hiç geceleri görmüyorsun, değil mi? Bu neden sence?"

Başımı hayır anlamında iki yana sallamıştım; anlamıyordum.

Darren başını evet anlamında sallamıştı. Evet evet evet.

Onu geceleri hiç görmemenin sebebi barizdi: Kamp ateşlerinin yanında koşuyor, aya doğru uluyordu.

Eski Batı'nın o son nefesinde, trenler ve atların aynı anda bulunduğu ve aynı zamanda döndürme kollu film kameralarının da olduğu

* (İng.) The Lone Ranger. *–yhn*

dönemde Maskeli Süvari bir kurtadamdı ve türünün en fenasıydı: Kendinden nefret eden bir kurtadam. Diğer kurtadamları avlayan bir kurtadam. Kendini öldürerek işe başlayamayacak kadar zayıf bir kurtadam.

Darren bu Amerikan futbolu defans oyuncusunun kendi çıktığı benzinciye girdiğini gördü. Bir maç için adamın yüzüne parlak-siyah bir domino maskesi çizilmişti. Darren onu gördü ama böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmaya çalıştı.

Bu yaklaşık üç adım sürdü. Sosislimi ısırarak attığım üç adım.

Sanırım Darren öylece duruyordu. Kendisine yapmamasını söylüyordu.

Ama sonra yaptı.

Şarap paketini göğsüme işi bitmiş bir gazete gibi çarptı ve arkasına uzanıp büyük Maskeli Süvari'yi omzundan yakaladı, yüz yüze gelecekleri şekilde arkasını döndürdü. Sayısız ve ciddi suçlarının hesabını sormak istiyordu.

"Şunu izle," dedi ve kurt gülümsemesi olarak bildiğim şekilde gülümsedi. Ben de izledim. Her şeyi.

Bu Maskeli Süvari, evet, bir defans oyuncusuydu ama aynı zamanda kavgacı biriydi. Belki bir de kafes dövüşçüsüydü.

Darren yumruğunu beklenmedik şekilde yerleştirdi ama sonradan fark ettiğimize göre bu yalnızca merhabaydı.

Maskeli Süvari bu selamlaşmanın ardından sohbeti epey bir sürdürdü ve bitiren oldu.

Sorun şuydu ki, Darren siyah ayılar, anne pumalar, boğa timsahlar ve yaban domuzlarına karşı, sırf savaşabildiğini kanıtlamak için savaşmıştı. Polisler ve kurtadamlar ve eski kocalardan da epey bir parçalamıştı çünkü zorunda kalmıştı. Ama bunların hepsini keskin dişleri ve pençeleri olduğu zaman yapmıştı.

Dörtayak üzerindeyken Darren'ı yetmişle giden bir kamyon dışında durduramazdın. O zaman bile ikinci raunt için çimlerin arasından sürünerek çıkardı.

Ama kasabada, şehirde, gündüz vakti bir benzincinin önü ise başka bir hikâyeydi. Daha kötü bir hikâye.

Yumrukları filmlerdeki yumruklar kadar sert değildi. Attığın zaman başının üzerinde büyük puntolarla "pat" yazan bir baloncuk çıkmıyordu. Maskeli Süvari, Darren'ın göğsünde oturmuş Darren'ın yüzünü yumruklarken çıkan ses filmlerdeki sesten ziyade ete çarpan et gibi bir sesti.

"Yeter mi?" dedi defans oyuncusu Maskeli Süvari, Darren'a birkaç dakika sonra ve Darren –bunu yapıyordu, gözlerimle görüyordum– kan ve bulanıklığın arasından bakınca yalnızca tarihin ötesinden, tahtının olduğu gökten ona bakan yağlı, siyah bir domino maskesi görüyordu.

Darren başını hayır anlamında iki yana salladı, parçalanmış dudakları arasından tükürmeye çalıştı ve sonrası yine et sesleri. Daha şiddetli et sesleri.

Sonrasında Darren'ı benzincinin köşesinden sürüdüm ve beş kiloluk buz torbalarından birini çaldım. Buz makinesinin kenarındaki kutup ayısı gibi duruyordu ve sırtını cüruf betonundan duvara vermişti.

Şarap şişelerinden birinin kapağını açtım, Darren'ın parmaklarını etrafına doladım ve elini ağzına götürdüm. İçme çabası sonucunda şişenin içine daha kızıl bir renk döküldü ve sonra Darren onu da içti. Bir iğnenin daldırılması, çekilmesi, içindekinin zerk edilmesindeki hazne kısmı gibiydi.

"Sosislin," dedi konuşabildiğinde, çünkü elimde değildi.

"Yedim."

Söylediğim tüm yalanlar içinde kulağıma sürekli olarak geri gelen bir tek budur. Gözümün önüne geliyor. Gerçekten mükemmel olan tek yalanım buydu, söylemeden önce tereddüt etmeme gerek olmayan tek yalanım.

Öğleden sonrayı aynı yerde oturarak geçirdik ve bulunduğumuz yerden futbol maçındaki kalabalığı duyabiliyordu. Tezahüratları yükseliyor ve düşüyor, dalgalanıyor ve çarpıyordu.

"Umarım kaybederler," dedi Darren ve şarap şişesini o yöne doğru fırlattı.

"Ben de," dedim ve bulduğum battaniyeyi titremesi dursun diye bacaklarına örttüm.

Kokum hâlâ normal olduğundan, paniğe yol açmadığından ötürü tavşan almam için Darren ve Libby evcil hayvan dükkânına beni gönderdiler.

Dolgun bir şey olması gerekiyordu. Sarkık kulaklı ve şişman, yumuşak bir boğaz.

Onlar için değildi.

Darren "Ben de gidebilirim, oluşacak kaos umurumda değil," demişti ama yüzü hâlâ Frankenstein'a benziyordu ve sağ elindeki eksik parmağı küçük çocukların dehşete kapılmasına yol açıyordu.

Libby yalandan bunu komik buluyormuş gibi yaptı.

Söylemediği şey ise o ya da Darren o evcil hayvan dükkânının içine tek adımını dahi atsa gerçek bir isyan çıkacağıydı. Kediler köpekleri ısırır, köpekler balık tanklarını parçalar ve kuşlar etrafta uçuşur, dünyanın sonunun geldiğini haykırırlardı.

Çünkü hayvanlar kokuyu tanıyorlar.

Henüz bende olmadığı için ben gidiyordum.

Libby şaka olsun diye eğilmiş, burnunu boğazıma sürtmüştü ve kendimi garip hissetmiştim.

Arabadan çıktım, birlik banknotlardan 14 dolarım elimde.

"Yalnızca bir tane mi?" dedim.

"Bir tane yeterli," dedi Libby.

Texas'tan gece zamanı çıktığımızda hedeflediğimiz yer Mississippi değildi – Louisiana'da aldığımız Bonneville merhamet çığlıkları atana kadar yola devam etmeyi, sonra da iş aramayı planlıyorduk ama Hattiesburg Libby'nin eski bir dostunun bulunduğu bir kasabaydı.

"Eski dost" deyişinden kastedilen ile gerçeğin farklı olduğunu fark etmiştim. Daha münasip bir terim saklıydı altında. Darren'a yüksek sesle söylemesine gerek olmayan bir sözcük.

Zaten Libby'nin dostu olmadığını biliyordum.

Tavşan bir hediye demişti. Bir adak.

Evcil hayvan dükkânının kapısını açtım. Kafeslerindeki köpeklerden en az bir tanesinin benim gerçekte ne olduğumu anlayacağından emindim.

Ne tür biri olduğumu anlayan ise içerideki görevli oldu.

Hayvanlar ve polisler kurtadamları nasıl tanıyorsa güvenlik görevlileri ve satıcılar ve memurlar da aynı şekilde bizi tanırlar. Onlara nedenini sorsan "kurtadam" demezler, muhtemelen omuzlarını silkip pek tekin durmadığımızı söylerler. Bunu kameradan izle, aynadan dönüp bak demelerine sebep olan bir şey. Önce eşyalarını çıkarıp bırakmadan soyunma kabinine gitmesine izin verme. Tuvaletin bozuk olduğunu söyle. Elindeki çantaya dikkat et. Cebindeki şişkinliği kontrol et.

Bu farkındalık beni pantolonumun ceplerine iguana, hamster ve kanaryaları istifleme isteğiyle dolduruyordu. Ön kapıdan blöflerimle sıyrılarak çıkma isteği.

Ama bu satıcının gözlerine hemen fark edilen bir hüzün çöktü. Üzerimde bir gömlek ve ayakkabılar vardı. Beni dışarı atmak için bir bahane üretmek zorunda kalacaktı.

Darren'ı bunu yaparken görmüştüm ve şimdi ben de aynısını yapıyordum: Para tomarını kaldırıp satıcıyı buraya alışveriş için geldiğim yönünde temin ettim.

Yine de gözü üzerimdeydi.

Kurtadamlar bu tür sürekli dikkati hissedebilirler. Bu özel bir tür radardır ve bizde doğuştan vardır ve her sene daha da hassas hale gelir.

"Bunlardan birini alacak kadar büyük müsün?" diye sordu adam. Birden yanımda belirmiş, omzumun üzerinden tavşan kafesine bakıyordu. Ama göğsü sırtıma değmeyecek kadar uzağımdaydı.

"Ne kadar büyük olmam gerekiyor?" dedim.

Cevap vermedi.

Kafeste her boydan tavşan vardı. Tüm türler ve yaşlar birbirine karışmıştı. Bir hayatta kalma sınavı gibiydi, rüşt ispatı arenası.

Uzandım, bir elimi en şişman tavşanı kulaklarından kaldırabileyim diye samandan yatağın üzerine dümdüz koydum. Bir havucu tarladan almak gibiydi.

Tavşan kar ayakkabılarına benzeyen ayaklarıyla havada tembel bir şekilde pedal çevirdi.

Satıcı bunun üzerine bana baktı.

"Muhtemelen daha genç bir tavşan istersin," dedi. "Doğurmasını istiyorsan."

"Erkek mi kız mı?" diye sordum tüylü bacakların arasını görmeye çalışarak.

"Erkek," dedi satıcı.

"Ben evcil hayvan istiyorum o kadar," dedim. "Baba olacak bir hayvan değil."

"Bakabilecek misin?" dedi satıcı.

Akşam yemeği arayanlardan hayvan âşıklarını böyle ayırt edebileceği öğretilmişti.

Kurtadamlar ise elbette ki bunların iki birdendi.

"Benim tavşanım yakın zamanda öldü," dedim ya da dediğimi duydum. "İsmi Tolbert idi."

"Tolbert," dedi satıcı tavşanı benden alarak. Ön bacaklarını avcunun içine aldı ve kıçından da destekledi.

"Okumuş olduğum bir kitaptan bir elf," diye yalan söyledim.

"Elf Tolbert," dedi satıcı ve tezgâha geri döndü. Tavşanı göğsüne doğru kaldırmıştı, burnu boynunun kenarına geliyordu.

Tavşan öyle taşınmaz.

Onların da dişleri var.

Peşinden tezgâha gittim, elimi üst rafta gezdirdim ve parmaklarımla tek tek fiyat etiketlerine vurdum.

On dört dolarımı çıkarıp tezgâh üzerinde düzleştirdim.

Satıcının dediğine göre tam yeterliydi. Tavşan kafesinin üzerindeki otuz dolar fiyat etiketine rağmen.

Dükkânından bir an önce çıkmamı istiyordu ve tavşanın yarısını ödememe razıydı.

Ona teşekkür etmedim.

"İsmini bilmek ister misin?" diye sordu tavşanı tezgâhın üzerinden bana doğru uzatarak.

"Tolbert," dedim tavşanı onun gibi ön ayaklarının altından tutarak. "Hepsinin adı Tolbert."

"Lawrence," dedi görevli sesinde hayal kırıklığıyla. Dükkândan çıktım.

Libby arabanın penceresinden tavşan için bir kâğıt torba uzattı çünkü daha şimdiden çığlık atmaya ve dövünmeye başlamıştı. Nereye gittiğini biliyordu.

Onu en sonunda Bonneville'in mağara benzeri bagajına, bir kış ceketinin altına koymak zorunda kaldım. Sonra arka koltuğa geçtim.

"Ee?" dedi Darren dikiz aynasından bana bakarak.

Darren'ın yüzü polis mıknatısı olduğu için arabayı Libby sürüyordu.

Bana ne çaldığımı soruyordu. Hep bunu sorardı. Çünkü tezgâhtarların beklediği buysa, tezgâhtarların hak ettiği de buydu.

Bebek tavşanı ona uzattım.

Çok kolay olmuştu, kullanmadığım, kafese dayandığım elimle bariz bir şekilde kolayca yakalamıştım onu. *Büyük* tavşanı dikkat dağıtma amaçlı kullanırken.

Bebek tavşan bir fare olsaydı, ki aslında öyle denebilirdi, cebimden sürünerek çıkar, yere dalış yapar ve koştuktan sonra kırık ayağını yalayıp kedi yemeği olurdu.

Bebek tavşan ise cebimde savaşamayacak kadar gençti. Bilemeyecek kadar genç

Darren tavşanı aldı, yarım dürüm gibi elinde tuttu ve gözünün içine baktı.

"Bebeklere ne ad veriliyor?" dedim.

Enik, yavru falan değil.

"Lezzetli," dedi Darren ve bir ısırık aldı.

Libby nakit kabul eden bir motel ve oraya nasıl gidileceğini biliyordu.

"Sekiz yıl oldu," dedi Darren. "Sence hâlâ orada mıdır?"

"Oradadır," dedi Libby.

"Kimden bahsediyoruz?" dedim arka koltuktan. "Tanışmadığım bir kuzen?"

Darren gözünün ucuyla Libby'ye baktı; yani "bunu ben halledebilirim, problem yok değil mi?" gibi bir bakış.

"Bir *tür* kuzen," dedi ve dudaklarındaki parlak, kırmızı kanı sildi. Libby'nin ona gözleriyle izin verdiğini gördü. "Daha ziyade... eski bir tanıdık."

Kan bebek tavşandan mıydı yoksa Maskeli Süvari ile olan sohbetlerinden ötürü yüzü tekrar mı kanamaya başlamıştı emin olamıyordum.

Daha önce hiç kırmızı ağlayan birini görmemiştim.

Çişi de aynı durumdaydı.

Libby yaralı Bonneville'imizi bir köşeden döndürdü. Yaralı ve patlak gözlüydü çünkü Darren iki gece önce bizi arabayla Alabama'dan çıkarırken bir danaya leğen kemiğini kıracak kadar yaklaşmış ve vurmuştu ve arka tarafımızda giderek daha yavaş daireler çizer halde bırakmıştı.

Bu bazen şehirlerarasında olurdu. Çiftlik sahiplerinin bulacağı tek şey kış zamanıysa bir çukurda çakalların yediği bir hayvan, yazsa da üzerinde kuşların istiflenmiş olduğu kırmızı bir leke olurdu.

Libby yemek yememişti.

Bu yüzdendi, Hattiesburg'a geldiğimiz için. Mümkünse burada duracağımızı söyledikten sonra tek kelime bile etmemişti. Şimdi de kendini aç bırakıyordu.

Bu yüzden Darren'la onu motelde yalnız bırakmış ve benzinciye kendi başımıza gitmiştik. Darren'ın söylediğine göre Libby'nin düşünecek şeyleri vardı. Bir gün anlayacaktım. "Yani umarım anlamazsın," diye eklemişti ama sonra bir gün nasılsa anlamak zorunda kalacakmışım gibi omzunu silkmişti.

"Söylesene işte," dedim ona.

Darren kollarını geri attı ve göğüs kemiği sanki bir kemik fermuarıymış gibi göğsünü öne çıkardı. Benzincinin boş pompalarına silahşor gözleriyle baktı.

Sonra konuştu, bunu duymak için yeterince büyük olduğuma karar vermiş olmalıydı.

"Dedenin anlattığı hikâyeyi hatırlıyor musun," dedi, "hani Little Rock'a gitmek zorunda kaldığı zaman hakkındakini?"

Bir savaş hikâyesiydi.

Darren o zamanlar bir yavruydu, seyahat edemeyecek kadar küçüktü. En azından tüfek taşıyamayacak kadar.

Bu dedemin anlattığı kadarıyla erkeklere göre bir işti, kurtlara değil.

Olay şuydu: Bir kurtadam birisini parçalamış ama işini bitirmemişti. Dedem bunu dedikten sonra yere tükürmüştü, böyle bir şeyi akla getirmek bile korkunç bir şeymiş gibi.

Mesele geyik avcılarında olduğu gibi merhamet ya da centilmenlik değildi. Kendini korumaktı. Türünü korumak.

Bir geyiği karnından okla vurursun, o da alacakaranlığa koşarak kaçar. Olabilecek tek şey geyiğin orada muhtemelen yalnız ölmesidir, son nefesini yapraklardan oluşma yuvasında verir, çakallar çoktan önlüklerini takmışlardır.

Ya da bölge müsaitse içimizden biri emin olmak için rüzgârı koklayarak o yöne doğru gider.

Avcıların vurduğu geyiklerin tadı kendi avladıkların kadar güzeldir.

Ama bir serseriyi ısırırsın, bir et parçası koparıp yol boyunca koşmaya devam edersin. İşte o zaman o serserinin kanına girmiş olma ihtimalin var. Eleman garip dürtüler deneyimler, beklemediği yerleri tüylenir, giderek daha geç saatlere kadar dışarıda kalır. İkinci bir ergenlik gibi ama bundan doğan yetişkinin dişleri vardır ve öldürmesi epey bir zordur.

Kendi gözlerimle hiç görmedim ama filmler bu insan-kurtlar, bu ay köpeklerini referans alırlar. Doğuştan kurtlarda olduğu gibi tamamen dönüşemezler ama yolun yarısını giderler. Pençeler, çok fazla tüy, kulaklar ve ağız. Dişler. Bedenleri kanla savaşır, onu bastırmaya çalışır. Ama ay, şarkısını söyleyerek bir dalga gibi kanı yüzeye çıkmaya çağırır.

Kurtadam olarak doğmadıkları için dönüşüm saatler boyunca öldürülüyorsun gibi olur. Nine vitesi ile ikinci vites arasında gidip gelmeye benzer ama tüm bu esnada çiğnenirler. İçten yenirler. Sonra da dünyayı çiğnemeye çalışırlar, tıpkı kuduz bir köpeğin kendini iyi hissettirdiği, dünya acıdan oluştuğu için ısırması gibi. Yayayım bunu derler onlar da.

Bir kutu kolayı devirsen, içindeki sıvı tamamen boşalmadan Darren dönüşebilir. O yeni kulakların arasında da kendine büyük oranda hâkimdir. Ama acı verdiği için çok duyarlıdır, kokular vardır, binlerce tat ve koku ve ses etrafını çevirir. Bir de açlık vardır, ağız dolusu salya yeni dişlerin yerine girmesini kolaylaştırmaya çalışır. Yine de katlanılır şey yani. En azından değer.

Ama bu yarı kurtlar, filmlerdeki insan-kurtlar için dönüşüm saatlerce ürer. Yakıcı ve keskin bir acı vardır, kemikleri kırılıp yeniden şekillenir, tüm bu esnada insan kalmaya çalışır, yüzlerce kıl delik bulsun bulmasın zorla teninden çıkar, keskin dişlere uygun olmayan ağız kan gölüne döner, kafataslarının kemik yapısı çatırdar ve çatlar, beyne baskıdan felçler ve nöbetler geçirirler, belirli bir sebepten gömülü olan anılar su yüzüne çıkar, eskiden kim oldukları tamamen akıldan silinir ve geriye yalnızca hayvan kalır. İki ayak üstünde yürürler ama tamamen kurtturlar.

Daha da kötüsü saatlerce dönüşüm geçirmek onları gerçek bir kurda kıyasla dönüşümden sonra daha fazla açlıkla yüz yüze bırakır.

Bildikleri tek şey yemektir. Yemezlerse kıvrılır ve ölürler.

Efsanelerin buradan geldiğini görmek kolay.

Onlar birer canavar, evet. Ama aynı zamanda onlar için üzülüyorsun. Yapacak bir şeyleri yok. Ve bunu istemediler.

İstedikleri tek şey yaşamak ve yaşamak için yemek yemeleri gerek. Ve muhtemelen kendi yatak odalarında kurda dönüştükleri için peşine düştükleri ilk etler ailesine ait olanlar olur.

Yani avını tamamen öldürmek bir merhamet meselesi değil, hayır. Sorumluluk meselesi.

Dedemin savaş hikâyesi şöyle: yirmi yıl kadar önce Little Rock, Arkansas'da bir kurtadam görevini unutmuş. Ya unutmuş ya da bir insana âşık olmuş –bu da sürekli olan bir şey dedi Darren, sonuçta Dedeme de olmuş– ve birkaç çocuk yapıp uzaklaşmak yerine onu da kendi türüne dönüştürmeye çalışmış.

Ama işe yaradığı henüz görülmüş bir şey değil, birini kurtadama çevirmek. Mevzubahis kurtadamsa sevmek ve öldürmek aynı şey oluyor.

Bu, yaşamın lanetli olan tarafı. Darren bu yüzden hiç yuva kuramayacağını söylüyor. Çünkü temel olarak cinayetle aynı şey.

"Ya kendin gibi biriyle evlenirsen?" diye sormuştum ona bir keresinde.

"Benim gibi biri yok," demişti kendine kadeh kaldırır gibi şişesini kaldırarak.

"Bir kurtkadınla yani. Olması gerek, değil mi?"

"Çok fazla kan," diye araya girmişti Libby ve Darren da başıyla onaylamıştı.

Ortaklaşa açıklamışlardı çünkü söyledikleri şeyler çok çirkindi. Kurt kanı o kadar güçlüydü ki tüm yetişkin kurtadamların bile kanlarının ancak yarısı kurtadam kanıydı –yarı insan yarı kurt kanı– ve bir insandan çocuk yaptıkları zaman çocuğun yalnızca çeyrek kurt olması gerekirdi, değil mi? Yanlış. Çünkü kurt kanı aç. Çeyrek kan bile aslında yarı olmaya yeter. Böyle işte bu. Ama bir kurtadam ile kurtkadın aile kurduklarında ise. Çocuklar ölmüyor ama hiç iki ayak üzerinde yürüyemiyorlar. Yarı kurt kanıyla doğmak neredeyse tam kurt olmak gibi. Doğanın içinde yüzeye çıkabilecek kadar insan olmuyor.

"Yani biz parazit miyiz?" demiştim. "Yalnızca farklı türlere misafir olarak mı üreyebiliyoruz?"

"Bak başımıza biliminsanı olmuş," demişti Darren.

Son zamanlardaki favori esprisiydi. Aldığım derslerle, okuduğum kitaplarla dalga geçiyordu – "Sanki kurtadamların rüzgârın hangi yönde estiğini bilmek için cebir bilmelerine gerek var."

Ben katlanıyordum hepsine.

En azından kitap kurdu diyordu bana; ve bu da bir solucan olan kurt olmaktan iyiydi.

Açıklamalarının ana fikri ise şuydu: Dedemin Little Rock savaş hikâyesinin başladığı yerde birisini bizim tarafa dönüştürmeye çalışacak kadar aptal olan biri vardı. Bu kişi kendi başına hareket eden yalnız bir kurt olmalıydı. Ve kör olmalıydı. Âşık.

Gerçi nasıl olduğu *neler* olduğunu değiştirmiyordu.

Bu insan-kurtlardan biri Little Rock'ın banliyölerini altüst edi-

yor, gazetelere çıkıyordu ama köpekleri çiğneyip öldürmek yerine onları hamile bırakıyordu.

Böyle şeyler olabilir.

Libby ve Darren bu konuda konuşmayı sevmiyorlardı ama böyle bir şeyi mümkün kılabilecek denli köpeğiz biz. İnsan-kurtlar da öyle. Ama annelerinin köpek karnında uyanan bu küçük melezler fazla hızlı büyüyorlar ve iki hafta içinde dişlerini kullanarak dışarı çıkıyorlar.

Bundan sonra hayatta kalanlar ise gerçekten tehlikeliler, hatta bizden daha hızlılar. Darren'a göre açlıktan kudurmuş, çakaldan bozma şekle sahip yaratıklar bunlar. Darren dedemin bunlara Üzgün Göz adını verdiğini söylemişti ama ben hep Darren'ın yanlış duyduğunu düşünmüştüm. Normalde insanların gözlerine benzer gözlere sahip olmaları gerekiyor ve "Üzgün Göz" de Arapça bir şeylerin yanlış duyulması sonucu ortaya çıkmış bir kelime dizisine benziyor. Sanki orada da bu tür hayvanları tanıyorlarmış gibi. Tabii onlara hayvan denilebilirse. Ama çok zekiler. En azından babaları gibi kuduz akıllarına işlemiş değil. Eşsizler, kendilerine özgüler, üreyebiliyorlar falan. Ve son saklı bebeğe kadar her birini öldürmezsen koca bir ilçeye bulaşırlar ve geceleri dişlerinin ışıltısına boğarlar.

Dedemin savaş hikâyesi şöyle: Dedem ve bir dostu Little Rock, Arkansas sokaklarında geziyorlar, ikisinin de elinde kendi ayaklarına doğrultmayacak denli dikkatli tuttukları tüfekler var. Çünkü mevzubahis gümüş olduğunda nerenden vurulduğun önemli değil; *vurulmuş* olman yeterli.

İnsan-kurdu bulmakta zorlanmıyorlar tabii. Ay köpeklerini bulmak her zaman kolay olur. Saklanmayı bilmezler.

Dedem onu ilk gece vuruyor, sonra onu sürükleyerek bir yeraltı tüneline götürüyor. O şeyin ağzı dönüşüp insan yüzü şeklini alıyor ama kurt insana yer açmak için tamamen kaybolmayınca kanıtı saklamak için cüruf betonu buluyorlar.

Bebekler ise başka bir mesele.

Anlattığına göre dedem ve dostu beş haftadır ortada yoklar. Tuzak kurup birbiri ardına Üzgün Gözü alnının ortasından vuruyor-

lar. Normal kurşunlarla. Gümüş onlarda bir fark yaratmıyor. Işte bizden bu denli farklılar.

Darren'ın anlattığına göre ona, Libby'ye ve anneme göstermek, öğrenmeleri gereken bir dersi öğretmek için yeni doğmuş bir tanesini karton bir kutuda geri götürüyor.

Henüz gözleri bile açılmamış ve kafatası yavrular bir aradayken üzerlerine basmışsın gibi göçmüş durumda. Libby, Darren ve annem bu yüzden aylarca kâbus görmüşler.

"Bakmamam gerektiğini bilmeliydim," diyor Darren, Bonneville direksiyonunun arkasında kıpırdanarak. Depoda normal benzin var çünkü kurşunsuz benzin karbüratörü buharıyla tıkar.

"Ayaklarında kaç parmak vardı?" diye sordum.

Darren sanki düşündüğü şey tekrar doğrulanmış gibi bana baktı. "Sen *gerçekten* de biliminsanısın, değil mi?"

"Köpeklerin dört tane olur," dedim ve parmaklarımı açarak kendi elimi kaldırdım, bizde beş tane olduğunu göstermek için.

"Gerçekten mi?" dedi ve sağ elini kaldırdı. Parmağı tekrar çıkmamış, yerinde boşluk vardı.

Libby'yi almak üzere motele döndüğümüz yol boyunca bizi bir fırtınanın içine götürüyormuşçasına direksiyonun üzerine eğilmişti.

Bence durum tam olarak da böyleydi.

Libby'nin ziyaret edeceği kişi kuzeni değildi.

Isırdığı biriydi.

Darren da dedem gibiydi; bana bir hikâye anlatıyor, başka bir hikâyeyi kastediyordu.

Libby arkasında bir ay köpeği bırakmıştı. Seneler sonra onu görmek için Mississippi'ye gelmişti.

Libby otel odasından çıktığında saçları rüzgârdan dolayı yüzünün önünde uçuşuyordu. Gözlerini açmak için saçlarını kulağının arkasına attı ve güneş gözlüğünü taktı. O anda ona bu kadar yakından bakmamış olmayı diledim.

"Kurtadamların ağlamadığını düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?" dedi Darren.

"Ben hiçbir zaman öyle bir şey düşünmedim," dedim.

Güneş gözlüklerini takmadan önceki o yarım saniyede ikimiz de Libby'nin gözlerini görmüştük. Ağlamadığını. En azından artık ağlamıyordu. Şimdi dudaklarını sımsıkı kapamıştı. Çizgi halinde. Ve gözleri artık saklıydı.

Artık onunla gitmek istemiyordum.

Buna şahit olmak.

Üçümüz de devasa hastaneye girmek konusunda o kadar huzursuzduk ki tavşanı unuttuk.

Lobide asansörü beklerken yüksek sesle doğru olması gereken şeyi söyledim: "O Little Rock'taki olay – oradaki öyle *herhangi* bir kurtadam değildi, değil mi?"

Çünkü dedemin tüm hikâyeleri birer özür maiyeti taşıyordu.

Bunu unutmamıştım.

"Herkes hata yapar," dedi Darren.

Yani o insan-kurt yalnız bir kurdun kur yapıp elde edemediği biri değildi. *Dedemin* öldürmediği avıydı. Tüm bir tür için kahramanlık yapmıyor, *kendi* pisliğini topluyordu. Yani eve karton kutu içinde götürdüğü, kafatası ezilmiş, ön pençeleri kısa burnu altında duran Üzgün Göz, en azından kan bağından ötürü Libby, Darren ve annemin kardeşiydi.

İşte kurtadam olmak böyle bir şey.

"Eskiden burada masa yoktu," dedi Libby danışmaya bakarak ve Darren'a döndü. "Aldın mı?"

Darren bir paket sigara ararmış gibi ceplerini kontrol etti ve sonra otoparka doğru bakarak, tavşanı kastetti.

"Yedinci kat," dedi Libby ve Darren'a Bonneville'in anahtarını attı.

"Ayrılıyoruz," dedim Libby'ye asansörde.

"Yani?" dedi.

"Hiç," dedim. Çünkü cevap film repliği olacaktı ve benim film izlemiyor olmam gerekiyordu.

Yedinci katın doğu tarafı koma koğuşuydu.

"Sen," dedi bir masanın arkasındaki hemşire.

"Ben," dedi Libby ve bir listeye adını yazıp imza attı. "Kardeşim

de gelecek birazdan. Tıpkı bana benziyor."

"Onun da imza atması gerek," dedi hemşire.

Adımı yazıp imza attım –Libby'nin kullandığı soyadı ile uyumlu olanı– ve antiseptik koridorda Libby'nin peşinden gittim. Bekleme odasında yanındaki sandalyeye oturdum.

Televizyon her zaman olduğu gibi açıktı. Böylelikle bakacak başka bir yerin oluyordu. Kendini içinde kaybedeceğin bir yer.

Orada yalnızca biz olduğumuzdan ötürü sesini duyabiliyorduk. Bir çözülmemiş-gizemler bölümüydü. Kaçırılmış bir kız hakkındaki bir fırtına bölümünün ürkünç sesli sonuna yetiştik ve ondan sonra reklam girdi. Reklamdan sonra Kocaayak'ın sekiz-dokuz yıl önce Arkansas'daki bir içki dükkânını nasıl soyduğunun birinci ağızdan bir tanıkla birlikte anlatıldığını gördük. Ürkünç sese biraz esprili bir ton eklendi, sanki kayıp kızdan sonra bu bir perde arasıymış, programın esprisinin bir parçasıymış gibi.

Soygun hikâyesini anlatan kadın üç kelimede bir sigarasını tüttürüyordu ve omzunun üzerinden içki dükkânı görünsün diye kenarda durmaya özen gösteriyordu. Ön kapının kenarında tahtadan işlenmiş bir Kocaayak figürü duruyordu ve ahşap hâlâ tazeydi. Elinde kıvrık bir silah vardı ve bunu önünde kim durursa ona doğrultuyordu.

Ürkünç ve esprili sese göre soruşturma hâlâ kapanmamıştı çünkü kanıtlar yetersizdi. Açıklama yetersizdi. Bu cesurca soygunlar hakkında bilgisi olan herkesin arayabileceği ücretsiz bir telefon vardı. Sonra ekrana tarihleri verdiler.

Dedemin öldüğü seneyle aynı zamanlar. Darren'ın Red ile Libby'nin arasına girmek için eve geldiği zaman. Mutfak masasında içi nakit ve çilekli şarap kovaları dolu siyah, plastik bir çöp poşeti durduğu zamanla aynı.

O Kocaayak heykelini bir kez daha görmek istiyordum. Çoğu kurtadamın heykeli dikilmezdi.

Bölüm, denk geldiği bir içki dükkânı soygununu durdurmaya çalışırken öldürülen bir eyalet polisinin fotoğrafıyla sona erdi. Bu iki olayın bağlantılı olup olmadığı bilinmiyordu.

"Yanlış zaman, yanlış yer," dedim.

"Ona söyleme," dedi Libby aklımı okuyarak ve koridorun sonundaki asansör ding sesi çıkarınca başını hızlıca o yöne çevirdi. "Bizi değiştirecek değil. Ufacık bile değişmeyiz. Ama o ünlü olduğunu sanır. Bunu yapmaya devam etmesini istediklerini zanneder."

"Ünlü zaten," dedim.

Evet, tamam anlamında kafamı sallayana kadar bana baktı.

Darren'ın hem koma koğuşuna büyük ve evcil bir tavşan sokması *hem de* eğilip adını yazarak altını imzalaması için gereken numaralar bittikten sonra onu yedinci kattaki 77 numaralı odaya götürdük.

"Hamburgerim, yaşıyor!" dedi Darren rol kesip kâğıt poşeti havaya kaldırarak. İçinde tavşan debeleniyordu. Tavşanı nasıl susturmayı başardığını bilmiyordum. Belki de bantla. Ya da alt kattaki danışmadan ödünç aldığı zımbayla. Gerçi öyleyse o zımbayla tuvalete gitmesi gerekirdi. İşler karışabilirdi.

"Hazır mısın?" dedi Libby, Darren'a.

"Hazırım," dedi Darren ve sonra bana döndü. "İstersen burada bekleyebilirsin. Hakkındaki düşüncem değişmez. Yani bunu herhalde *hiçbir* şey değiştiremez ama–"

"O da görmeli," dedi Libby ve kapıyı açtı. "Yeterince büyük."

Beni aşılamaya çalışıyordu, biliyordum. Bana avlarımı her daim öldürmemi öğretmeye çalışıyordu. Tabii olur da dişlerim çıkarsa.

Nasıl normal nefes alınacağını unutmuş gibiydim.

"Üç kişi," dedi Darren kahverengi kâğıt poşeti göğsüne bastırarak, "yerlerimiz hazır..."

Hepimiz girdikten sonra Libby bana bakıp kapıyı işaret etti.

Kulpun altına bir sandalye çekip üçümüzü içeri kilitledim.

İsmi Morris Wexler idi. Başucunda solmuş çiçekler vardı. Hemşirelerin muhtemelen bunları sulaması gerekiyordu. Hastaları sulamakla yeterince meşguller herhalde, diye geçirdim içimden. Ve bu koğuşta aileler giderek az gelip gitmeye başlıyorlardı herhalde.

Morris Wexler'ın boğazının ön tarafında yara izleri vardı.

Bunu görünce Libby'nin ağzına bakış açım değişti.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi Libby açıklama maiyetinde.

"Ölmüştü de, Lib," dedi Darren.

"Kimdi o?" dedim.

"Red'den hemen sonraki ilk kişiydi," dedi Libby. "Ben... aklım başımda değildi."

Pencerenin başında duruyordu. Bakışlarını Morris Wexler'dan kaçırıyordu. Ve tekrar ağlıyordu, emindim. Genelde olduğunun aksine sessizce. Yüzünden hüzün akıyor gibiydi.

"Şişt," dedi Darren poşete.

Buna karşılık tavşan poşete tekme attı.

Darren poşeti avuçlarının içine aldı ama sonuçta yalnızca iki eli vardı.

"Hızlı olsak iyi olur," dedi Libby'ye.

"Çıkmıştık," dedi Libby bana. *Bana*. "Ciddi bir şey değildi."

Bunu söylerken onu gördüm. Ve onu on sekiz yaşında görmek annemi görmek demekti, annemi birisiyle çıkarken görmek.

Ama birileriyle çıkmış olmalıydı sonuçta.

En nihayetinde ben doğmuştum.

"Gerisini anlat," dedi Darren ciddileşerek.

"O... onun suçu değildi," dedi Libby.

"Libby'yi dövüyordu," dedi Darren, Morris Wexler'a bakarak. "Tıpkı Red'in yaptığı gibi onu bir kum torbası olarak kullanıyordu, Libby de ona özel bir ziyarette bulundu. Değil mi Lib?"

Pencere başında Libby gürültülü bir şekilde burnunu çekti.

"Ben odadan çıktığımda ölmüştü," dedi Libby.

"Sağlık ekibi onu hayata döndürmüş," dedim anlayarak.

Libby elinin tersini burnuna koydu.

Kurtadamların hiç beklemediği şeylerden biri kalp masajıydı.

Bir sürü hikâyede kurtadamları öldürmek için kafalarının koparılması gerektiği anlatılır. E bu tabii ki işe yarar. Tabii onu yakalayabilirsen. Seni önceden on defa o öldürmediyse.

Kafası koparılması gereken asıl kişiler ise kurtadamların *kurbanları*. Emin olmak adına.

Ama bu kez değil.

On sene önce sağlık ekibinden bir kahraman Morris Wexler'ın kalbini tekrar çalıştırmayı başarmış. Boğazını da dikmiş. Bağırsaklarını tekrar içine yerleştirmiş.

"Ver," dedi Libby ve odada yürüdü. İçeri girdiğinden bu yana yirmi yıl yaşlanmış gibiydi.

Darren poşetteki tavşanı kaldırdı.

Burnuyla zorlayarak bir delik açmış, sonra burnunu Bonneville Brougham fabrika anahtarlığının içine sokmuştu. Bunu yaparken ince kemiklerinden bazıları kırılmıştı ve gözleri kanıyordu. Ama yine de yaşıyordu. Yeterince canlıydı. Libby anahtarlığı tavşanın burnundan çekip aldı.

"Bakma," dedi tavşanın ağzını kurtarınca ama ben baktım.

Tavşanın tüysüz karnını ağzına götürüp ısırdı. İnsan dişleriyle.

İnsan dişleri de gayet keskindi.

Kanı Morris Wexler'ın dudaklarına damlattı.

Biraz daha.

"Ne–?" dedim.

Darren elini göğsüme koydu ve beni geride tuttu.

Sonra görmeye başladım. Görebiliyordum. Morris Wexler dönüşüyordu. Yavaş yavaş ağzı uzuyordu. Kurt oluyordu.

Adam komadaydı ama içinde kurt da onunla birlikteydi.

Libby işte o kurt için gelmişti.

Ağzı yeterince büyüyünce Libby tavşanı Morris'in göğsünün üzerine bıraktı. Pençeli elleriyle alıp öyle hızlı bir şekilde ağzına götürdü ki ben irkildim. Tavşan, kemikleri falan, her şeyiyle birlikte bir dakikadan az bir zaman içinde gözden kayboldu.

Ama kurt kaldı. Ölü gözleriyle tavana bakıyordu.

"Üzgünüm," dedi Libby ve ağladığını saklamadı.

Darren yanına gitti ve ona sarıldı.

Ben hâlâ Morris Wexler'a bakıyordum.

Yutkunmaya devam ediyordum ve duyduğum tek ses buydu.

En sonunda Libby uzandı beni ikisinin yanına çekti ve birkaç dakika sonra Morris Wexler tekrar Morris Wexler oldu.

Libby elinden geldiğince onu temizledi. Adamın önlüğü ber-

bat bir halde olduğu için Libby gidip dolaptan bir yenisini aldı ve adamın üstünü değiştirdi. Muhtemelen bu yüzden koridorun diğer tarafındaki hemşire Libby'yi hatırlamıştı: onu görünce kaybolan kıyafeti hatırlamıştı. Libby dolabın kapısını kapamaya tenezzül etmeyince ben kapıyı tuttum ve içine baktım. Katlanmış çarşafların yanında, en üst rafta Morris Wexler'ın ailesinin muhtemelen onun için bırakmış olduğu resimler vardı. Hemşireler tozunu almak istemedikleri için resimleri muhtemelen kaldırıyorlardı.

Sanırım bir tanesi on sene öncesine aitti.

Yanında siyah saçlı bir kız vardı. Libby. Yanında duruyordu, Libby elini adamın göğsüne koymuştu ve o zamanlar iki gözü de şişik değildi. Yalnızca mutluydu.

Yüzüme kan hücum etti ona bakınca, teyzemi hiç tanımadığım şekliyle görüyordum, tereddüt etmeden gülümseyen bir Libby. Bunun üzerine kapıya doğru koştum, sandalyeyi kenara çektim, koridora düştüm ve koştum ve koştum ve koştum.

Darren beni en sonunda bulduğunda gölün yanındaydım. Etrafımızdaki ördekler panik atak geçiriyorlardı. Ördekler bizi tanır.

"Sen de hazırsan gitmeye hazırız," dedi. İki eli de pantolonunun cebindeydi. Bu şekilde omuzları daha masum duruyordu.

Bu, yine de suçlu olduğunu söylemenin bir başka şekli ama.

Ağlamıyordum bile. En azından dıştan.

"Tıpkı ona benziyordu, değil mi?" dedim. "O resimde. Anneme benziyordu. Annem yaşasaydı öyle görünürdü."

Başımı kaldırıp Darren'a baktım. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama konuşmadı.

"Onu öldürdüğüm zaman benim şimdi olduğum yaştaydı," dedim ve tüm bedenimin istediğinin aksine ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Ama Darren bunu yanlış yorumladı.

"Diline bakayım," dedi ve karşıma geçip kuru parmaklarını dudaklarıma değdirdi. "Dönüşüyor olabilirsin."

Onu tüm gücümle ittim. Bunun üzerine arka ayağı gölün kenarına girdi ve battı.

Arkasındaki ördekler kıyamet kopararak kaçışıp gökyüzüne dağıldılar.

"Bunlar benim güzel botlarım," dedi su pantolonunun üst tarafına kadar ulaşmadan bacağını çıkarmaya çalışarak.

"Başka botun yok," dedim, sesimde toparlayabildiğim bütün kötülük, sertlik ve affetmezlikle.

"Aynen öyle," dedi ve uzattığım eli tutunca beni bir çapa olarak kullanmak yerine beni aniden çekti. Sendeledim.

Ya ellerimi göğsüne dayayıp itecek, ya da onunla birlikte göle girecektim.

İttim.

Darren bir adım daha geri atmak zorunda kalınca iki ayağı da göle girdi.

"Harika," dedi.

"Söyle," dedim.

Ciddi olup olmadığımı anlamak için bana baktı. Ciddiydim.

"İkizler," dedi. "Ne olacak ki? Tabii ki aynı görünüyorlardı."

Nefesim kesilmiş gibiydi.

Annem, gülümsüyor. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Açık eli erkek arkadaşının göğsünde. Babamın göğsünde.

Darren rahatlıkla gölden çıktı. Botları umurunda değildi. Hiçbir kurtadam aptal botlarını önemsemez.

"Onu ben de özlüyorum, dostum," dedi.

"Ben onu hiç *görmedim* bile!" dedim ve elinin altından omzumu çektim.

"Sana her baktığımda," dedi. "Gözlerini şöyle yapınca—"

"Kapa çeneni," dedim ondan uzaklaşarak.

Adımlarını hızlandırdı. Yürürken ayakları şap şup ses çıkarıyordu ve ellerini tekrar cebine sokmuştu.

Bense yalnız kalmak istiyordum. Dolayısıyla aklıma gelen en kötü şeyi söyledim: "Neden Maskeli Süvari'den nefret ettiğini biliyorum."

"Ne?" dedi ve sesinde ilk kez tereddüt duydum. Yüzünde de gördüm.

"Çünkü Maskeli Süvari *dedemdi*. Little Rock'a gittiği zaman. Gümüş kurşunlarla. Diğer tüm çocuklarını vurdu. Sen de bir gün sizi de vuracağını düşünüyordun."

Evet de demedi hayır da. Ama bir adım arkamda kaldı.

Onsuz ilerlemeye devam ettim. Ama sonra yavaşlayıp arkama baktım.

Orada öylece durmuştu ve omuzları normalde olduğundan daha masum duruyordu. O anda bir dev olmadığını fark ettim. Ben de neredeyse onun kadar uzundum.

Ve gözlerimi öyle yapınca – bunun annemle bir alakası yoktu. Bunu ondan öğrenmiştim. Aynada çalışmıştım.

Ama bu yalan için minnettardım.

"Hâlâ aynı yerde mi araba?" dedim. O unuttuğu takdirde ben de dedem hakkında söylediğim şeyi unutacağıma dair söz vermiş oluyordum.

Benim üzerimden otoparka, Bonneville düşüncesine doğru baktı.

Otoparka gittik. Aramız normalde olduğundan daha açıktı.

"Japon balıkları arasında yürümek gibi," dedi şapırdayan adımları arasından.

"Japon balıkları arasında yürümek gibi falan değil," dedim yarım bir gülümsemeyle.

"Nereden bileceksin ki sen."

"Benzincideki adam," dedim. "Şanslıydı."

Darren stadyuma doğru baktı. Staydum düşüncesine.

"Onu öldürmeliydin," dedim. Dudaklarım nefret ettiğim şekilde titriyordu ve dilim ağzımın içinde dümdüzdü.

Dönüşüyordum.

Neye dönüştüğümü ise bilmiyordum.

8
Bir Kurtadamı Nasıl Tanırsın

"Hiç sarı kürklü olan var mı?" diye soruyor biyolog markette. Kasırganın oraya varmasına tamı tamına iki dakika var.

Florida'da kasırgalar için bildiğin bir *mevsim* var. Biyoloğun dayısı içinde bulundukları bu "tava sapının" aslında Alabama'nın dibi olduğunu, birinin çizgileri yanlış çizdiğini ama tüm harita ve kitapları yeniden basmak ve tüm yol tabelalarını değiştirmenin çok para harcamak gerektirdiğini söylüyor.

Biyolog dokuz yaşında. Dayısının söylediği doğru mu tam emin olamıyor.

"Neden soruyorsun?" diyor biyoloğun teyzesi gevrek rafının önünden biyoloğun dayısının yeni kız arkadaşına doğru bakarken.

Biyolog gülümsememek için dudaklarını sımsıkı kapıyor.

"Neyse, bizim *kürkümüz* olmaz," diyor biyoloğun teyzesi. "Bizim *tüyümüz* olur. Bak."

Kenardan kendi tüylerini çıkarıp gösteriyor.

Her zamanki gibi siyah.

Biyoloğun dayısının yeni kız arkadaşının gizli adı Altın Saçlı Kız Kardeş.

"Ve 'sarışın' demen gerek," diyor biyoloğun teyzesi.

"Sarışın," diyor biyolog ve sonra daha sessizce, "hiç *sarışın* kurtadam var mı?" diye ekliyor.

Tezyesi biyoloğun dayısının yeni kız arkadaşına bakıyor. Kız topuklu ayakkabıları üzerinde sendeliyor, tek parça streç giysisinin bacakları radyasyon yeşili, mor bacak ısıtıcıları bileklerinde istif halinde.

İsminin bir dağla bir alakası var. Biyolog hatırlamıyor. Biyoloğun dayısının sepetinden bir kutu gevrek alıyor ve yerine bir başkasını koyuyor ama dışarıda dünyanın sonu geldiği için çoğu gevrek kutusu ortada yok.

"Onun kurtkadın olmadığını nereden biliyorsun?" diyor biyoloğun teyzesi çünkü biyoloğun dayısıyla yeni kız arkadaşı tekrar öpüşmeye başlıyorlar.

"Değil," diyor biyolog. "Aksi halde bu kadar parfüm sıkmazdı."

"Güzel, güzel," diyor biyoloğun teyzesi. "Çünkü bu burnunu sızlatırdı. Gerçek bir burnu olsaydı. Koku alabilen."

"Ve bacakları çok parlak," diyor biyolog.

"Kurtadamlar gölgeler gibidir," diyor teyzesi. "Başka?"

Mevsimlerden yaz ama biyolog hâlâ sınıfta.

Florida'da zaten mevsimlerden hep yaz.

"Ve nefesi daha güzel kokardı," diyor biyolog en sonunda. Hatırlayabildiği için kendiyle gurur duyuyor.

Kurtadamlar köpek nefesine sahip olacakları korkusundan paranoyaktırlar, sürekli dişlerini fırçalarlar ve nane çiğnerler.

"Ve avuç içleri tüylü değil," diye ekliyor biyolog, "ve yedinci oğul değil ve Noel'de doğmamış ve yüzük parmağı daha uzun değil ve çiğ–"

"Demek ben işteyken film izliyorsun," diyor biyoloğun teyzesi.

Sesinde hoşnutsuz bir ton var.

Biyolog sepetlerindeki telleri inceliyor. Bir altlı bir üstlü.

"Pentagram da var mı?" diyor biyoloğun teyzesi ve ne kastettiğini göstermek için avcunu açıyor.

Biyolog cevap vermiyor.

"Evet, nefesi *gerçekten de* daha güzel kokardı," diyor biyoloğun teyzesi ve başını sallıyor. "Ve o çorapları giymezdi, hem de sırf o renkte olduklarından değil."

Biyoloğun dayısı ve yeni kız arkadaşı et reyonuna geçiyorlar.

"Sanırım *hiç* sarışın kurtadam olmamış," diyor biyoloğun teyzesi. Biyolog önlerindeki anne ve bebeğe çarpmasın diye bir eliyle sepeti tutuyor. "Belki çölde olabilir ama–"

"Geceleyin avlanması zor olur," diyor biyolog kurtadam filmleri izlemiş olma suçunu telafi etmek adına.

"İmkânsız olurdu," diyor teyzesi. "Ve ayaklı hedef tahtası olurdun. Herhalde yalnızca bir buğday tarlasında saklanabilirdin. Ya da altın külçeler arasında." Teyzesi bunu komik buluyor. Çok komik. Hazine asla kurtadamlara kalmaz.

"Peki ya dedem kadar yaşlanınca?" diye soruyor biyolog.

"Yaşlı ve gri," diyor teyzesi biyoloğun ne kastettiğini anlayarak.

"Gümüş sırtlı," diyor biyolog. Bunu doğa şovlarından biliyor.

"Üst tarafının sarı olmasından iyidir," diyor biyoloğun teyzesi. Bu kez dayısına fazla yakın oldukları için o da duyuyor.

Dayısı bir an için dudağının bir tarafını havaya kaldırıyor.

Biyoloğun teyzesi biyoloğun dayısı ve yeni kız arkadaşının sepetindeki kızılcık suyunu kaldırıp inceliyor. "Bundan içtiğini bilmiyordum," diyor sesinde masum bir tonla.

"Sağlığı için çok faydalı," diyor kız arkadaşı gözleriyle ve ağzıyla aynı anda ve kızılcık suyunu parmaklarını ucuyla alıp sepetteki yerine geri koyuyor.

"Garip," diyor biyoloğun teyzesi. "Aslında ete düşkündür." Göstermek için bölmeden büyük bir kavurma alıp kolunun üst tarafına koyuyor.

"Kırmızı et *lüks* sayılır," diyor biyoloğun dayısının kız arkadaşı.

"*Lüks*," diye tekrarlıyor biyoloğun teyzesi ve kavurmayı inceliyor. "Yani..." diyor, "*bunu* yapmak sanırım biraz fena, değil mi?"

Kastettiği şey plastiğin üzerinden kavurmayı ısırmak.

Boynunu geri atarak parçayı koparıyor.

Bir insanın eliyle, koluyla yaptığı şekilde.

Bunlar tüm biyologların bildiği şeylerdir.

Teyzesi çiğniyor, biraz daha çiğniyor ve dayısının kız arkadaşı geri adım atıyor, elleriyle kaçınılmaz olan, tekrar nefes alabildiği zaman basacağı çığlığını bastırmak istercesine ağzını kapıyor.

Biyoloğun teyzesi çiğnemiş olduğu plastiği ağzının köşesinden dalga geçer gibi çıkarıyor ve pantolonuna silince üzerine biraz da kan bulaşıyor. Kocaman yutkunarak eti midesine indiriyor ve gözlerini tüm bu esnada bir kez olsun kırpmıyor.

"Böyle yapmana gerek yok, Lib," diyor biyoloğun dayısı.

"Haklısın," diyor biyoloğun teyzesi ve kızılcık suyunu sepetten alıp altın kapağını çeviriyor. "Al. Seviyorsun sonuçta, değil mi?"

Biyoloğun dayısı bakışlarıyla kız kardeşini deliyor. Elinin tersiyle kızılcık suyuna vuruyor. Mor sıvı bebeği olan annenin beyaz pantolonuna sıçrıyor ve bunun üzerine gözlerini kaldırıp biyoloğun dayısına bakıyor.

"Hâlâ et seviyorum," diyor biyoloğun dayısı. "*Her zaman* et seveceğim."

"Dare, o ne–" diyor kız arkadaşı ama Darren elini kaldırınca kız çenesini kapıyor.

"*Dare* mi?" diyor biyoloğun teyzesi. Bu hoşuna gidiyor ve biyoloğun dayısı bunun üzerinde gerçekten bezmiş gibi başını iki yana sallıyor.

Biyoloğun teyzesi kavurmayı uzatıyor ama biyoloğun dayısı buna da elinin tersiyle vuruyor.

"*Et* sevdiğimi söyledim," diyor biyoloğun dayısı ve biyoloğun teyzesinin yanından kıvrak bir şekilde geçtikten sonra beyaz pantolonlu annenin elinden bebeğini alıyor. Bebek hemen çığlık atmaya başlıyor. Çünkü bebekler her zaman kurtadamları tanırlar. Bu konuda köpeklerden ve atlardan bile daha hızlıdırlar. "İstediğin bu, değil mi?" diyor biyoloğun dayısı ve bebeği beyaz pantolonlu annenin ulaşamayacağı denli yüksekte tutuyor, diğer eliyle yeni kız arkadaşını uzakta tutuyor ve bir yandan da yalancıktan bebeği açık ağzına indirirmiş gibi yapıyor. Tam bu tür durumlar için eğitilmiş olan biyolog sepetini köşeden itip bir sonraki reyona geçiyor.

Kasırgadan geriye kalmış kolalar, cipsler, fıstıklar.

Yavaş ve kararlı hareketlerle biyolog arkasındaki çığlıkları duymazdan geliyor, reyonun sonundaki parçalanmış pencerelerden içeri giren dünyanın sonunu görmezden geliyor. Şu kavanozu değil, özellikle şu kavanozu alıyor. Şu şişeyi değil, şunu. Rahat davranıyor çünkü artık meşhur oldu. En sonunda bir kurtadamı kesin bir şekilde nasıl tanıyacağını buldu.

Kurtadamlar hiç büyümeyenler oluyor.

9
Leyla

Kurtadamsan evden kaçamazsın.

Yok, tam doğru şekilde söyleyemedim.

Teyzen kurtkadınsa evden kaçamazsın.

Bir kez Louisiana'da denedim, sonraki sene Texas'ta denedim ve ikinci kez denediğimde Libby bunun üç gün sürmesine izin bile verdi.

Louisiana'da Libby nöbetine geç kalamayacağından dolayı hemen peşimden gelmişti. Otobüs durağından ağaçların arkasındaki yere geçmiştim ve kötü kokan göle giden yolu yarılamıştım. Göl planladığım gibi kokumu bastırmamıştı. Ya da yeterince bastırmamıştı.

Planım – bir planım yoktu. Otobüsten inmiş ve yürümeye devam etmiştim.

Texas'ta ise durum farklıydı.

Gidebilirdim, biliyordum. Bu eyalet, içinde saklanabileceğin kadar büyüktü, değil mi? İçinde kaybolabileceğin kadar.

İlk gece karavandan aşırdığım üç kutu fasulyeyi de yemiştim. Soğuklardı. Yakmak istediğim ateş yanmadı. Önemli değildi. Sonuçta dışarıdaydım. Kaçıyordum. Texas göğü kocamandı ve boştu ve gözlerimi kapayıp izin verdiğim takdirde beni komple yutabilirdi.

İkinci gün bir marketin önündeki telefon kulübesinin etrafında takılmıştım. Sonra birisinin aile arabasının kapısını kilitlemediğini görünce içine girip bıraktıkları yarım kutu Dr. Pepper'ı çalmıştım. O günlük o kadardı. Dr. Pepper sıcaktı.

Üçüncü gece en sonunda dizlerime sarılmış ve ağlamaya başlamıştım. Aptal dudaklarımı kontrol edemiyordum. Libby ilk geceden beri durduğu yerde, 10 metre ileride ayağa kalkmıştı.

Yanıma gelip yalnızca duman çıkaran ve yanmayan ateşimin üzerine bastığında onu itmiş ve hatta bana sarılmasın diye ona vurmaya bile çalışmıştım.

Beşinci sınıftaydım o zaman.

On bir yaşındayken herkes aptaldır.

Georgia'da on dört yaşındaydım ve kaçmak için farklı bir yol bulmuştum: lise.

Eve gitmemek için her klübe yazılmıştım, çalışmak için erken gidiyor ve çalışmalardan dolayı eve geç dönüyordum.

Böylece kendimi Darren gibi hissediyordum. Ormanda –diğer yarısı boştu ve geri kalanı yanmıştı– kiraladığımız iki katlı eve döndüğümde bir hayalet gibi oluyordum, bir zamanlar tanıdığım bir yerde gezen bir hayalet. Tanıyor olmam gereken bir yerde.

Camdan kül tablasına, plastik orkidelere dokunuyordum. Sarmal bobine çarptığından yanık izleri olan kaşık. Darren'ın biber kavanozu açmak için kullandığı tornavida.

Libby geceleri çalışıyordu bu yüzden onunla ilişkimiz yalnızca "merhaba merhaba"ya evrilmişti. Ama okul kaçaklarını yakalayan görevli kapımızı çalmıyor, müdür eve imza gerektiren notlar göndermiyordu ve karnem iki seferdir üst üste geçer notlarla dolu geliyordu.

Hepsi A olsaydı Georgia eyalet tarihi öğrenmek için biraz gösterilmesi gereken çabayı göstermek yerine Libby, Darren'la birlikte bir şekilde karneyi bizim yaptığımızı düşünürdü.

Ama C ortalama ile ise her şey yolundaydı.

Kimse bir kurtadamdan fazlasını beklemez.

Derslere girmemiz bile şaşırtıcıdır yani aslında.

Ben ise giriyordum. Tüm derslere.

En azından Brittany beni izlemeye başlayana kadar.

Sormadığım için Darren bana çoktan kız arkadaşlar hakkında her şeyi anlatmıştı. Kızlar değil, kız *arkadaşlar*. Ona göre kız *arkadaşlar*

tamamen farklı bir türdü. Ve tüm kızlar her an bu türden birine dönüşebilirdi. Bir süre onları sayacağımı, sonra saymayı bırakacağımı söylemişti. Erkek arkadaş olma işinde giderek daha iyi olduğumu düşünmeye başlayacağımı ama kendimden bu tür saçmalıklar dinlemeyi bırakmayı öğrenmek zorunda kalacağımı söylemişti. Bir kız arkadaşı neyin mutlu ettiğini, neyin kalmasını sağlayacağını tam bulduğumu düşündüğümde yine yanlış bir şey yapacaktım ve bitecekti.

"Yanlış bir şey yapmak, mesela, ne bileyim, *evcil keçilerini yemek gibi mi*?" demişti Libby hepimizin yüzünü açık maviye boyayan yarışma programından başını bile çevirmeyerek.

"O keçiyi bin bir türlü şey yemiş olabilir," dedi Darren istemsizce dudaklarını dişlerinden ayırarak.

"Bin bir türlü şey," dedi Libby ve sağ kaşını öyle oynattı ki – Darren'ı nasıl sinir edeceğini çok iyi biliyordu. Bunu gören Darren kanepeden kalktı ve doğruları söylemek üzere odada yürümeye başladı.

"Yalnızca bir *keçiydi*," dedi. "On bin keçiden yalnızca bir tanesi."

"Dokuz bin dokuz yüz doksan dokuz keçisi daha mı vardı?"

Darren pencereye, pencerenin önündeki perdelere baktı.

"Herhalde ona da böyle söyledin?" dedi Libby. "İsmi neydi? Sissy, Cecilia, Sicilya..."

"Dünya tarihinde Sicilya isimli kimse keçi sahibi olmadı," dedi Darren.

"*Sierra*," dedi Libby yarışma programındaki büyük soruyu cevaplamış gibi bir edayla.

Darren arkasını döndü, mutfakta buz kalıbıyla oynadı ve ikiye böldü. Onu lavaboya attıktan sonra arka kapıdan yarı yürüyerek yarı koşarak çıktı ve gecenin içinde kayboldu. Kıyafetleri dize kadar gelen çimlerin arasına saçılmıştı ve bu yüzden muhtemelen gittikten yaklaşık otuz saniye sonra dahi pantolonu ve tişörtü giderek daha yavaş olsa da öne arkaya sallanıyordu.

Sonra çiselemeye başladı. Darren'ın son pantolonu üzerine.

Kararmasını izledim.

Georgia'da sürekli yağmur yağıyordu.

Belki biz orada olduğumuzdandı, bilmiyorum.

"Bir keçiyle geri dönecek," dedi Libby tamamen kendine kalmış kanepeye uzanarak. "Keçi severim."

Gözlerimi yarışma programına daldırdım. Hiçbir şey öğrenmiyordum. Kendi kendime başımı bir kez hayır anlamında iki yana salladım, Darren gibi koca bir telefon defterini dolduracak sayıda kız arkadaşım olmayacaktı. Eski bir kız arkadaşın adının zikredildiğini duyduğumda ıslak gecenin içine kaçmayacak, dolayısıyla geri döndüğümde ıslak bir köpek gibi kokmayacaktım.

Yine yanılmıştım.

Brittany her gün aynı siyah kotu giyen kızdı. Pantolonlar o sene tüm kızlara nasıl uyuyorsa ona da öyle uyuyorlardı.

Kızların geri kalanı yarım gömlekler ya da büyük kazaklar ya da erkek arkadaşlarının ceketlerini giyiyorlardı. Brittany kolları kesik siyah tişörtler giyiyordu ve bunu görünce aklıma robotlar geliyordu. Ve siyah postalları vardı, bağcıklarını hiçbir zaman bağlamazdı ve iki ayağının bağcıkları aynı şekilde bağlanmamış olurdu ve dilleri o kadar çekilmişti ki öne doğru sarkarlardı. Gözlerini siyah makyajla rakunların gözlerine benzetmek için saatlerce uğraşıyor olmalıydı. Ve evden o şekilde çıkmasına izin verdiklerinde siyah ruju da olurdu.

Ben de ona bakıyordum, evet.

Sınıfın, grubun ya da topluluğun en arkasında hep o ve ben olurduk. Her–gün–aynı–pantolon grubunun iki temel üyesiydik.

Arada sırada ona bakıp başımı sallardım, pozisyonumuzu, statümüzü belirtirmiş, hatta belki de genel olarak ne kadar umursamaz olduğumuzu ima edermiş gibi. Ama Darren'ın aksine gerçek, canlı bir kızla nasıl konuşulacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Hey, sen beni tanımıyorsun ve birkaç hafta içinde gitmiş olacağım. Dayımın bir keresinde bir arabanın çarpmış olduğu bir hayvanı alıp oracıkta yediğini gördüm. Teyzem kavanozları dişleriyle açabiliyor ama bunu yalnızca onu dinleyen kimse olmadığını düşündüğünde yapıyor. Dedemi, dayımın çaldığı bir traktörle gömdük. Halen daha

gece havasındaki benzin kokusunu hatırlıyorum. Teyzem ağlamamak için kendi saçını çekmişti *ama sonra yine de ağladı.*

Ama önce Brittany benimle konuştu.

Ya da konuşmadı. Ama bir şey oldu. Bir sınav gibi. Bir sınav olduğunu biliyorum çünkü o şeyi bana verdiğinde gözleriyle yüzümün her bir ayrıntısını inceliyordu. Yanağımdaki bir kas seğirse bundan bir çıkarım yapacaktı. Her şeyi anlayacaktı.

Bana verdiği şey ikimizin de okuldan atılmamıza sebep olabilirdi.

Bir kurşun.

Omzu pirinçten, yarım daire kısmı donuk gümüş.

Tahminimce irkildim. Yanağımdaki bir kas seğirdi. Ağzımın kenarı hafifçe oynadı, neredeyse görülmeyecek kadar.

Brittany alt dudağını ısırdı. Mevzubahis o olduğunda bu bir gülümsemeye denk geliyordu.

"Biliyordum," dedi kurşunu geri almaya çalışarak. Sıcak nefesi bana çok yakındı.

Kurşunu almasına izin vermedim.

Gümüş avcumu yakmadı. Ama Darren ve Libby'nin tıslamasına sebep olan eski bozukluklar da yakmıyordu.

Coğrafya ya da bir sonraki dersim her neyse ona uzanan koridora baktım –dersin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu ayda hangi eyalette olduğumuzu bile bilmiyordum– ve konuştum, Brittany Caine Andrews'a ilk sözcüklerimi sarf ettim: "Neyi biliyordun?"

"Bir kurtadam olduğunu," dedi.

Birkaç adım boyunca gözlerine bakmaya devam ettim, geriledim, sonra arkamı döndüm ve başımı eğip bedenlerin arasından coğrafya dersine doğru ilerledim.

Gülümsemişsem bile en azından o bunu görmedi.

Sanırım.

***

Üç gün sonra kantinde karşıma oturdu.

"Geri almam lazım," dedi Brittany. "Özleyecektir."

"Neyi?" dedim.

Ona bu kadar yakınken kelime haznem pek geniş değildi.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi.

Masanın üzerinden avcum yere dönük şekilde elimi uzattım ve sürtünme sesi ona kurşunun elimde olduğunu söylüyordu.

"Söylediğin şey değilim," dedim.

"Öyle mi," dedi elini benimkinin üzerine koyarak. "Kanıtla o zaman."

Omuz silktim.

Etrafta öğretmen var mı diye baktı ve beyaz bir önlük arandı. Sonra elimi tersine çevirdi. "Ağzına koy," dedi büyük bir cüret göstergesi olarak.

Gümüş kurşun.

Kurşunu Libby'ye göstermemiştim. Akşam yemeğinde orada olmadığı için değil, el koyar diye.

Darren eline almış, parmakları arasında yuvarlamıştı.

"Kaliteli işçilik," dedi. "Nereden aldın?"

"Buldum," dedim.

Darren alt dudağını dışa doğru yuvarladı ve üstelemedi.

"Deden," dedi sonra gözlerime Brittany kadar dikkatle bakarak, "biz çocukken birisini tanıdığını söylerdi. Bir keresinde kendisi için ona bunlardan yaptırmış."

Sosislimden bir ısırık aldım. Sosisliler sessizdir. Onları çiğnerken dayının sana anlattığı şeyleri kaçırmazsın.

"Bunu nereden aldım demiştin?" dedi tekrar başparmağının tırnağıyla kurşunun gümüş kısmını zorlayarak.

Üzerinde bir çizik bırakmadı.

Gümüş sertlik skalasında yaklaşık altı değerine sahiptir. Bunu fen dersinde görmüştüm. Tırnakla çizilmez.

Ama o seni çizerse ayrı.

Darren kurşunu mutfak masasının üzerine küçük bir roketmiş gibi dikti.

"Bir kızdan aldım," dedim.

"Bir kız," dedi gülümseyerek.

"Dedemin arkadaşı," dedim çünkü bu takas işleminin nasıl yürüdüğünü biliyordum.

"*Arkadaşı* değil," dedi Darren gözlerini gözlerimden ayırmayarak. "Tanıdığı. O zamanlar bile yaşlı bir kurtmuş. Bunlardan yapar mış. Deden bir keresinde bunlardan satın almak zorunda kalmış–"

"Little Rock için," diye sözünü bitirdim. Çünkü iyi bir öğrenciydim.

"Yaşlı kurt şimdiye muhtemelen ölmüş de gömülmüştür," dedi Darren. "Birisinin şöminesinin üzerinde asılıdır."

Başımı hayır anlamında sallamak istedim, hayır bu mümkün değil anlamında. Hiçbir kurtadam–

"Buralarda yaşamıyordu," dedi Darren hâlâ bana bakarak. "Ama biz de buralarda yaşamıyorduk, değil mi?"

Cevap vermedim. Hâlâ bu aptal ve uydurma efsanenin izini sürmeye çalışıyordum. Kadim ve yaşlı bir kurtadamın bir eyalette gümüş erittiğini, otobandan 80 kilometre uzakta kalıplara döktüğünü, haftalar sonra bunu boş pirince bastırdığını, etraftaki farklı şehirlerin seslerini görmeye çalışıyordum.

Ama neden?

"Şu kızın adı ne?" dedi Darren kurşunu başparmağı ve işaret parmağı arasına alarak. Kurşunu ateşlenecek mi diye masanın üzerine vurdu.

Tık, tık, tık.

"Sicilya," dedim ve cebine atamadan kurşunu elinden kaptım. Koridordan geçtim ve değerli ödevlerimi yapmaya gittim. Son iki gecedir ödevlerimi yapmıyordum. Çünkü kantindeki o spesifik olasılık için kendimi aklen hazırlıyordum – Brittany'nin benimle konuşma olasılığı. Karşımda oturma olasılığı.

"Ağzıma koymamı istiyorsun," diye tekrarladım Brittany'ye bakarak. Gerçekten de bunu dediğinden emin olmak istiyordum.

"Yani seni yakmayacaksa..." dedi.

Mikropları öne sürmeyeyim diye kurşunu parlak, beyaz bir peçeteyle temizliyordu.

Kurşunu geri verince pirinç tarafından tutup inceledim.

"Oyalanıyorsun," dedi.

"Dediğin şey – eğer haklıysan," dedim. "Nereden anladın?"

"Bana söyledi."

"Kim?"

Başıyla kurşunu işaret etti.

"Bunu yapan kişi yani," dedim.

Öyleydi.

"Nelere dikkat etmem gerektiğini anlattı," dedi.

Havalı olduğunu düşündüğüm şekilde gülümsedim ve elimde kurşunla sandalyede arkama yaslandım.

Aptal değildim yani.

Gümüşü ağzıma koysam ve yanmış diş etlerimden dumanlar çıkmasa Brittany bir sonraki kurtadam olduğunu umduğu kişiye gidecekti.

Darren onun ismini bilseydi ciddi bir şekilde başını sallar, her şeyin yolunda olduğunu, kızın, alfabenin başında olduğunu söylerdi – *benim* alfabemin. Artık diğer tüm harfleri deneyeceğimi, sonra başa döneceğimi söylerdi.

Bilmediği şey ise istediğin takdirde *B* harfinde durabileceğindi.

Ben durmak istiyordum.

Okuldan sonra, futbol antrenmanında kırk tur koşuyor olmam gerekirken –sanki güzün Georgia'da olacakmışım gibi– Brittany beni spor salonunun arkasında, sanayi tipi klima ile külüstür bir arabadan bozma geçici sınıfın arasındaki bir yere götürdü.

Sırtımızı klimanın yeşil, tozlu metaline dayadık. Derin uğultusu göğsümüzü sallıyordu ve Brittany bir poker oyuncusu gibi sigara içiyordu. Benim kurtadam olduğumu matematik sayesinde anladığını söyledi.

"Belki de yalnızca matematikte kötüyümdür," dedim.

Sigaranın omurgasına işaret parmağının içiyle vurarak külünü silkti –daha önce hiç bu kadar mükemmel ve kasıtlı bir şey görmemiştim– ve başını iki yana salladı.

"Matematik bu binanın diğer ucunda," dedi klimaya vurarak.

Bunu herkes bildiği için omuz silktim. Tüm diğer sınıflar havalandırma sisteminden gelen serin havadan yararlanıyordu, dolayısıyla yedinci saatte matematik dersi olduğu zaman kanalın en sonuna temiz hava kalmıyordu. Aynı zamanda güneş suçlarcasına Georgia'yı kavuruyordu.

"Şöyle yapsana," dedi, sigarasını ağzından uzaklaştırdı, dilini birazcık dışarı çıkardı ve hızlı hızlı nefes alıp verdi.

Bunu görünce dudaklarımı sımsıkı kapattım.

Sigarasını betona sürüp söndürdü.

"Kurtların ter bezleri ayaklarının tabanında ve–" bu noktada elini ağzıma uzatıp dilime dokundu "–dillerindedir."

Onun tadını alabiliyordum.

Özel kurtadam tat alma duyumla değil. On dört yaşındaki çocukların tat alma duyusuyla. Tüm bedenim bu duyuyla doluydu.

Yutkundum, dudaklarımı sildim ve ona bunu yapmayacağımı, bir köpek gibi nefes alıp vermeyeceğimi söyledim.

"Sen bilirsin," dedi. "Bana kurtadamların–"

"Sana bunları anlatan kim?" diye araya girdim.

"*Dedem*," dedi. Futbolcuların bir sebepten ötürü bir araya toplandıklarını izliyorduk. "Kurtadamların bunun dışında her şeylerini saklayabileceklerini söyledi. Bu bir alışkanlık gibiymiş. Çok doğal olduğu için akıllarına bile gelmeyen bir şey."

Kendi kendime bir daha asla öyle nefes alıp vermeyeceğime dair söz verdim. Belki halka açık alanda bir daha hiç nefes alıp vermezdim.

"Sana başka ne anlattı?"

"Gümüş," dedi büyük bir listedeki bir başka maddenin üzerini çizermiş gibi. "Ve ayın filmler için uydurulduğunu. Ve bunun da" –içine pentagram çizilmiş avuç içini gösterdi– "yalan olduğunu."

"O halde neden yapıyorsun?" diye sordum ve fırsattan istifade elini elime alıp solmuş, mavi pentagrama baktım.

Elini geri aldı ve ikinci bir sigara çıkardı.

"Çünkü ben de kurtkadın olacağım," dedi yüzde yüz doğru bir gerçekten bahsedermiş gibi. Çakmağının ateşinin üzerinden bana baktı.

"Kurtkadın mı?" dedim.

"Ve sen de bana yardım edeceksin."

Nefesini verdiğinde bakışlarını tekrar başka bir yöne çevirmişti. İnce ve gri duman onun etrafından benim üzerime süzüldü.

Sözümü daha şimdiden bozarak ağzımı açtım ve tadına baktım.

Libby'ye sormak için gece olup Darren'ın gitmesini bekledim.

Onu tam içeri girerken yakalamak için kazara erken uyanmak zorunda kaldım. Saçlarını açmıştı çünkü tüm gece atkuyruğu yapmak başını ağrıtıyor, gece uykuya dalmasını zorlaştırıyordu.

"Yabancı, yabancı," dedi ve saçlarını gözlerinin önünden çekti. Bir sohbeti sürdürebilecek kadar enerjisi varmış gibi yapıyordu.

Dışarıda Ambassador arabamız hâlâ öksürüyordu. Çok aptalcaydı; arabayı durduruyordun ama iki ya da üç dakika boyunca çalışmaya devam etmeye çalışıyordu. Darren buna sebep olan şeyin sıfır rakım oksijeni olduğunu söylüyordu. Körfez eyaletlerinde havada mikroskobik boyutta plankton ve kril olduğunu söylüyordu. Libby ise AMClerin lanetli olduğunu söylüyordu.

Ben Libby'ye inanıyordum. Bu sebepten dolayı bunu ona soruyordum, Darren'a değil.

"Kurt öpücüğü gerçek mi?" dedim birdenbire ve elimden geldiğince sıradan bir soruymuş gibi davranmaya çalışarak.

Cevap vermek yerine tavaya dikkatlice iki yumurta kırdı ve beyazları yapışmasın diye hafifçe salladı.

"Kurt öpücüğü," dedi.

Bunu bana Brittany anlatmıştı.

"Yani," dedim. Bana bakmasına sebep olmadan nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum ve anlatmak yerine göstermek istemiyordum. "Ağzını birinin derisine koyuyorsun ve sonra. *Dönüşüyorsun*. Böylece dişler—"

"Dişlerin deriye giriyor, bir ısırık gibi," dedi. "Ama farklı bir tür ısırık. Bir öpücük ama dişlerini kullanarak."

"Güvenli bir yolmuş herhalde," dedim. "Kötü şeylere yol açmayan bir şey. Yani o ilk salya özel olduğundan insan diş etlerinin enfeksiyon kapmasını engelliyormuş. Kolostrum gibi."

Tekrar tavayı salladı.

"Kolostrum," dedi yavaşça.

"İlk süt," dedim. Life Science'dan öğrendiğim bir sözcüktü. "Vitamin, antibiyotik ve enzim vesaire dolu."

Başını salladı. Başını sallamaya devam etti.

Darren'ın anlattığına göre bizim kanımıza sahip olanlar yeni doğduklarında kimyamız ya da hormonlarımızdaki bir şeyden dolayı ilk birkaç ay laktoz hazmedemiyormuşuz. Yani, bir *memeliysen* bu kötü haber tabii ama çiğ et lapa haline gelene kadar çiğnenip bebeğin ağzına tükürülebiliyor.

Darren bunu bana paylaşıyor olmamız gereken bir kâse vanilyalı dondurmayı yerken anlatmıştı, dolayısıyla ne kadar doğrudur bilmiyorum.

Kurtadam hikâyelerinin her zaman bir sebebi vardır. Onun sebebi bizzat önünde, kâsede eriyordu. Ya da benim içimdeki laktoz hazmedememeye karşı korkunç istekti.

"Enzimler," diye tekrarladı Libby yavaşça.

"Gerçek mi bu?" diye sordum yine. "Kurt öpücüğü?"

Libby tekrar yumurtalarını salladı. "Darren bana kurşundan bahsetti."

Bunu deyince cebime dokundum ama cebimin boş olduğunu fark ettim.

Libby elini kaldırıp kurşunu gösterdi.

"Belki şu kız, bu kadar kulak vermemen gereken biridir," dedi. "Ben–"

Gerisini dinlemememin sebebi mutfaktan çoktan çıkmış olmamdı.

Her zamanki gibi odama da gitmedim.

Darren gibi arka kapıdan çıktım.

Sesleri dinleyerek Libby'nin uyuyor olduğundan emin olduktan sonra iki katlı evin boş yarısında oturdum ve duvara kibrit atıp halı üstünde yanmalarını izledim. Üzerine basılması gerekenlerin üzerine bastım. Ayağa kalkmam gerekmediği, oturduğum yerden *uzanabildiğim* sürece. Diğerleri büyürse, eh, yangın çıkardı.

Çıkmadı.

"Deden bu kadar çok şeyi nereden biliyor?"

Eski spor salonunun tepesinde oturuyorduk. Yemek yemek istemediğin takdirde tepsini ta eski spor salonuna kadar sürüklüyordun. Eski spor salonu yiyişmek içindi. Yirmi senedir yakar toptan gelen toplarla ışıkların çoğu patlamıştı ve tribünlerin orada kenarda köşede duranlar da çikletlerin hedefi haline gelmişti. Sıcak ampullere ulaşan tomarlar eriyerek düşüyor, ışığın metal kafesine yapışıyor, devasa ve ölen bir kaleydoskop gibi asılı kalıyordu.

Mükemmeldi.

Brittany havucundan bir ısırık aldı ve dedesi hakkındaki sorumu cevaplamadı. Bunun yerine diğer her şeyi denediğini söyledi. Dolunay ışığında kumda yuvarlanmak. Bir kurdun pençe izinden içmek – bir kurda ait olduğundan emin olamadığını söylüyordu. Bir köpeğe de dönüşebilirdi. Bir kurdun girdiği nehirden içmeyi de denemişti ama nehirde ne kadar *uzakta* olabileceğini hakkındaki kurallar net değildi.

İçtiği sudan ötürü hasta olup iki gün yatmıştı. Dönüştüğünü düşündüğü için de doktora gitmeyi reddetmişti.

"Ama artık sen varsın," dedi.

"Dönüşsen o kurşunları senin üzerinde kullanmaz mı?" dedim.

Spor salonunun parlak zeminine bakıp sorumu düşündü.

"Benim dedem öldü," dedim. "Arkansas."

"Hastalık mı o?"

Başını kaldırıp görene kadar gülümsedim.

"Beni *o* vurmaz," dedi. "Silahı bile yok. Yalnızca koleksiyonculara kurşun satıyor. Her boyutta kurşun yapan tek kişi o."

"Tüm kalibrelerde," diye düzelttim.

"*Kalibre*," dedi ve telaffuz ediş şekli kelimeye aptalca ve saçma bir hava kattı.

Aramızda sanırım on santim falan vardı. Kendi kendime vücut ısısını hissedebildiğimi söylüyordum.

Arkamızdaki köşede Tim Lawson ve Gina Ross mercimeği fırına veriyorlardı.

Brittany birden ayağa kalktı ve tutayım diye elini uzattı. Bu hareketi yalnızca televizyondaki filmlerde görmüştüm.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi.

Yumuşak ve sert ve sıcak ve mükemmel elini tutarken beni bir yere götürdü. Ahşap tribünlerin altında, ahşap suntaları ayakta tutan yapı iskelesinin galvanize metalinin olduğu yere.

Eğilerek girdik ve çömelmiş halde gizli bir mağaraya girmiş gibi yolun yarısını gitmişken çakmağını çıkarıp yaktı.

İlk denemesinde çakmak yandı ve etrafımıza baktım.

Önce bir maçtan kalma çöpler olduğunu düşündüm, flamalar ve bantlar.

İç çamaşırlarıydı. Üst taraftan kayıp düşmüşlerdi.

Brittany hâlâ elimi tutuyordu.

"Kurt öpücüğü," dediğimi duydum.

Çakmağını söndürdü.

İki gün sonra gümüş kurşun tekrar ortaya çıktı.

Buzdolabında, ketçabın yanındaki çatlamış fincan altlığının üstündeydi. Üzerinde bir buz tabakası vardı. Yani saatlerdir oradaydı. Libby gittiğinden beri. Dengelemek üzere eğildiğini görebiliyordum bile. Önce koymuş, sonra fincan altlığının tam ortasına doğru sürtmüştü. Devirmemek için yavaş hareketlerle.

Darren arkamda oturuyor, gevreğini sütsüz yiyordu. Yani dolaba bakmamıştı. Bu benim içindi.

Dolabın kapısını kapamadan kurşunu inceledim.

Ucu koparılmıştı.

Ketçap ya da önceki günden kalmış yemeklere uzanır gibi uzandım ve kurşunu avcumun içine aldım. Soğuktan avcuma yapışınca bir an için heyecan içinde beni yaktığını düşündüm.

Ama yalnızca soğuktu.

"Açık bırak," dedi Darren dolabın önünde uzun zaman harcadığımı görünce. "Burası Alaska gibi oldu."

"Sanki Alaska'ya gittin de," dedim kapının arkasından.

"Ben her yere gittim, oğlum," dedi ve sonra ağzına bir avuç dolusu gevrek attı. Seslere bakılırsa yemeği belirli aşamalardan geçirdikten sonra yutabiliyordu.

Kurşunu avucumda yuvarladım ve buzun erimesini sağladım. Üst tarafına, koparılmış bölgesine baktım.

Gümüş ucunun içinde metal değişmişti, kararmıştı ve normaldi. Araba aküsü gibi yalnızca kurşundu. Muhtemelen bir araba aküsünden alınmıştı. Yani dışındaki gümüş muhtemelen eritilmiş alüminyumdu. Ya da bir kamyondan alınmış krom parçasıydı, çekiçle sabitlenmişti.

Bu, gümüş bir kurşun değildi.

Cebime attım, durdum ve dolabın mıknatısının kapıyı çekip kapamasına izin verdim.

Darren bir kır köpeği gibi oturmuş salondaki televizyonu izlemeye çalışıyordu. Sevdiği reklam oynuyordu. Arkasının dönük olduğu bir dizi havuza düşen adam.

"Dilini öyle sarkıtmamalısın," dedim.

Ağzını kapamadan dönüp bana baktı.

"Nasıl?" dedi.

Salonda araba satıcısı bir havuza daha düştü ve Darren her seferinde olduğu gibi yine güldü. Sonra ayağa kalktı, sandalyesi yerde sürttü, kollarını İsa gibi iki yana açtı ve satıcının arkaya doğru düşerken yüzünde olan aynı boş bakışı taklit etmeye çalıştı.

"Muhteşem," dedi Darren elini bileğine kadar gevreğe daldırmışken. İki katlı ev yeni günle birlikte ısınmaya başlamıştı ama zaten ısı evi hiç terk etmiyor gibiydi.

Okula kaçtım ben de.

Brittany annesinin dergilerinden birinde benim için bir test bulmuştu. Görmeme izin vermiyor, soruları okuyor, sonra öğretmen gözleriyle ve heyecanlı ve ciddi bir şekilde bana bakıyordu.

"Erkeğiniz ayda iki ya da üç günlüğüne ortadan kaybolur mu?"

İngilizce II dersini ekmiştik ve çatıdaydık. İnanılmazdı ama yağmur yağmıyordu. Yine de hâlâ Georgia'daydık. Havadaki nem içilebilecek kıvamdaydı.

"Kurtadamların solungaçları yoktur," dedim.

"Soru bu değildi," dedi ve dergi başımın üzerine hafifçe vurulmaya hazır olacak şekilde rulo halini almıştı bile.

Mucurlu çatıda yatıyordum ve başımı Brittany'nin sağ bacağına koymuştum. Siyah pantolonunu giyiyordu. Başım Brittany Andrews'un bacağında. Göbek adı Caine'i de saydığımda ABC oluyordu. İhtiyacım olan tek ABC.

Daha sonra ayağa kalktığımda mucurun içinde yüzdüğü katran tişörtümü mahvetmiş olacaktı.

Daha şimdiden umursamamayı planlıyordum.

Altımızda bir yerlerde birinci sınıflar yüksek sesle *Romeo ve Juliet*'i okuyorlardı. Shakespeare yılan gibi pencereden girip kapıdan çıkıyor, tıpkı bizim gibi dışarı kaçıyordu.

"Erkeğiniz ayda iki ya da üç günlüğüne ortadan kaybolur mu?" dedi tekrar ısrarcı bir şekilde.

"O filmlerde olur," dedim ben. "Ay. Deden sana ayın aptalca olduğunu zaten söylemiş."

"Binlerce kamyon durağı tişörtü yanılıyor olamaz."

"Onlar yalnızca kurt-kurtlar."

Gümüş kurşunu ağzıma sokmadığım için kurtadam taklidi yapabilirim diyordum kendime. Yani bu da bir taklitti. Her şeyi uyduruyordum.

Doğru cevaplar olduğu sürece bir önemi yoktu. Hiçbir şeye ihanet etmiyordum. Yalnızca şanslıydım.

İlk defa böyle bir şey hissediyordum.

"Erkeğiniz size mücevher verdiğinde mücevher ve altını mı tercih eder yoksa gümüşü mü?"

Üstümüzde bir yerlerde bir kuş yavaşça daireler çiziyordu. Öylece etrafına bakıyordu.

"Kurtadam mücevherleri genellikle bozukluk atıp bir şeyler aldığın makinelerden gelir," dedim. "Bazen şeker olur."

Dirseğiyle kafamı itti.

Hayır.

Mümkün olan en şefkatli biçimde dirseğiyle başımı itti.

"Köpekler erkeğinizi görünce huzursuz oluyorlar mı?"

"Bunu deneyebiliriz," dedim. "Köpeğin var mı?"

Başını hayır anlamında salladı ve sanki köpek sahibi olmak hiç aklına gelmemiş bir şeymiş gibi gözlerini kıstı.

"Sizin var mı?"

"Kuzenlerimiz var," dedim gülümsememeye çalışarak.

"Bunu doğru düzgün yapmıyorsun," dedi.

"Bu gerçek bir test olsaydı..." dedim. Sonra: "Sıradaki soru."

"Erkeğiniz hamburgerinin etini az pişmiş mi sever?"

"Ketçap severim," dedim. "*Sosislilerde.*"

Dişlerinin arasından tısladı ve başını iki yana salladı. *Zor* sorulara geçiyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Al. Erkeğinizin kaşları ortada buluşur mu?"

Kaşlarımı V şekli çizecek şekilde birleştirdim ve gözlerimi kaldırıp kaşlarıma bakmaya çalıştım.

"Bu sayılır mı?" dedim.

"Hayır," dedi hayal kırıklığına uğramışçasına. "Peki ya parmakların. Yüzük parmağının daha uzun olması gerek."

Ellerimi uzattım.

"Uzun bir yüzük parmağı ne işe yarayacak ki?" diye sordum. "O zaman evlenmen daha uzun mu sürüyor?"

"Öyle işte," dedi bir yandan da *doğru* cevaplayabileceğim bir soru arayarak.

Güneş birkaç derece yukarı çıktı. Sanki devasa ve görünmez bir çocuk bir büyüteçle üzerimize çömelmiş gibiydi.

"Evinde balkon var mı?" diye sordum.

Bana baktı. "Bugün dersi ekeceğimiz biliyordun. Okumana gerek yoktu."

Omuz silktim.

"Yüksel, güzel güneş ve öldür haset ayı," dedim büyütecin altında. Bir kurtadamın ne kadar ciddi ve dramatik olabileceğini göstermek adına sağ elimin parmak uçlarını göğsümün üzerine koymuştum.

Dergisini tekrar bana doğru savurdu ama sonra durdu ve haylaz gülümsemesini takındı.

"Vay bana," dedi Juliet'in sözcüklerini bulmak için aklını altüst ederken: "El yahut ayak değil, kol veya sima da ya da insana ait herhangi bir aza."

"Kurda," dedim. Öyle diyeceğini biliyordum.

"Sözünü kabul ediyorum," dedi parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek.

"O benim repliğim," dedim.

Birden ona kim olduğumu nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Bunun yerine kafamı kucağına koydum ve siyah kalemiyle kaşlarımı birleştirmesine izin verdim.

"Terlemeyi kes," dedi. Dudakları dudaklarıma fazla yakındı, perçemlerinin uçları yüzümün iki yanına değiyordu.

Denedim.

Okuldan sonra – daha doğrusu tüm zamanımızı çatıda geçirmiş olmasaydık öyle diyebilirdik. Tüm gün güneş altında durduğumuz için neredeyse tüm bedeni kıpkırmızı olmuştu – tüm çocuklar gibi biz de benzinciye gittik. Bir sürü liseli ve tekrar açılmasına gerek kalmayacak şekilde hiç kapanmayan cam kapılar.

Öğle yemeğini atladığımız için Brittany 79 sentiyle alkolsüz bir içecek aldı.

İki çubuk şekeri bir kupaya koyduk, üstlerine buz doldurduk ve hepsini şerbete boğduk. Kupanın ağzındaki buzları azıcık bastırsan tüm kupa şerbet dolu gibi görünüyordu.

Beni dedesiyle tanışmaya götürecekti.

Ama birdenbire önümüzdeki sırada Darren belirdi.

"Çocuklar," dedi bize kendi çok yetişkinmiş gibi.

"Bu benim dayım," dedi Brittany'ye. "Kendisi... bir *tamircidir*."

"Tamirci," dedi Darren, sanki kelimeyi hatırlamak için yüksek sesle söylüyormuş gibi. "Tamirciyim."

"Aynı yeğenin gibi," dedi Brittany. Dudaklarını sımsıkı kapamıştı zira aksi halde foyamızı ortaya çıkaracak şekilde gülümserdi.

"Büyük bir tamirci ailesi, evet," dedi Darren.

"Güzel tokaymış," dedi Brittany tıpkı benimle konuşurken takındığı manalı tavrıyla. Darren kemer tokasına baktı ve ağzının bir kenarıyla gülümsedi ve kaç dişi olduğunu gösterdi.

Toka gerektiğinden iki kat daha büyüktü. Üzerindeki kurt tur-

kuazdı ve sağdan sola koşuyordu ve arkasındaki ay sarımsı reçine gibiydi. Bu tür kemer tokalarında genellikle üzerinde akrep olurdu. Darren bunu "Gökteki Kurtadam" CB direksiyonuyla uyumlu olsun diye almıştı. Bu diğer tüm kamyonculara bu kişinin gerçekten o olduğunu kanıtlamaya yararmış gibiydi.

Ama bu tesadüfi karşılaşma onun hakkında değildi, bunu anlayabiliyordum.

"Al," dedi ve parasını ödemek için elimdeki içeceği aldı. Böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyordum. Sonra içeceği birkaç kez havaya kaldırdı ve düşündüğünden daha zekiymişiz gibi bize baktı.

Dışarı çıkınca bizi arabayla bırakmayı teklif etti.

Kamyonu etrafta mı diye baktım. Bir çukurda mı duruyordu, otoparkın ucunda mıydı, yoksa ahşap, beyaz kilisenin oradan bize mi bakıyordu. Bu yerlerin hiçbirinde yoktu.

"Doğru ya," dedi Darren oraya nasıl geldiğini hiç düşünmemiş gibi. Olmayan bir kamyonla bizi bırakmanın içinden kolayca çıkamayacağı için veda maiyetinde kendi içeceğini kaldırdı, birkaç adım geriledi ve sonra arkasını dönüp bize bir daha bakmadan uzaklaştı.

"Vedaları tıpkı senin gibi," dedi Brittany ve içeceği elimden alıp pipeti ağzına koydu.

Sonra geri verdi.

Ben de pipeti ağzıma koydum.

"Kantin öpücüğü," dedi bir adım önüme geçerek.

Bir sokak geçtikten sonra parmaklarımızı cımbız gibi kullanarak buzların arasına soktuk ve şeker çubuklarını aldık. Bu tür hırsızlığın tek kusuru buydu: kapağı kaldırmadan önce benzinciden belli bir mesafe uzaklaşman gerekiyordu ama o zamana kadar tüm içeceğini bitirmiş oluyordun ve *artık* şeker çubuklarını yiyebilirdin ama yanında içebileceğin bir şey olmuyordu.

"Orada olduğundan emin misin?" dedim evinin nerede olduğunu bilmeden.

"Hep evde," dedi. "Dayın kasabada ne yapıyordu?"

Bunu düşünmemiştim. Ama arkamıza bakmayı akıl etmiştim.

Hiçbir şey, kimse yoktu.

Olmazdı da zaten.

Darren, Brittany'nin mutfağına gelip dedesini görseydi adamın ne kadar yaşlı olduğunu görünce ıslık çalardı. Bir marketin önündeki kaldırıma park etmiş el yapımı bir motorsiklet gördüğünde nasıl ıslık çalarsan öyle.

Ders için değil, kendi başıma okuduğum bir kitapta Texas sınırındaki bir adam yüzünde onlarca yılın güneşinin katlanmış olduğu biri olarak tasvir ediliyordu. Brittany'nin dedesi de böyleydi. Yüzüne dokunmak... nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyordum.

Saçları beyaz bir kuş yuvasıydı. Sanırım bir hafta önce bir tür atkuyruğuydu ama sonra üzerine yatmıştı. Birkaç kez.

"Dede," dedi Brittany ve beni sunmak üzere kenara çekildi.

Adam tezgâha vidalı sağlam işkence makinesinden başını kaldırdı.

Makine kurşunları kovanlara sokmak içindi.

Üzerindeki tavanda üç adet eski delik vardı.

Gözlerimi takip ederek tavana baktı ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bu yüzden iki katlı bir evde yaşamayı tercih etmiyorum," dedi.

"Ya da depozito geri alamıyorsun," diye ekledi Brittany.

Dedesi gözlerini benden ayırmadan gülümsedi.

"Demek genç kurtadam bu," dedi beni farklı bir açıdan inceleyerek.

Kan yüzüme hücum etti.

Yalan söylüyor olsaydım da böyle olurdu, dedim kendi kendime. Bu adamın torunu öğle yemeğinde başka bir masada oturmasın diye kurtadam olduğumu söylüyor olsaydım.

"Kurşunları sen yapıyorsun," dedim.

Aklıma gelen tek şey buydu.

Bir palyaço gibi kaşlarını sağa sola oynattı. "Fişek," diye nazikçe

düzeltti, sanki pek bir önemi yokmuş gibi. "Ya da mermi. Kurşun ucundaki küçük kısımdır, barutun namludan ateşlediği."

"Kurtadamlara," dedi Brittany heyecanlı bir şekilde.

"'Gümüş fişek' deyince aynı hava olmuyor ama sanki," dedi dedesi kıkırdayarak.

"Gümüşü nereden buluyorsun?" dedim son şerbetli buz kalıbını ağzıma atarak.

"Müşteri getiriyor," dedi ve o anda numarayı anladım: gümüşü cebe at, kurşunu güzelce boya ve sonraki ay yola koyul.

"Demek siz ikiniz düşman gibisiniz..." dedi Brittany ben ve dedesi için. Birbirimize baktık.

"Kurtadamlar gerçek olsaydı," dedi dedesi bir süre sonra. "Elbette buradaki misafirimiz dışındakiler."

İçeceğimi aptalca bir hareketle kaldırdım ve çöpe doğru gidip boş kutuya attım.

"Çoğunlukla koleksiyonerler için yapıyor," dedi Brittany. "Hayallerinde yaşamak isteyen zenginler için."

"Hayaller önemlidir," dedi dedesi başını bana doğru sallayarak. Sanki istediğim takdirde burada söze girebilirmişim gibi.

"Zenginler ne isterlerse yapabilirler," dedim. Standart bir cümle. Tüm kurtadamlar bunu bilir.

"Hey," dedi Brittany tekrar elimi tutarak, "sana asıl göstermek istediğim başka bir şey var."

Beni çekmesine izin verdim ama arkamı dönüp gümüş kurşunlara değil tekrar dedesine baktım. O da bana bakıyordu.

"*Kapı açık*!" diye bağırdı Brittany'nin annesi evin içinde bir yerlerden ve Brittany öyle bir içini çekti ki tüm bedeni sarsıldı ve beni odasına doğru çekti.

Her yerde kurtlar vardı. Her duvarda bir poster. Posterlerin üzerinde posterler. Tüm düz yerlerde bir küçük oyuncak, ikinci el dükkânlardan alınmış ya da kataloglardan sipariş edilmiş küçük heykeller.

"Gerçek ailem," dedi kollarını uzatıp odanın ortasında dönerek.

"Seninki fena değilmiş," dedim dedesini kastederek. Onu benim

gibi genç kurtlardan güvende tutmaya çalışan annesinin sesini kastederek.

Brittany gözleri kapalı biçimde dönmeye devam etti.

Brittany'nin çizdiği yeni kaşımı görünce Darren güldü de güldü. Libby bile yutkunarak gülmemeye çalışırken zorlanıyordu.

Su mümkün olduğunca ısınana kadar lavabonun başında bekledim ve burnumun üstünü resmen kazıdım.

Keşke lisede gece dersleri de olsaydı.

Geri döndüğümde Darren elini başımın arkasına koydu. "Şöyle gel bakalım. Kurt-öpücüğüyle iyileştireyim..."

Ellerini ittim. Kavgaya hazırdım.

Gülmemek için kendini o kadar zorluyordu ki ağlıyordu.

Libby gözlerinde sinirle ona baktı ve eliyle bir kez kesmesini işaret etti. "Bu burada bitiyor, hemen şimdi," gibi.

Kesildi gibi oldu.

Fasulye ve pilavı içine doğranmış sosisle birlikte yedim ve yarışma programına baktım. Eskiden kurtadamların yarışma programlarını neden bu kadar sevdiklerini düşünürdüm ama artık anlamıştım. Hiç üniversiteye gitmiyoruz ve hatta liseyi bile çok azımız bitiriyor. Ama iyi bir yarışma programını iyi dinlersen bedavaya eğitim alma ihtimalin var.

Kendinden çalınan şeyi geri çalmak gibi bir şey.

Darren ya da Libby'ye bunu söylemedim tabii. Yoksa yine ellerine dalga geçmeleri için bir koz vermiş olurdum.

Önceki gece *Romeo ve Juliet*'i okurken kapımın tamamen kapalı olduğundan emin olmuştum ve koridordaki tahtalardan gelecek en ufak sese karşı kulak kesilmiştim. Darren kapımı açıp beni yatağımda karnı yarık bir tavşan, ellerim ve ağzım kanlı bir halde bulsa muhtemelen aferin anlamında başını sallardı. Ama bir kitap. Beni ne zaman elimde bir kitapla yakalasa bir kitaptan onun bilmediği neyi öğrenebileceğimi soruyordu.

İkisinden de hızlı davranarak yarışma programındaki son soruyu cevapladım –"Eli Whitney"; pamuk Georgia eyalet tarihinde

önemli bir yere sahipti– ve sunucu aradan dönüp kazandığımı doğrulamadan odama çekilmiştim.

Odamda tekrar *Romeo ve Juliet*'i okuyordum. Bana intikam duygusu hissettirmeliydi ama birkaç perde okuduktan sonra bunu unutuyordum.

Aşk hakkındaydı.

Benim hakkımda.

Darren'ın kapıyı açmasını istememin sebebi gözlerimdi.

Kurt öpücüğü üç gün uzaktaydı. Cuma günü. Böylelikle Brittany hafta sonu saklanabilecekti. Gelecek olan dönüşüme hazırlıklı olabilmek için.

Dilimi dişlerime sürtüyordum. Düz, düz dişlerime.

Benden sonsuza dek nefret edeceği günün geleceği zamana kadar gün saymaya başlamıştım bile.

Önemli değildi. Buna değerdi.

Ve ben ondan nefret etmeyecektim hem de ne derse desin. İsterse tüm okula benim kendimi bir kurtadam sandığımı söylesin.

Gözlerim arasındaki hassas noktaya dokundum ve gözlerimi kapadım.

Gözlerimi açtım çünkü pencereden bir ses geldi.

Tırmalama sesi. Islak camda tırnaklar.

Aklım balkon sahnesine gitti ve kalbim kabardı ama sonra ortasındaki bölüm çatladı, parçalandı ve gecenin nemli havası oflayarak içeri doldu.

Battaniyeme sarılı halde yatağın diğer ucuna düştüm. Bu esnada Brittany Andrews'un dedesi pencereden giriyordu.

Darren haklıydı. Dedem *gerçekten* de gümüş kurşun döken yaşlı bir kurtadamla tanışmıştı.

Mutfaklarındaki çöp kovasından anlamalıydım. Öğleden sonra saat dörtte boştu – evde tüm gün iki kişi olmasına rağmen ve kahvaltıdan ve öğle yemeğinden *sonra.* Ve sabah üç kişi yemek yemişti.

Henüz burnun düzgün koku alamıyorsa türünün kokusunu diğer ipuçlarından alabilmelisin.

Brittney'nin yanında durmuyor olsaydım alabilirdim.

Bu kadar kör olmasaydım o anda olan şey hiç olmayabilirdi. Ama oluyordu.

Pis, beyaz bir kurtadamın yarısı penceremin iç tarafında, yarısı dış tarafındaydı. Pervazı tutan eli titriyordu, gözleri çapaklıydı, burnu mutfağına girdiğim zaman almış olduğu kokumla dolu olmalıydı, beyaz saçları hâlâ bir atkuyruğu şeklinin kalıntılarını barındırıyordu.

Buraya torununu kurtarmak için gelmişti.

Diğer ayağını daha içeri sokmamıştı ki Darren geldi. Kapıdan girmedi –zaman yavaşlamış gibiydi ve zaten ağır adımları döşemeleri gıcırdattığında duyardım– benim odamla mutfak arasındaki ince duvardan *geçti*.

Kırılan cam sesi onu izlediği filmden çektiği zaman dönüşmeye başlamış olmalıydı.

Ayağını mutfağın kıvrık döşemelerine bastığı zaman ayaklarının altı muhtemelen deri haline dönüşüyordu.

Ve direkt olarak mesafeyi kat etti. Yeğeninden ötürü – çünkü o ses tek yeğeninin odasından geliyordu.

Darren aptal yaşamı boyunca tek bir geometri dersi bile görmemişti ama iki nokta arasındaki en kısa mesafeyi biliyordu. Nerede olduğumu biliyordu.

Kurda yarı dönüşmüş, değişimden kör olmuş bir şekilde, yüzünde ve saçlarında kıymıklarla içeri girdi ve onu durdurmak için bir kolumu uzattığımda bile bir saniye olsun durmadı. Ona bunun aptalca olduğunu, bir yanlışlık olduğunu, Brittany'nin dedesinin bizi *kurtardığını*, tüfeklere sahte mermiler doldurduğunu açıklamak istiyordum. Ve zaten dönüşemeyecek kadar *yaşlıydı*. Bu dönüşüm zaten onu öldürüyordu. Artık onun için geri dönüş yoktu.

Bir insan Brittany'nin dedesini odanın ortasında yakalardı.

Ama kurtadamlar Amerikan futbolu ekolünden gelmiyorlar.

Darren önden pençeleriyle daldı ve hemen ardından ağzı geliyordu. Çığlığı bir kükremeye dönüşmeye başlamıştı. Büyük salya ve kan damlaları kararan dudaklarının köşelerinden sarkıyordu.

İkisi pencereden patlayarak öbür tarafa, yumuşak yağmurun içine düştüler.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde arkalarından gittim. Kırık bir cam parçası elime saplandı.

Libby gelmiş mi diye ön kapıya baktım ama o henüz işte olmalıydı.

Yani bu olacaktı. Bu *halihazırda* oluyordu.

"Hayır!" diye bağırdım tüm gücümle. İç çamaşırımla öylece duruyordum ve elim belimin yanında kırmızı tomurcuklar veriyordu.

Darren'ın beni duyduğunu sanmıyorum ama yine de durmuştu.

Tamamen kurda dönüşmediği için iki ayak üstünde dururken hâlâ gerileyebiliyordu.

Derisinin kat kat dalgalandığını gördüm. Boynunun çatlayıp yerine girdiğini, çenesinin her zaman olduğu üzere sert bir şekilde yerine oturduğunu duydum.

Brittany'nin dedesi ayakta durmaya çalışıyordu.

Ama boğazı – işte Darren'ın *yaptığı*, yapmak için doğduğu buydu. Buraya geldiğinde Brittany'nin dedesi bunu bilmiyor muydu? *Kokuyu* alamıyor muydu?

"Seni bugün takip edecektim," dedi Darren. "Seni takip *ediyordum*."

"Ölüyor," dedim.

Yaşlı kurt buna rağmen çamurun içinde pençeleriyle ilerlemeye çalışıyordu. Bana ulaşmayı deniyordu.

"Sanırım torunuyla çıkmanı istemiyor," dedi Darren.

Ona çenesini kapamasını söyledim.

Darren bana baktı ve bir kez olsun çenesini kapadı.

"Durmayacak," dedim en sonunda. Brittany'nin dedesi santim santim bize yaklaşıyor, sarı pençeleriyle havayı tırmalıyor, diğer eliyle de boğazını bir arada tutmaya çalışıyordu.

"Ben bu kadar uzun yaşamayacağım, değil mi?" dedi Darren. Burnunun keskin ucundan gümüşi yağmur suyu damlıyordu.

Cevap veremedim.

"Yani umarım yaşamam," dedi Darren ve ağzından Brittany'nin

dedesinin kanını sildi. Sesinde o kadar suni bir ton vardı ki ona bunu söylememe gerek bile yoktu.

"Ona göz kulak ol," dedi ve kamyonuna gidip krikoyla geri geldi.

"Hayır," dedim bileğini tutarak.

"Böylesi daha iyi."

Bana elimi çektirmek yerine Darren bileğini kurtardı ve bir şeyi yapmak istemediği zaman hep yaptığı üzere derin nefesler almaya başladı.

"Babama selam söyle," dedi öne çıkarak ve krikoyla sert bir şekilde Brittany'nin dedesinin sol kulağının arkasındaki yumuşak yere vurdu.

Gücünün doruğundaki bir kurtadam için bu darbe bir okşama sayılırdı.

Ama Brittany'nin dedesinin yaşında bu darbe kafatası çatlağı anlamına geliyordu. Kafatasının çökmesi. Doksan ya da yüz yaşındaki kemiklerden ıslak bir çığ düştü ve aklının dibine yığıldı.

Sağ tarafının üzerine düştü. Sol ayağı seğiriyordu.

"Bir daha düşündüm de," dedi Darren bitirmek üzere eğilirken, "babama söyle, cehenneme kadar yolu var." Sonra krikoyu bir kez daha kaldırdı ve ben başımı çevirdim.

Ama ses.

Kulaklarını kapayamıyorsun.

Libby kapıyı açtığında battaniyelerimin içinde dürüm gibi sarınmıştım ve sırtım kapıya dönüktü. Libby farlarıyla gördüğü şeyin gerçek olduğundan emin olmak için pencereye bakıyordu.

Şimdi mukavva ve bant kaplıydı. Cam yoktu.

"Taşınıyor muyuz?" dedi her zamanki gibi kısa ve öz olarak. Sanki bu da hayattaki binlerce gerçekten biri gibiydi.

Battaniyelerimin içinde kafamı salladım.

Tüm gece ağlamıştım.

On dört yaşımda.

İsmini bile bilmediğim yaşlı bir adam için.

"Son bir uyku çekeyim," dedi ve kapımı çekip kapadı.

Yolun sonundaki otobüs durağına gelene kadar Darren'ın cesedi ne yaptığını bilmiyordum.

Brittany'nin dedesi görünüşe göre tekrar insana dönüşemeyecek kadar yaşlı ve kırılgandı. Bu da Darren'ın işini kolaylaştırmıştı. Brittany'nin dedesi kurt olarak ölmüş ve öyle kalmıştı.

Arabasına kan ve bağırsak bulaştırmak yerine –zaten aküsü bitmişti ve çalıştırmak için Ambassador'ın gelmesini beklemek zorunda kalacaktı– Darren bu yaşlı, beyaz kurtadamı gücü yettiği yere kadar kollarında taşımıştı. Georgia'daki ormana götürmemişti zira orada çakallar veya ayılar tarafından gün ışığına çıkarılabilirdi. Otobana götürmüştü.

Çağımızın en yaşlı kurtadamına, hayatlarımızı en az elli kez kurtarmış kurtadama, en azından gerçek bir kurtadam gelene kadar torununu eğitmek için oynadığı oyuna ayak uydurmuş olan kurtadama layık gördüğü mezar sarı şeritlerin üzerinde, posta kutularından 300 metre kadar uzaktaydı – Libby'nin geldiği yolun karşı yönünde.

Brittany'nin dedesi şimdiye yolda pelte olmuştu.

Darren elbette dişlerinin ve kafatasının ezildiğinden emin olmuştu ama şimdi bedeni de ezilmişti. Tekrar tekrar.

Burada dev bir beyaz köpek ölmüştü.

Kuşlar çoktan başına üşüşmüş, iç organlarını dışarı çıkarıyor, onu tüm güneydoğuya saçıyorlardı.

Belki en iyisi buydu.

Yine de benimle birlikte otobüs durağında bekleyen iki futbolcu sırf kuşların uçuştuğunu görmek için cesede taşlar atmaya başlayınca sinirlendim ve onlarla kavga etmek zorunda kaldım. İkiye tek kavgalarda genelde ne olursa öyle oldu, özellikle de tek başına olanın henüz pençeleri yoksa.

Brittany yüzümü temizlemek için kızlar tuvaletini boşalttı.

Onu bulduğumda ağlıyordu.

Kesiklerimi ıslak kâğıt havlular ile silip kanayan elimi tekrar bandajlarken dedesini anlatmıştı. Dedesi yumurtaları hep annesi ve onun için sıcak sosla yapardı. O sabah uzun vakitten beri ilk defa

ortada yoktu. Yaşlı insanlarda böyle olurdu. Öylece dışarı çıkar, bir rögarda ya da tanıdıklarını zannettikleri bir binanın yanında açlıktan ölürlerdi.

"Belki de bir kurtadamdı," dedim sessizce.

"Komik değil," dedi. "O gümüş kurşun yapıyordu. Al."

Kare şeklinde katladığı kâğıt havluyu sol gözüme tutmamı söylüyordu.

Sonra –"Dinleme," dedi–, kabinlerden birine girdi, kilitledi ve işedi.

Kalbimin daha önce hiç öyle attığını hatırlamıyorum.

İngilizce II dersinde sınıfın arkasında ağlıyordu. Siyah kazağının kukuletası onu istediği kadar görünmez kılamıyordu.

Tüm futbol takımı bana artık Asfalt Leşi diyordu. Ben de sesimi çıkarmıyordum. Bir sonraki yemeğimi korumak adına.

Sınıf hâlâ *Romeo ve Juliet*'i okuyordu.

Yüksek sesle okuma sırası ikinci futbolcuya geldi – sanki tüm bunlar kadermiş gibiydi. Bunu ön görmeliymişim gibi.

Balkon sahnesi.

"Ama ben bir erkeğim," dedi futbolcu Bay Preston'a.

"O zamanlar tüm roller erkekler tarafından oynanıyordu," dedi Bay Preston erkek sözcüğünü gereğinden fazla vurgulayarak ve eliyle devam etmesini işaret etti.

Futbolcu omzunu silkti, her şeyin yolunda olduğuna emin olmak için dönüp takım arkadaşlarına baktı ve okudu: kitabıyla ayağa kalktı, omzumun arkasında diz çöktü ve şerbet kadar tatlı sesiyle şöyle dedi. "Asfalt Leşi, Asfalt Leşi, neredesin?"

Masamdan o kadar hızlı kalktım ki masa da benimle birlikte kalktı.

Ama beni Brittany'nin kovulacağı denli yavaşlatmıştı.

Brittany gerçek bir kurtkadın gibi şimşek hızıyla futbolcunun üzerine atıldı. Bir hayvan gibi sırtını tırmaladı, boynunu ısırdı, siyah tırnaklarıyla yüzünü çizdi.

Benim sevgilim.

Öğle yemeği için eski spor salonunda buluştuk. Tüm kitaplarını çantasına koymuştu ve onlarla birlikte okulu terk etmesi gerekiyordu. Ben ise kitaplarımı dolabımda bırakacaktım, çünkü sokayım kitaplarıma. Hepsine sokayım.

Etrafta bu kez kimsecikler yoktu.

"Onu düşünüyorum," dedi elleri ellerimde. Ellerimiz bacaklarımızın iki yanındaydı.

"Seni seviyorum," dedim neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Başını eğip alnını omzuma koydu.

"Yanında ne meyve suyu ne tostu var, hiçbir şeyi yok," dedi göğsüme doğru. "O – o..." ama sözünü bitiremedi.

Saldırdığı futbolcu oyun kurucuydu, bundan epey emindim. Derinlik algısını özleyeceğine şüphe yoktu.

Brittany'nin başı omzumdayken gülümsedim ve sırtına inen pürüzsüz saçlarında elimi gezdirdim.

"Sanırım gidiyoruz," dedim.

Brittany başını salladı ve doğruldu. "Bana bunu da söylemişti. Sürekli taşındığınızı. Bizim gibi. Ama bizimki annemin işi yüzünden. Dedem bunun dışında bizim de kurtadamlar gibi olduğumuzu söylemişti."

"Seni unutmayacağım," dedim.

"Unutacaksın," dedi. "Bunu bana annem söyledi."

Başımı hayır anlamında salladım, unutmayacağım.

Brittany omzunu silkti ve tekrar yere bakmaya başladı. Üzerimizde çiklet kaplı ışık titreşiyordu.

"Onu bulabilirim," dedi bir hayalin içinden konuşur gibi.

Bana döndü.

"Eğer – eğer burnumu... senin gibi kullanabilirsem."

"Bunu istemiyorsun," dedim ona.

Cevap olarak boynundan saçlarını uzaklaştırdı ve soluk teni ortaya serdi.

"Tek şansım sensin," dedi diğer eliyle elimi daha sıkı tutarak. Daha sonsuz tutarak. Sonra sessizce ekledi. "Kurtkadın ismimi seçtim bile."

"Kurtkadın ismini mi?"

"Leyla," dedi en muhteşem, en heyecan verici sırmış gibi. Boynunu bana doğru uzatmaya devam ediyordu.

"Leyla" Arabistan'daki "Juliet" idi. Bunu İngilizce dersi önemli olduğu zamanlarda İngilizce'de öğrenmiştik.

"Leyla," dedim ona.

"Çok sert ısırma," dedi saçları düşmesin diye tutmaya devam ederken.

Nefes aldım, verdim, kapıda öğretmen olmadığından emin olmak için etrafa baktım –bu oluyordu, bu gerçekten oluyordu– ve dudaklarımı boynuna doğru indirdim, ağzımı açtım, dişlerimi keskin kokulu tenine dayadım. Saçlarını bırakınca yüzüme ipekten bir perde gibi süründüler. Kolumu beline sarmıştım, elimle onu kendime doğru çekiyordum. Yutkunarak nefes aldı. Gözlerimi kapadım, en az bir dakika boyunca daha dönüşmemek için kurtadamların tanrısına dua ettim. Bir dakikacık daha. Yalnız birazcık daha lütfen.

10
Burada Kurtadamlar Var

Tamircinin böyle bir işten sonra bir kâse çikolatalı dondurmaya ihtiyacı vardı. Dayısının söylediğine göre dokuz yaşındaki çoğu çocuk büyük kamyonlarda çalışamazdı.

Tüm sabah onunla uğraşmışlardı. Önce dayısının kamyonunun sürücü kapısının yanındaki eski tutunma kolunu sökmeleri gerekmişti –robot elmacık kemikleri gibi ön camın altına uzanan beyaz bir şeridi olan açık kırmızı Kenworth– sonra da yenisini takmışlardı. İki cıvata üste, iki tane de alta. Dayısı tamirciyi kaldırmayı önermişti ama tamirci kendisi tırmanmıştı. Tüm bu süre boyunca kamyondaki radyo açıktı.

Tutunma kolu parlak ve yeni olduğundan ötürü dayısı izleyebilsinler diye ön cama yakın olan park yerini talep etmişti. Çünkü herkes tutunma kolunu isteyecek, demişti. Kimseninki bu kadar güzel ya da iyi oturtulmuş değildi. Tüm kamyonculuk tarihinde hem de. İkisinden birinin gücü yetse muhtemelen tutunma kolundan tutup tüm kamyonu kaldırabilirlerdi zira o dört cıvata o kadar iyi sıkılmıştı.

Dayısına yaşını ve inanacağı ve inanmayacağı hikâyeleri tekrar hatırlatmak yerine tamirci dondurmasına yumulmuştu. Kül tablasında yalnızca bir topa yetecek kadar bozukluk vardı.

"Hop, hop," dedi dayısı oturduğu yerde öne doğru eğilerek. Elleri masanın üzerinde iki yana açılmış, gözlerini kocaman açıp otoparka bakar halde.

Tamirci de onu bozmuyor ve camdan bakıyor.

Başka bir kamyoncu aracından inmiş ve tamircinin dayısının kamyonunun yanından geçiyor.

"Bakıyor, bakıyor..." diyor dayısı ve oturduğu yerden fırlayıp otoparka çıkmaya hazır.

Diğer kamyoncu yalnızca şapkasını bacağına vuruyor.

"Tabii," diyor tamircinin dayısı ve hayal kırıklığına uğrayarak arkasına yaslanıyor.

"Ne tabii?" diyor tamirci kendine hâkim olamayıp.

"Şimdi değil, çıkarken çalmak istiyor," diyor dayısı fısıldayarak. "Kahvesini aldıktan *sonra*."

Kamyoncu içeri girdikten sonra güneş gözlüklerini çıkarıyor. Sonra paralı duşların olduğu koridora girerken eğiliyor.

"Bekle," diyor dayısı, gözleri ikiz kesikler halinde.

Giydiği tişört defolu. Üzerinde BARWOLF yazıyor olması gerek ama tamircinin teyzesinin gördüğü zaman başını iki yana sallamasına sebep olacak şekilde BRAWOLF yazıyor. Kelimelerin etrafında ya kurt ya da köpekbalığı dişleri var.

Muhtemelen kurt.

Tamircinin tişörtü ise okulda dağıtılan tişörtlerden biri. Lobos'a gidiyor. Spor müsabakalarında herkes aya uluyor.

Alabama'dalar. Etraf eski su gibi koktuğu için herkes sigara içiyor.

"Bakıyor mu?" diye soruyor dayısı tamirciye garson kızı kastederek.

Tamirci bir kez başını iki yana sallıyor, hayır.

Dayısı başını sallıyor ve başını bile eğmeden çilekli şarabını tek dikişte bitirdiği su kupasına boşaltıyor.

"Hop, hop," diyor dayısı sonra tekrar otoparka bakarak ama yalnızca bir kamyoncu yürüyor. "Ucuz kurtarduk," diyor dayısı.

Tamirci dondurmasından bir kaşık daha alıyor.

Tamirci, dayısı onu iki haftada bir falan gördüğü için tamircinin aslında büyüdüğünün yarısı kadar büyüdüğünü düşünüyor olduğundan emin.

"Neden ikimizin de yeni tutunma kolunu eski, paslı koldan daha çok sevdiğimizi biliyor musun?" diye soruyor dayısı.

Tamirci yalnızca gözlerini kaldırıp ona bakıyor.

Dayısı genellikle onun için satın aldığı dondurmayı ondan çalmanın bir yolunu bulur.

"Çünkü biz *kurtadamız*," diyor dayısı ve sessiz olmak için öne doğru eğiliyor. "Eski günlerde," diyor dayısı, elleri çenesinin altındaki masanın üzerinde, "eski günlerde... gümüş meselesini biliyorsun, değil mi?"

Tamirci cevap vermeyince dayısı kulağının arkasından termometresini çıkarıyor. Bu ay kendini kürdan yerine bunu çiğnemek için eğitiyor. Çünkü tükürdüğü ıslak kıymıklardan doğru burnu olan biri izini sürebilir. Ve termometre ona çok sert ısırmaması gerektiğini hatırlatıyor. Sürekli dikkatli olması gerektiğini. Bir karate filminden çaldığı bir sözcükle – *bilinçli* olması gerektiğini.

Aynı zamanda ateşi olduğunu fark etmesine de yardımcı olmuş. Teyzemin de. Dayım termometreyi lavaboda yıkayıp normal ısıya dönmesini bekledikten sonra.

Tamircinin ateşi yok.

Ama beklemesi gerek, o kadar. Birkaç yıl içinde gerçek bir kurtadam gibi ısınacak. Şimdi ateşi olmamasının sebebi – kurtadamlar okul hemşirelerinden böyle saklanıyorlar, değil mi?

Mantıklı sayılır.

"Gümüş eşittir kriptonit," diyor tamirci en sonunda termometrenin camının içindeki cıvayı kastederek.

Dayısı başını sallıyor, uzanıp tamircinin dondurmasından koca bir parça alıyor ve ağzına götürüyor.

"Eskiden," diyor dondurmayı yuttuktan sonra, "herkesin kibarca konuştuğu ve senin doğmadığın zamanlarda kimse kurtadamların yemeğe gelmesini istemezdi."

Tamirci dondurma kâsesini masada biraz daha kendine doğru çekiyor.

"Yemeğe gelmemizi istemezlerdi çünkü her şeyi yiyorduk," diyor dayısı. "Kaz, ördek, henüz ketçabı icat etmedikleri için herkesin yerken yüzünü buruşturduğu eski zaman hamburgerleri. Sonra da karınlarımız tok giderdik. O zamanlar avlanmamıza gerek yoktu. Ev ev dolaşıp ne yemek olduğunu sorardık ve kurala göre açsan seni

doyurmak zorundalardı. Köylüler işte böyle nazikti. Ama yemekleri tükeniyordu. Açlıktan ölecek duruma geldiler."

"Sosislileri var mıydı?"

"Devasa sosislileri vardı."

Tamirci kendini tutamayıp gülümsedi.

Dayısı başını salladı. "Ama sonunda olan şey iyi oldu. Avlanmayı unutuyorduk. Koku almayı, dinlemeyi ve görmeyi. Artık yemeğimizin peşinden koşmamıza gerek yoktu. Bize mutfaktan gelmesini bekliyorduk o kadar."

Tamirci dondurmasına bakıyor. O da mutfaktan geldi.

"En sonunda evi olan insanlar güzel çatal ve bıçak ve kaşıkları çıkarmaya başladılar. *Gümüş* takımları. Ne zaman biri çorba kaşığına uzansa ya da bir parça et kesmek için bıçağı eline alsa bizden biriyse yanıyordu. Ve ağzımıza götürsek dudaklarımızı yakıyordu. Bir süre sonra kapı kapı dolaşmayı bıraktık."

"Ne oldu?" diye soruyor tamirci.

"Pek çok kurtadam açlıktan öldü. Ama ölmeyenler, işte *biz* onlardan geliyoruz. Ve bu yüzden parlak şeyleri seviyoruz. Aklımıza yiyebildiğin–kadar–ye günleri geliyor."

Tamircinin dayısı sanki dediğini kanıtlarmış gibi çilekli şarap dolu kupasını içiyor ve sonra tamircinin kâsesini çalıp dondurmanın erimiş kısımları dâhil hepsini yiyor.

"Birisi yakalamadan tüyelim," diyor sonra, başını tutunma barına doğru çeviriyor ve tam ön kapıya vardıklarında pis şapkası olan ilk kamyoncu banyodan çıkıyor.

"Çabuk," diyor tamircinin dayısı ve arkasını dönüp o kamyoncuya bakıyor. Gülmemeye çalışan tamirci ona ayak uyduruyor ve onunla birlikte koşuyor. Arkada bırakılmaktan iyidir.

"Oh, hâlâ burada," diyor dayısı ve bir ayağıyla kamyonunun üstüne çıkıp parlak kolu tutuyor. Sonra o dört cıvatanın ne kadar sağlam olduğunu kanıtlamak, tamircinin ne kadar iyi bir iş yaptığını göstermek için kolu çekiyor ve asılıyor ve en sonunda bir çizgi film karakteri gibi ayaklarını kamyonun iki tarafından saldırıyor. Botlarındaki çivilerden birisi bu esnada kırmızı boyayı çiziyor.

Kol yerinden çıkmıyor.

Ve pis şapkalı kamyoncu orada durmuş tamircinin dayısını izliyor. "Senin yerinde olsam enerjimi saklardım," diyor. Ağzında bir şey çiğniyor ve etrafa bir sürü tohum ve ip saçıyor.

Hâlâ kola tutunan dayısı başını çevirip tamirciye bakıyor.

"Yani çalıştırırken zorlanabilirsin," diyor kamyoncu ve botlarından birini tampona sertçe vurunca pas tabakasından pul pul birkaç parça kopuyor.

"Kamyona bin," diyor dayısı tamirciye. Aşağı iniyor, sağ eliyle güç alırmış gibi krom kolu tutuyor.

"*Bra* Wolf mu?" diyor diğer kamyoncu ve dayısının ön tekerleğinin tırtılına kahverengi bir sıvı tükürmek için öne doğru eğiliyor.

"Kamyona bin, hemen," diyor dayısı tekrar. Oyun zamanı sona eriyor. Tamirci kamyona biniyor ve diğer taraftaki camdan dayısının aşağı indiğini görüyor. Gördüğü son şey ise dayısının termometreyi ısırmış olduğu. Gümüş çenesinden aşağı kanla karışık akıyor. Tamirci gözlerini kapıyor, insanların kurtadamların hâlâ yemeğe gelmelerini istemediğini biliyor.

Ama onlar yine de gidiyorlar diyor kendi kendine dayısına yardım etmek için.

Ve hiç olmadıkları kadar açlar.

11
Aya Karşı Havlamak

Nasıl olup da sürekli bizi bulduğunu bilmiyorduk.

Libby ona Darren'ın gizli hayranı adını vermişti.

Darren bunu problem etmiyordu.

Gönderdiği aşk mektupları parıltılıydı. Renkli.

Hepsi kocaman bir şakaydı.

İlk kez Güney Carolina'ya gelmiştik. Darren sürekli Tulsa'ya gidip geliyor, hayatında ilk defa sivil mal teslimatı yapıyordu, bunlara "Avm teslimatları" adını veriyordu. Kazak dolu paketler, karışık elektronik eşyalar içeren kutular, mevsime özel dekorasyonlar. Hatta sosyal güvenlik numarası alması bile gerekmişti. Üzerinde başka birinin ismi vardı ama yine de vergi ödüyordu. Evli olmadığı ve çocuğu da olmadığı için diğer kamyoncuların çalışmaktan imtina ettiği tatil günlerinde çalışabiliyordu ve şirket onun kalmasını istiyor, kariyer yapabileceğini söylüyordu. Ona parlak bir Peterbilt vermişlerdi ve istediği tüm şapkaları almasına izin veriyorlardı.

Darren hiç bozuntuya vermiyordu. Kurtadamlar bile iyi bir fırsat gördüklerinde bunu fark ederler – Libby de öyle. O da bir araba yıkama merkezinde kasada duruyordu. Çalıştığı yer iki eyalet arasında, otobandaydı. Bazı bölümleri mağaraya benziyordu, büyük kamyonlar her daim girebilsin diye. Bölümlerin altındaki çukurlar ise kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Kamyoncular 24 saat çalıştığından ötürü yıkama-yağlama merkezi de öyleydi.

Darren gibi Libby de diğer çalışanların evlerine gitmek istedikleri zaman dilimi olan gece vardiyasına gidiyordu.

Böylelikle karavanımızda çoğu zaman yalnız oluyordum.

Biraz okula gidiyordum –hâlâ onuncu sınıfa– ama artık sadece uğradığım bir yerdi. Pis bir dükkânda İngiliz anahtarı çevirmeyeyim diye gittiğim bir yer. Spor müsabakaları fena değildi ve kantindeki yemek belli bir programa bağlı bir rüya gibiydi ama çok fazla bağlanmamak gerektiğini biliyordum. Kendimi başka bir Georgia durumuna sokmak istemiyordum. Başka bir Brittany durumuna. Ya da şimdi belki de Leyla'ydı. En azından Güney Carolina'da C almak kolaydı. Dikkat çekmiyordu. Metal dükkânı için de, sosyal bilimler için de, tarih için de yeterliydi.

Ama Bay Brennan, İngilizce dersinde salmama izin vermiyordu. Dersten kalmamı istemediğini söylüyordu. Bende diğer çocuklarda olmayan bir şey olduğunu söylüyordu.

Evet, bir kurtadam geni.

Bunu yüksek sesle söylemiyordum.

İngilizce dördüncü dersti.

Kesin olsun diye ben beşinci dersi de asıyordum.

Üzgünüm Bay Brennan.

Ama böylesi daha iyi olmuştu. Çünkü her gece deneme yazmak zorunda kalmıyordum. Çıkıp kırda, ağaçların arasında gezebiliyordum. Ellerimi iki yana açtığımda çimlerin tohum başları avuç içlerimi okşuyordu. Ve dışarıda olduğum için bu defa onu ilk gören ben oldum. Darren'ın gizli hayranı.

Farklı bir karavana biniyordu ama kesinlikle oydu. Başka kim kemerine cam turşu kavanozları asılı, parmakları uzun ve krom olan ellerinde fenerle çimlerin arasında gezerdi ki?

Kıskaç olmadıklarına epey eminim. Onlar maşaya daha yakındı ama aynı zamanda hem daha sağlam hem de daha zarifti.

Kadın bir su kuşu gibi sığ sularda ilerliyor, kurbağa avlıyordu ve o kadar yavaş hareket ediyordu ki ona bakarken dalıp gidebilirdin. Dolayısıyla bir süre sonra gözlerin açıkken gördüğün bir rüyada yürüyormuş gibi duruyor olurdu.

Kıvırcık saçlarını sürekli olarak örüyor olması da pek yardımcı olmuyordu. Bir numuneyi daha iyi görebilmek için fenerini kavanoz-

lardan birine tuttuğunda ışık yüzüne geri vuruyor ve saçları bir haleye benziyordu. Bir melek ya da uzaylı gibi görünmesine yol açıyordu.

Sürekli olarak çimlere baktığı için benim dehşetten donakalmış halde öylece ona baktığımı bile görmedi.

Bizi en son bulduğunda Texas'taydık.

Sanırım beşinci sınıfta falandım. Dedem öldükten sonra Arkansas'dan Florida'ya varmak epey uzun sürmüştü ama geri dönmemiz üç yılımızı almıştı. "Yoyoya binmek," demişti buna Darren. Sürekli olarak Doğu Sahilinden Texas'a ya da New Mexico'ya savruluyor, soğuktan kaçmaya çalışıyorduk. Ayak izlerimizi saklamaya.

Libby bunun daha ziyade tiktakları yaşamlarımızdan götüren, zaman yerine ömrümüzü sayan bir saatin sarkacına binmeye benzediğini söylemişti.

Texas'ta olmamızın asıl sebebi saatler ve yoyolar değildi ama. Texas, Arkansas'a değdiği için Texas'taydık. Kendimizi nerede, hangi eyalette bulursak bulalım, kimsenin ona bakmadığını düşündüğünde Libby hep Arkansas yönüne bakardı.

Red hâlâ oradaydı ya da en azından orada olabilirdi.

Orada olma ihtimali bile Libby için yeterliydi.

Darren ise dudaklarını sıkar, başını iki yana sallardı. Libby ona bir gün anlayacağını söylese bile.

"Ne, *aşkı* mı?" derdi Darren boksör gibi eğilip salınarak.

"Babam da birine bağlanmayı hiç planlamamıştı," derdi Libby bu tartışma hangi odada oluyorsa oradan çıkarak ve tartışma sonlanırdı.

O zamanlar Texas'tan ayrılmamızın sebebi gizli hayran değildi ama. Texas'tan ayrılmamızın sebebi karavanımızı yakıp kül etmemdi. Ama Darren'ın söylediğine göre oradan zaten ayrılacaktık. Bunun sebebi yangından birkaç hafta önce marketteki satıcılardan biri Darren'a o marka biber kavanozuyla birlikte çilekli şarap isteyip istemediğini sormasıydı. Darren camdan dışarı, bana bakmış, paslı ve yavaş GTO'muzda beklediğimi görmüştü. Kollarımın ön tarafları ellerimi koltukların arasına zorla sokmaktan dolayı kızarmıştı. O turşu kavanozunun parasını öyle çıkarmıştım.

Daha sonra anlattığına göre Darren kasadayken adımlarını ölçüyormuş. Libby'nin en baştan söylediği gibi zamanlamaya dikkat ediyormuş.

Satıcının Darren'ın çilekli şarap sevdiğini bilmesi, adamın eskiden bir içki dükkânında çalıştığı anlamına geliyordu – bir nehir ya da uçurum ya da kır yakınlarındaki içki dükkânlarından birinde, hiçbir silahlı soyguncunun kaçamayacağı bir yerde yani. En azından yaya olarak. Darren muhtemelen adamı daha önce soymuştu. Ve şimdi de Texas'a göçmüştü.

"Şarap kovası mı?" demişti Darren adama. "Bana kadın mı demeye çalışıyorsun?"

Satıcı gözlerini kırpmamış, başka yöne çevirmemişti.

"Kadın değil, hayır," demişti adam en sonunda ve bozuklukları kasaya koyup kapamıştı. "Başka bir şey var mı efendim?"

Darren da işte o anda Texas'ta haddinden uzun süre kaldığımıza kanaat getirmişti.

GTO'muzun tarifinin radyodan verilmesi, helikopterli polisler ya da dikiz aynasından görünen mavi kırmızı ışıklar ihtiyacımız olan son şeydi. Yani biz kurtadamız, kovalanmak da bunun bir parçası, evet ama ayağa kalkıp avcılara el sallamaya gerek yok.

Ama bu gizli hayran ve onun bizi avlama biçimi tamamen farklıydı.

Öncelikle elinde silah yoktu. Yalnızca Darren'ın biber gazı dediği bir tüp taşıyordu. Sözcükleri telaffuz ederken Darren'ın dudakları seğiriyordu. Sormadım.

Ayrıca garipti. Yani kafamızdaki kalıplara oturmuyordu; botunda çakı taşıyan ya da metodik bir şekilde mavi uçlu kibrit çiğneyen ve bunları dudaklarından iplik halinde çıkaran, her bir parçayı inceleyerek bir kibritin kutudaki diğer kibritten farklı olup olmadığına bakan biri gibi değildi. Libby'nin bir binada temizlikçilik yaptığı Georgia'dayken gizli hayran kayıt departmanına gelmişti. Lobide üç parça şekerleme yemiş ve yarım kupa kahve içmişti. Çöplerini kapıdan giren rüzgârın sürüklediği yerde, oturduğu bankın arkasında bırakmak yerine dizlerinin üstüne çöküp hepsini almış ve çöpe atmıştı.

Kurtadamlar bu tür davranışları fark ederler.

Bu durum gizli hayranı bir gizem haline getiriyordu.

Bunu çözmek için ve o dönem Red'le girdiği kavgadan dolayı iyileşmeyi beklediğinden zamanı olduğu için Darren kadını gözlemlemek için geceleyin dışarı çıkmıştı. Libby onu kadından uzak durması için kesin bir dille uyarmıştı. Bundan emin olmak için Libby eve gelirken tasfiye edilmiş bir göğüs eti getirmiş ve karavanın arkasındaki propan tüpünün üzerine çiğ halde bırakmıştı. Kurda dönüşen Darren tam yolunun üstünde olan böylesi bir ziyafete hayır diyemezdi. Bu da Libby'nin istediği üzere açlığını bastıracak, ayrıca ne söz verdiğini hatırlamasına yardımcı olacaktı.

Kurtadam filmlerinin hiç yakalayamadığı şeylerden biri, kurtadamların bağırsaklarının insandan ziyade bir köpek gibi çalışıyor olduğudur. İnsanların bağırsakları bir torba yılan gibi kıvrıldığı için değerli tahıl ve bitkilerinden her bir besin parçasını sıkarak alabilirler. Eti işlemek o kadar uzun sürmez. Kurt ya da köpeklerde ise bir öğün içlerinden sekiz ya da dokuz saatte geçer.

Kurtadamlar ise çok hızlı yakarlar. Kurda dönüştüğün zaman mesanenin küçülmesi var ya, işte o mideye daha çok yer açmak için sanırım. Darren bir keresinde yeni doğmuş bütün bir kuzu yediğini söylemişti – ama Libby'nin sonra söylediğine göre o kuzuyu anne koyunun karnından almıştı. Yani tam büyüklüğüne ulaşmamış olabilir. Libby asla en fazla ne kadar yediğini söylemezdi, zira bunun hanımlara yakışmadığını düşünüyordu ama dedemin bir keresinde bir kuğu yakalamak için göle atlamak zorunda kaldığını söylemişti. Kırk yılda bir denk gelebileceğin büyük, beyaz boğa kuğularındanmış ve ardında yastık savaşı olmuş gibi gölün üzerinde uçuşan tüylerden başka hiçbir şey kalmamış.

O büyüklükte bir yemeği çabuk çıkması için *itmezsen* sabah olunca bağırsaklarının parçalanmış olması muhtemeldir.

Yani Darren'ın göğüs eti o gece içinden dört saatte falan çıktı. Rüzgârda örgülü saçlı kadının kokusunu almış, o da Darren'ın kokusunu alabilecek mi diye bir hayalet gibi onu takip ederken.

Darren geri döndüğünde kadının kırklarına yaklaşan, büyük

bir sopası olan, hayatının bir döneminde sarışın olmuş, tırnaklarını uzatmayan –tırnaklar Darren'ın her zaman ilk baktığı şeydi– biri olduğunu söyledi. Ve onu izlediği ilk iki saat içerisinde kadının dünya tarihindeki en kötü ateşböceği avcısı olduğunu düşünmüş. Ateşböceklerinin *olduğu* yere gitmektense uzun çimlerin arasında geziyormuş. Yani belki ateşböceği bitleri orada takılıyordur? Bebek ateş böceklerine alevsolucanı mı denir?

Ne Libby ne de ben cevabı bilmiyorduk.

Doğanın *içindesin* demek ansiklopedisini biliyorsun anlamına gelmiyor.

"Evli mi?" diye sordu Libby ve Darren kafasını yana çevirip gizli hayranının tırnakları hakkındaki anısını hatırlamaya çalıştı.

Bir yüzüğü vardı, evet. Evlilik parmağında. Darren göstermek için kendi parmağını kaldırdı.

"Ama yalnız," dedim ben çünkü koşarken ağaçların arasında karavanı ilk gören bendim.

Sanırım Libby o sırada çaktırmadan beni izliyordu. Muhtemelen karavan etrafta olduğundan ötürü.

Tek istediğimiz kadının varlığını mantıklı bir zemine oturtmaktı.

Kadın külüstür bir Harley'ye binen yaralı bir paralı asker olsaydı sanırım kendimizi daha rahat hissederdik. O zaman en azından kaçmamız gerektiğini bilirdik. Sürekli olarak ağaçların arasından onu izlemek zorunda kalmazdık.

Kurtadamlarla rakunlar akraba değiller sanırım ama o karavanı ilk gördüğümde omzumda açık mavi sırt çantam vardı ve bir rakun da benimle birlikte karavana bakıyordu. Hep yaptıkları iş buydu, gözetlemek.

Gitmesi için tısladım ama o da bana tısladı.

Bekle sen bekle, dedim içimden.

Darren'ın birkaç gece sonraki hikâyesinde ise rakun yoktu. Tipik bir kurtadam olarak gerçek keşfini dramatik etki yaratmak için en son ve yüksek sesle fısıldayarak, gözlerini elinden geldiğince pörtleterek söyledi. Ve evde onunla bir sürü tur attıktan sonra öne doğru eğilip anlattı. Bu esnada Darren omzunun üstünden belirli bir ağa-

ca bakarken kadın da termosundan su içiyordu. Darren'la birlikte kadının göğe bakmasını bile izledik. Sanki ana uzaylı gemisinin gelmesini bekliyormuş gibi. Ayın ışığını kapatan devasa yarasalar gibi.

"Ee?" demişti Libby çünkü vardiyası başlamak üzereydi.

Darren gülümsedi.

"Sonra, bilirsin ya işte," dedi, "o göğüs etinin bir miktarını bırakmam gerekti."

Libby başını iki yana sallayarak kanepeye oturdu. Ona tekrar güvenmiş olduğu için kendisinden tiksinmiş gibi bir hali vardı.

Ama hikâyesi bitmemişti.

İki saat içinde gizli hayranın dikkatli arayışı onu Darren'ın kakasına ulaştırdı.

Genellikle kurtadam kakasının üzerinde avladığımız şeylerden dolayı gri tüyler olur. Mide asidi tüm tüyleri griye çevirir, yediğin şeyin tüyünün kahverengi mi siyah mı kırmızı mı olduğunun bir önemi yoktur. Bu geceki av ise tüysüzdü. Marketten alınmış ve kesilmiş, hatta yağı bile ayırılmış et.

Kadın dizleri üstüne çökmüş. Elini, krom kıskaçlarını kaldırdığında Darren kadının ellerinin titrediğini görmüş.

"Hayır," dedi Libby.

Evet anlamında başını salladı Darren. Tam anlamıyla evet.

Kadın bir dışkı toplayıcısıymış. Daha sonra kesip biçmek için baykuş topağı toplayan insanlar gibi.

Ama bu kadın meğer daha büyük avların peşindeymiş denebilir.

Bu yüzden Darren, Tulsa'ya bir sonraki gidişinden döndükten sonra ve en sonunda bir kez olsun çalışmadığı gecelerden birinde benimle Libby'nin onaylamayacağı canavar filmleri izlemek yerine Peterbilt'ine bindik ve ne alırsan bir dolar dükkânına gittik.

Parti eşyaları, yani sim, incik boncuk ve konfetilerle döndük.

Bir koşudan dönmüş olduğundan ötürü heyecanlı olduğu için hepsini aldık.

Gelmiş geçmiş en güzel şakayı yapacaktık.

O akşam televizyonda *Riziko* oynarken ve Darren doğru cevapları haykırırken –hayır, bağırarak kendi cevaplarını doğrulatmaya

çalışırken– ben de mutfak tezgâhında oturup tüm parlak şeyleri dolapta her ne et varsa masaj yaparak içine karıştırdım. Duyduğuma göre diğer aileler bifteklerini buzlukta tutarlarmış.

Kurtadamlar öyle yapmaz.

Bir gün eski malların konduğu raftaysa ve paramız varsa yiyebileceğimizden fazla et alırız ama yemek istediğimiz zaman hemen isteriz, ne o öyle çözüldükten sonra falan.

"Görmek istemiyorum," dedi Darren işim bittiğinde. Parlak etleri bir takımyıldızı gibi mutfak tezgâhına dizmiştim. Işık gözünü almasın diye eliyle yüzünün bir tarafını kapattı.

Cıyaklayan çayır köpeklerinin kafasını ısırıp kopardığını, bir meydan okumadan sonra yüzünü bir gün önce yolda araba çarpması sonucu ölmüş bir leşe gömdüğünü görmüştüm ama sim yemenin düşüncesi bile öksürüp öğürmesine sebep oluyordu.

En azından iki ayağı üzerindeyken.

Biftekleri ve dana kıymasını dışarı çıkardım, hepsini eski bir tekerleğe beton dökerek yapılmış barbekünün üzerine koydum. Barbekü üzerinde bir şey pişirilemeyecek denli paslanmıştı ama tepesindeki büyük kubbe tam Darren'ın uzanabileceği bir yükseklikti – bir saat kadar sonra.

"Sen takılırsın, değil mi?" dedi ikinci *Riziko*'dan sonra ve arka kapıdan her zamanki gibi kavisli bir şekilde işedi. "Ödevini falan yaptın mı?"

"Hepsini yaptım," dedim.

"Otobana çıkıp otostop çekerek kasabaya falan gitmek yok değil mi?"

Başımı elbette hayır anlamında iki yana salladım.

Bu, ikimizin de oynamayı tercih ettiğimiz bir oyundu. O sorumluluk sahibi yetişkini oynuyordu, bense çalışkan öğrenciyi. Daha sonra sorduğu zaman kendimizi Libby'ye daha az yalan söylüyormuşuz gibi hissetmemizi sağlıyordu.

"Peki o zaman," dedi Darren, tişörtünü çıkardı. Saçları darmadağınıktı. "Sanırım hanımım için tatlı bir rahatlık bırakmaya gitme zamanı." Gözlerini kocaman açtı ve tam muhteşem bir an olabilir-

di ama burnu kanamaya başladı. Bazen olur böyle. Dönüşüm sırasında bir kas gibi gerilirsin ve buna dikkat etmen gerekir. Burun boşluğundaki bir şey aceleci davranır ve devre dışı kalır. İçgüdüsel olarak dönüşüyorsan burnun asla kanamaz. O zaman kurt bir saat gibi işler.

Tüm bunları dikkatle gözlemliyordum.

"Her neyse," dedi Darren koluna sildiği kana bakarak ve beni iğrendirmek için dilini çıkarıp kanı boylu boyunca yaladı ve bu esnada gözlerini benden ayırmayarak bana bakmam için meydan okudu. Sonra karavandan inip başka bir bedene girdi.

Halen daha kendimi engelleyemediğim için camdan dışarı baktığımda barbeküdeki parlak eti çoktan almış, et ağzının iki yanında sallanırken gecenin içine doğru koşuyordu.

Sonraki haftanın başlarında, kendisine Bayan bilmem ne yerine "Daisy" diye hitap etmemizi isteyen biyoloji öğretmenimiz sınıfa özel bir misafir getirdi.

Sınıfımıza o güne kadar yabani kuşlar barınağının yöneticisi, Daisy'nin kardeşi bir eyalet askeri olduğu için bir adli tıp uzmanı –çürüme ve böcekler hakkında konuşmuştu– ve başını hazırlamış olduğu kâğıttan bir kez olsun kaldırmayan bölgenin tohum şirketinden bir kimyager gelmişti.

Bu sefer bir dışkı koleksiyoncusu gelmişti. Bu sefer gelen gizli hayrandı.

Sonradan öğrendiğime göre bir vahşi doğa biyoloğuymuş.

Kapıya baktım ve görünmesini bekledim. Bir zamanlar ben de vahşi doğa biyoloğu olabileceğimi düşünüyordum. Mükemmel olurdu çünkü o zaman ormanda koşturmak için her zaman bir bahanem olurdu. Diğer tüm vahşi doğa biyologlarından daha iyi ve daha yakın fotoğraflar çekebilirdim. Hayvanları bulmak için gizlice burnumu kullanabilirdim.

Bir yıldız olabilirdim.

Ama buna dayımın sim dolu dışkısını incelemek için araçlar kullanmak dâhil değildi.

Dayımın gizli hayranını görünce hepimiz ona baktık.

"İncik boncuğu – bir şeyler göstermek için mi getirdin?" diye soruyor Daisy elini dünyanın en nazik periskobuymuş gibi kaldırarak.

Üzerinde bir laboratuvar önlüğü olmasaydı kadının bir öğrenci olduğunu düşünürdüm.

Cevabı duymak için başımı kaldırmadım ama tüm bedenimle onu dinliyordum. Bu, kurtadamlara ve on dört yaşındaki çocuklara özgü bir yetenek.

"Sanırım bu numunenin sahibi insan çöplerini karıştırmayı öğrenmiş," dedi gizli hayran. "Milli parktaki bir ayı gibi. Kosta Rika ya da Bangladeş'teki maymunlar gibi. Ya da–"

"–parti vermiş birileri gibi," dedi Daisy umut dolu bir şekilde. Neşe dolu.

"Birileri her zaman parti veriyor," dedi gizli hayran. "Bu hayvanın dışkısıyla daha önce de karşılaştım."

"Hangi hayvan?" diye sordu bir öğrenci.

"Güzel soru," dedi gizli hayran ve sırf bu soruyu cevaplayabilmek için hazırlamış olduğu slayt şovunu başlattı. Yüzlerce kamyon durağında görmüş olduğu bir çocuk kitabının bir türüydü: *Parka Kim Kakasını Yaptı?*

Boyutlardan bahseden gizli hayran bu hayvanın yaklaşık seksen kilo olduğunu tahmin ettiğini söyledi.

Doğru cevap: "Darren kimdir?"

Filmlerde kurtadamlar her zaman insan hallerinden daha büyükmüş gibi gösteriliyorlar. Saçmalık. Kütle korunumu. Ya zaten dönüştükten sonra insan haline nazaran birkaç kilo daha hafif oluyorsun çünkü dönüşürken epey kalori yakıyorsun. Yere bir sürü salya akıtıyorsun.

"Ayı, değil mi?" diye soruyor aynı öğrenci ve sesinde bastıramadığı belli bir tiksinti var.

"Çapı aşağı yukarı aynı, evet," dedi gizli hayran. "Ama" –klik: sonraki slayt– "bu dışkıya üç eyalette rastladım. Ayılar daha ziyade belirli bir bölgede yaşamayı tercih eden hayvanlardır. Sevdikleri bir yer bulup orada kalırlar."

"Panter mi?" dedi Daisy ve gülümsemesi giderek daha az samimi bir hal alıyordu. Bunun sebebi muhtemelen öğrencilerinin *haklı* olmasını istemesiydi, aptal değil. En azından özel misafirlerin karşısında.

"Tekrar doğru, *boyutu* uygun," diyor gizli hayran kalemini hafifçe çenesine vurarak. "Ama panter ve dağ aslanı dışkısı bulmak epey bir zordur."

"Çünkü onlar kedi," dedi farklı bir öğrenci.

"Aynen öyle," dedi gizli hayran ve kalemini onu haklı çıkaran büyülü bir asa gibi öğrenciye doğrulttu. "Dışkılarını gömerler ve ben daha kazamadan kaybolur. Ama... kaçınızın köpeği var?"

"Hiç kaybolmuyor," dedi futbolculardan biri aşırı üzgün bir şekilde ve herkes tam da gerektiği gibi güldü.

"Doğru," dedi gizli hayran. "Köpekler dışkılarıyla daha bir gurur duyarlar diyebiliriz yani."

"Yani bu bir köpeğe mi ait?" diye sordu futbolcu.

Numune etrafında toplanmış olan öğrenciler bunun üzerine biraz geri çekildiler.

En nihayetinde egzotik bir şey değil, hepsinin arka bahçesinde olan bir şeydi. *Iyy.*

"Köpekler seyahat ederler," dedi gizli hayran. "Ve bazen bu boyutlara ulaşırlar. Ama farklı bir cevap arıyorum ve bu soruya..."

Ben cevap verebilirim.

Kalemiyle beni işaret etti. Kanımdan dolayı olduğunu düşünmüyorum. Siluetimi tanıdığından da olamaz. Sanırım sessiz olduğumdan. Beni kurtarabilir ve herkesin önünde bir kahramana dönüştürebilirdi.

Farlara yakalanınca başımı kaldırdım.

"Bay Tolbert?" dedi Daisy.

Biz ona adıyla hitap ediyorduk, o bize soyadımızla. Bunu anlayamıyordum.

"Bir köpekten daha büyük olan ve üç eyaleti gezebilecek hangi hayvan vardır?" dedi Daisy ve sınıftaki ilk sözcüğümü söylememi bekledi.

"Kurt?" demek zorunda kaldım.

"Ben de öyle derdim," dedi gizli hayran ve bunu nasıl olduysa deli gibi çarpan kalbime rağmen kulaklarımla duyabildim. "Ama kan testine tâbi tuttuğumda – ABA kartlarını gösterdiniz mi?" dedi sözünü kesip Daisy'ye dönerek.

"Şey... *henüz* değil," dedi Daisy.

"Ama bir adli tıp uzmanı gelip konuştu, değil mi?"

"Kurt muymuş?" diye sordu futbolcu.

"Görsel teşhise göre," dedi gizli hayran, "evet, çok çok büyük bir köpek. Ama kan testinde farklı çıkıyor ve ABA kartları görsel teşhis gibi yanılmazlar. Arada sırada yanlış pozitifler çıkabilir ama yalnızca eski maymunlarda. Ve dağ gelinciklerinde."

"Yani dağ gelinciği miymiş?" diye sordu Daisy umutla.

"Sırtlan mı yoksa?" diye sordu futbolcu.

"Nelerde yanlış pozitif çıkabilir?" dedi fen yıldızlarından biri ama görünüşe göre yalnızca sesli düşünüyordu.

"Evet," dedi gizli hayran. Sonra herkese dönüp: "Tahmini olan?"

Daisy hepimize bakıp gülümsedi. Birimizin çıkıp zeki olduğumuzu göstermemizi, onun da iyi bir öğretmen olduğunu kanıtlamamızı bekliyordu.

Hâlâ bekliyor.

"İnsan," dedi gizli hayran gözlerinde heyecanla.

Numunenin önünde elinde maşayla duran ponpon kız yavaş çekimde maşayı numunenin olduğu tepsiye düşürdü. Sanki o maşanın bir kolu yaşadığı hayatı, diğeri de o andan itibaren katlanmak zorunda kalacağı hayatı tutmuş gibiydi. Sonra arkasını döndü ve sakince ellerini havaya kaldırdı. Az miktardaki kusmuğunu laboratuvar masaları arasındaki lavabolardan birine taşımaya çalıştı.

Öğrencilerinin tüm kahkaha, öğürme ve öksürme sesleri arasında Daisy cıyaklayarak tantananın üzerine çıkmaya çalışıyordu. En iyi hatırladığım şey ise gizli hayranın ellerini kucağında birleştirmiş, taburesinde dikkatli bir şekilde oturduğuydu. Tüm öğrencilerin arasından sakince, direkt olarak bana bakıyordu.

Gülümsüyor ya da öğürüyor olmam gerekiyordu. Olmadığım bir şeymişim gibi davranıyor olmam. Kurtadam 101.

Bunun yerine başımı gümüş incik boncuklardan çeviremiyordum. Benim yerleştirdiğim incik boncuklar. Dilediği takdirde gizli hayranın ne alırsan bir dolar dükkânındaki rafta bulabileceği incik boncuklar. Dört kutusu bir dolardı.

Yalnızca bir şakaydı.

Ama bana artık komik gelmiyordu.

O gece gizli hayranın karavanına girdim. Lisenin otoparkında duruyordu.

Kurtadamların kilitler ve camlarla arası iyidir.

İnce kapıyı arkamdan kapadım ve durup gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim.

Camlardan birinde aniden far ışığı falan görsem en sonunda dönüşüm geçireceğime emindim. Tavandaki paneli pençelerimle yırtıp karavanın üstüne çıkacağına, arabanın üzerinden uçacağıma, kusursuz bir şekilde dört ayak üzerine düşeceğime, haklı olduğunu, okulda öğrendiklerinin eksik olduğunu, halk hikâyelerini dinlediği takdirde daha fazlasını öğrenebileceğini fark etmesini sağlayacak kadar uzun bir süre boyunca ona bakacağıma emindim.

Dönüşmediğim takdirde okuldan atılırdım. Bu kadar basit. Kantin yemeklerinin sonu. Spor müsabakalarının sonu. Sürpriz misafirlerin sonu.

Ama o da problem değildi.

Zaten sekiz aydır oradaydık. Yeni bir rekor kırmıştık. Darren kamyonunun parasını ödüyordu, Libby iki kez zam almıştı ve nasıl kullanacağını bilmediği tatil günleri vardı –kurtadamlıkta tatil yoktur– ve buzdolabının üstünde benim tam üç tane karnem asılıydı.

Kurtadam ailelerinde karneler buzdolabının üzerine iyi not aldığın için asılmaz. *Karne almak* zaten A almaktır.

Gözlerim karanlığa yeterince alışmayınca her şeyi riske attım ve ışığı açtım.

Mutfak, yatak odası, laboratuvar, türbe, sürücü yeri ve salon. Hepsi bir arada.

Önce laboratuvarı inceledim.

Koca bir dolap yalnızca cam turşu kavanozlarıyla doluydu ve dolabın arka tarafındaki delikli tahtaya iplerle bağlılardı.

Koca bir kavanoz sırasının hepsi Darren'dan gelen aşk mektuplarıydı. Sanırım altı tane vardı. Türbe işte buydu.

Karavanın kaskatı yaprak yayları daha kuru olanların üzerindeki simin sarsılmasına sebep olduğu için peri tozu gibi kavanozun dibine çökmüşlerdi.

Darren hep gizli hayranın tek boynuzlu at boku bulduğunu düşüneceğini sanıyordu.

Hatta bir keresinde onu bulurken görmüştüm. Sim gizli hayranın ışığını kendisine doğru çekiyordu.

Artık bu komik mi yoksa hüzünlü mü emin olamıyordum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Zaten Libby de bana hep bunu yapmamı söylerdi: tüm kanıtları yok et. Kavanozları parçala ya da hepsini götürüp bir çukura göm.

Ama benim de önemli şeylerle dolu bir ayakkabı kutum vardı. Sırlar ve rüyalarla dolu. Tek boynuzlu at bokuyla.

Libby olsa bunu yapardı, biliyordum –burayı yakar ya da Darren'a yaktırırdı– ama gizli hayranın bulduğu her şeyi gömdüğünü sanıyorduk, kanıtları bizim *yerimize* sakladığını.

Ona deli dememize yol açan, olayı gülünç yapan da buydu.

Texas'tayken bir keresinde geceleyin onu arabamızla takip etmiştik. Karavanı bir ışık karnavalıydı.

Mezarlığa götürüyordu. Kavanoz ve küçük kürekle gidiyor, sadece kürekle geri dönüyordu.

"Hiç bu kadar özel olduğumu düşünmemiştim," demişti Darren.

Sim, incik boncuk ve konfetileri yemeye o zaman başlamıştı. Sahnede olduğunu fark edince dekorasyona önem vermeye başlıyorsun.

Ama artık gizli hayranın ne yaptığını biliyordum. Ne yaptığını sandığını.

Ölüyü gömüyordu.

Kurt dışkısının neye benzediğini, ve laboratuvarda "insan" sonucunu okumayı biliyordu. Neyin sindirildiğini biliyordu. Neyin sindirilmiş *olabileceğini*.

Birkaç kez tahminlerinde haklı çıkmış bile olabilir.

Yapmam gerekeni yapmak niyetiyle bir kavanoza uzandım ama durdum ve içimden gelmiş, doğalım buymuş gibi burnumu havaya kaldırdım. Daha iyi koku alabildiğim falan yoktu aslında. Ama... yatak odası.

Yanlıştı, ihlaldi, gerçekten haneye tecavüz gibiydi ama yine de devam ettim.

Çapak ve binlerce gecelik uyku gibi kokuyordu.

Kısa kapıdan girdikten sonra arkama, duvara baktım. Uykuya dalmadan önce neye baktığına.

Gazete küpürleri.

Güneydeki eyaletler arasında bir yerlerde bir melek. Birisi, muhtemelen bir kamyoncu gizlice yollardaki ölü hayvanlarla ilgileniyordu. Geyik ya da timsah ya da ayı ya da armadillo ya da tavşanlarla değil, köpekler ve çakallarla.

Gerçek bir Gökteki Kurtadam.

Bunu görünce aklıma seneler önce Darren'ın bir gece salonda boğa güreşçisi taklidi yapması geldi. Hikâyesinde kamyonlar boğalardı. Ve onun görevi ezilmiş hayvanlarla birlikte durmak, kamyonlar burnunun ucundan birkaç santim farkla sıyırıp geçerlerken beyaz şeritlerin üzerinde dengesini sağlamaya çalışmaktı.

Farlar arasında ölüleri bir çukura götürüyordu.

Görünüşe göre o zamanlar bu iş eyalet askerlerinin görevleri arasındaydı; köpek ve çakalları çukura atmak.

Şimdi ise I-20'nin Meleği bu işi onlar yerine yapıyordu.

Bu Meleğin gizli hayran olmasını istedim; numune toplayan, "ABA kartları" her neyse o işi yapan, iskeletleri yapboz yapar gibi birleştiren, kadının bilim saydığı şeyi yapan. Ama sonra onun gözlerinden gördüm – nasıl *ilişkilendirdiğini*.

Tek boynuzlu at bokunu bulduğu yerlerdeki eyaletler arası yollarda giderek daha az mı araba kurbanı hayvanlara rastlanıyordu?

Demek *böyle* sürekli olarak bizi buluyordu. Gittiğimiz her eyalette. Darren sürekli olarak arabasından inip yolda ezilmiş olan hayvan tanıdığı biri mi diye bakıyordu. Gizli hayranın yapması gereken tek şey araba kurbanı hayvanların az olduğu yere kadar gitmek ve sonra da uzun çimlerin arasında fenerinin ucunda bir şeyin parlamasını beklemekti.

Vay be.

Duvardan yatağa döndüm. Başucuna.

Lambanın yanında başucuna vidalanmış metal bir çerçeve vardı. Fotoğraf yıllar öncesine aitti. Karavanın zayıf ışıklarından ötürü kendisinin negatif gibi çıkmasını sağlamıştı ve araba yolunda biri vardı. Güneydoğu sahili boyunca tüm karavanlarda bu tür binlerce aile fotoğrafı görmüştüm. Çünkü insana kim olduğunu hatırlatan şey hiçbir zaman büyük mağazalardaki portreler olmuyor. Hemen çitin üzerinde onu gülümserken yakaladığın zaman. Şimdi tüm yaşam boyunca ayakta durması gereken o mükemmel öğleden sonra vakti.

Yani fotoğraftaki gizli hayranın eyaletler boyunca taşıdığı kişi her kimse artık ölüydü.

Daha yakından baktım ve çerçeveyi kendime çekmeye çalıştım ama yerinden oynamadı. Karavanın çarpmasına karşı vidalanmıştı, ben de yaklaşmak için yer değiştirmek zorunda kaldım.

Önce fotoğraftakinin sınıfa bizimle konuşmaya gelen Daisy'nin kardeşi olduğunu sandım. Adam krom güneş gözlüklerini hiç çıkarmamıştı; sanki hepimizin onun bir robot olduğunu, hisleri olmadığını düşünmemiz önemliymiş gibi.

Demek bu fotoğraf işteki ilk günüydü. Öyle olmalıydı. Bak Anne, başardım. Parlak ayakkabılar ve düzgün bir traş, sırıtmayacak kadar güzel bir ağız olsa da yine de sırıtıyor. Ayna gibi gözler.

Onu tanıdığımı fark ettiğimde dengemi kaybetmemek için yatağa tutunmak zorunda kaldım. Bu askeri tanıyordum, onu hep tanımıştım.

Güneş gözlüklerinden, yapısından, Matadordan da değil.

Kalın, siyah kemerinden. O kemerden sarkan inci kabzalı pistolden. Beyaz kabzasında gümüş bir yıldız seti vardı. Bir *Texas* yıldızı.

Tek seferde ülkenin yarısını kat edip ötesine geçemeyeceğimiz okyanusa varmamızın sebebi oydu.

Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım.

Bir hafta sonra Darren eve döndü. Botlarını gerçek kahve masasının üzerine koydu.

İzlediğimiz siyah beyaz kurtadam filminin sesini o kadar açmıştık ki karavanın duvarları sallanıyordu.

Çok komikti, hepsi öyle zaten. Ama kamera ağaçların arasında birini avlarken hepimiz ölümcül bir sessizliğe bürünürüz. Kurdun gözlerinden baktığımızda.

Darren bu kadar doğru çektiğine göre yönetmenin de bir kurtadam olduğunu iddia ediyordu. Ağacın etrafından şu şekilde değil, *bu* şekilde döndüğü için.

Filmin sonunda avucuna kalın çizgilerle mavi bir pentagram çizdi.

Devamında ne geleceğini bildiğimden Darren bana doğru bakınca kanepenin oturduğum ucundan kenara doğru kendimi bıraktım. Mutfağa doğru hızlıca yürümeye başlamıştım ama her zamanki gibi beni yakaladı, iğrenç bir şekilde avcunu baştanbaşa yaladı ve mürekkebi alnıma bastırıp beni işaretledi.

"Şimdi sen de benim gibisin," dedi film kurtadamı sesiyle.

"Öyle olmuyor o işler," dedim yıldızı elimle silmeye çalışarak. "Dövmem olursa okula almazlar..."

Bu bir yalandı, bundan emindim ama buna inandı ve yıkamama yardım etti. Sürekli olarak omzunun üstünden Libby geldi mi diye kontrol ediyordu ama Libby hiçbir zaman evden çıktıktan bir saat sonra geri dönmüyordu.

"Çok cesursun," dedim.

"Artistlik yapma lan," dedi ve daha sert ovmaya başladı.

Bir saat sonra karavan hâlâ lisenin otoparkında olduğu için ne alırsan bir dolar dükkânına geri dönmüş, Darren'ın yutabileceği gülünç şeyler var mı diye dolanıyorduk.

Bundan nefret ediyordum.

"Tuvalet," dedim ve uzadım.

Darren bunu fark etmedi bile. Çoktan birbirinden ayırmayı planladığı bir dizi Mardi Gras boncuğu bulmuş, aşırı doz alır gibi tek tek yutuyordu.

Aslında tuvalete gitmeme gerek olmadığı için dükkânın diğer ucundaki oyuncak raflarının önünde dolanıyor, aynadan Darren'ı izliyordum. Bir sulu boya paketinin üzerindeki güvenlik uyarılarını okumaya çalışıyor gibi duruyordu.

Alışveriş yapıyor gibi görünmek adına uzun kancalarından tutup birkaç tane O.K. Corral oyuncak seti çektim ve arkalarındaki döşemeli tahtaya baktım. Gizli hayranın karavanında, kavanozların arkasındaki döşemeli tahtayla aynı motife ve delik boyutuna sahipti.

O.K. Corral'ı bırakıp bir korsan takımı aldım ve bana bakan plastik kurtadam maskesini alıp korsan eşyalarını oraya bıraktım.

Darren beni kasada bekliyordu.

"Bulabildin mi bir şey?" diye sordu ve gülünç şeyler var mı diye ellerime baktı ama başımı hayır anlamında iki yana salladım.

Elinde plastikten kesik bir parmak vardı ve eksik parmağı yerinde onu tutuyordu.

"Yersen o seni durdurur," dedim.

Otoparkta parmağı ısırıp ikiye böldü. Artık o kadar gerçekçi durmuyordu zira parmak kemiği yerine gri köpük vardı ama şakadan ölmemek de şakanın önemli bir parçasıydı.

Karavana döndüğümüzde neredeyse gece yarısı olmuştu.

"Krize falan girerse bana söylersin, değil mi?" dedi gömleğinin düğmelerini açarak.

Çoktan ön tarafa işemiş, Peterbilt'inin krom benzin deposunun yanında duruyordu.

"Harika olacak," dedim tezgâhın üzerinde dana kıymasını yoğurup daha lapa gibi bir hale getirirken. "Sanırım Çarkıfelek var," diye ekledim başımı salona doğru çevirerek.

Bana delirmişim gibi baktı –bu kadar geç saatte mi?– ama yine de televizyonun karşısına geçip tek tek tüm kanalları kontrol etmek zorunda kaldı. Çarkıfelek'i zorla ekranın altından çıkarabilecekmiş gibi tuşlara gittikçe daha sert basıyordu.

Böylece O.K. Corral setini pantolonumun ön tarafından ete yedirecek kadar zamanım olmuştu.

Kurtadamlar istedikleri her şeyi çalabilirler.

Ne alırsan bir dolar dükkânında beni bir kamera izliyor olsaydı, arka tarafta biri beni küçük siyah-beyaz ekranlarında takip ediyor olsaydı –ve her zaman için bunu yaptıklarını farz etmelisin– on dört yaşında uzun boylu bir çocuk suçlunun birkaç kostüm setini asılı oldukları yerden aldığını görürdü.

Ama *akılları* bunu sadece bir set olarak düzeltirdi. Sonuçta kim aynı şeyden iki tanesine ihtiyaç duyar ki, değil mi? Bir yüzün var, bir maske takarsın.

Sonra seti değiştirdiğimde elimde artık korsan setinin olduğunu biliyorlardı. Diğeri ise bu esnada pantolonumun içine doğru kayıyordu ve bir dolarlık bir eşya olduğundan ötürü bunun için bir soruşturma açmak muhtemelen değmezdi.

İstediğim kısmı ise yalnızca gümüş yıldızdı.

Gerçek tenekeden yapılma gibi duruyordu. Folyo denecek kadar inceydi ama en azından plastikten değildi. Plastik Darren'ın bağırsağına takılırdı.

Ama bir rozetti işte.

Arkansaslı askerin dul eşi diyordum artık ona, rozet onun içindi. Darren'ın gizli hayranı. Bizim vahşi doğa biyoloğumuz.

Bu kez Darren gittikten sonra kanepeden kalkmadım.

Darren beni yakalayabilir, yemeğine kattığım şeyi fark edebilirdi.

Ama kurt bunu yapamazdı.

Kanalları değiştiriyor, gecenin derinliklerine giriyordum ki en sonunda daha önce izlediğimiz filmin devam filmlerinden birinde durdum. Kanalda buna Dolunay Maratonu adı veriliyordu. Her reklamdan önce uzun ve keder dolu bir uluma duyuluyordu ve sonra, bira ve tamponları bize sattıktan sonra korkutucu sarı renkli sözcükler ekranda dönüp bize "aya karşı havlamayı" tembihliyordu, hep birlikte...

Libby bunu görse nefret ederdi.

Ayaklarımı kahve masasının üzerine koydum.

Yakında, dört-beş gün sonra bir kadın feneriyle bir mezarlığa gidecekti.

Onu görebiliyordum, sanki bir kameradan izliyormuş gibi.

Kavanozunu göğsüne sıkı sıkı bastırmış, dizleri üstünde bir delik kazıyor ve toprağı kavanozun üstüne atıp kocasına başına ne geldiğini anlatıyor. Seneler sonra anladığını, hepsinin gerçek olduğunu. Gecenin içinde eğitiminin onu hazırlamasının mümkün olmadığı şeyler olduğunu. Ve şimdi de görevli fark etmesin, buruşmuş rozeti kazıp çıkarmasın diye toprağı düzleştiriyor. Ve şimdi eli toprakta, kocasının göğsünün üzerinde.

Yayıldım ve sesi açtım.

12
Kurt Yılı

"Peki şu kurtboğan mı?" diye soruyor otostopçu ve dayısının uzun kamyonunun arka camından parmağıyla işaret ediyor.

"O da düğünçiçeği," diyor otostopçunun teyzesi. Bu oyundan sıkılmış durumda.

Teyzesi de otostop çekiyor. Araban bozulmuş ve kardeşinle birlikte aynı arabaya binmek zorunda kalmak otostop çekmek sayılırsa.

"Ama muhtemelen o da mideni bozar," diyor otostopçunun dayısı vites küçülterek. "Gerçekten düğünlerde kullanılıyorlarsa yani."

Birkaç kilometre önce otostopçu on yaşında olduğundan ötürü dayısı kucağına oturup büyük direksiyonu tutmasına, hatta kornayı üç kere çalmasına izin veriyor. Otostopçunun dördüncü sınıf öğretmeni bunu yapmasına asla izin vermezdi. Ama Bayan Carlin Alabama'da kalmıştı.

Otostopçunun teyzesi ona bir not yazmış, otostopçunun okuldan kaçmadığını, onu merak etmemesini ya da yokluğunu bildirmemesini istemişti ama sonra notu bırakmak için okula uğramamışlardı.

İzler yüzünden, demişti otostopçunun teyzesi. Ekmek kırıntıları yüzünden. Çünkü iki aydır kira ödememişlerdi ve aynı gün Monte Carloları ölmüştü. Bu bir işaretti. Tekrar taşınacakları anlamına geliyordu. Kurtadamlar işte böyle doğayı okuyabilirler, demişti otostopçunun dayısı. Duyuları çok kuvvetli olduğundan dolayı. Büyük kulakları ve büyük gözleri sayesinde.

Üç saat önce Mississippi'ye girmişlerdi.

"Burası güvenli mi?" dedi otostopçunun teyzesi ve otostopçuyu kendine doğru çekti. Şimdiye dek yalnızca reklam panoları ve kırlar görmüştük.

Otostopçunun dayısı tüm bedeniyle direksiyona yaslandı. "Kurtboğan yalnızca filmlerde olur," dedi gerçek bir cevap vermek yerine. Sonra otostopçuya dönerek, "Kurtadamları asıl ne zehirler biliyor musun?" dedi.

Otostopçunun teyzesi de dönüp ona baktı.

"Hardal," dedi dayısı ve ne kadar ölümcül olduğunu vurgulamak fısıldamak zorunda kaldı.

Otostopçu hardal yemeyi gözünde canlandırmaya çalışıyor. Hem gülüyor hem de midesi bulanıyor.

"Onu dinleme sen," diyor teyzesi otostopçunun kulağına doğru. "Hardal *güzeldir*."

Otostopçu ona inanmıyor. Her zaman hardaldan nefret edeceğine dair kendine söz veriyor.

"Ee, nerede bu yer?" diyor otostopçunun teyzesi.

"Hemen şurada," diyor otostopçunun dayısı.

Bir süre sonra vites küçültüp yokuş yukarı çıkıyorlar.

En son on saat önce yemek yemişlerdi.

Otostopçunun dayısı onları namını duyduğu bir şeftali bahçesine götürüyor. Şeftali için değil, şeftali yemeye gelen şişman geyikler için.

Bu bir av.

"Mükemmel olacak," diyor dayısı ve sapağı görebilmek için direksiyonun üzerine daha da eğiliyor. "Özel mülk, kimsenin bilmediği ücra bir yer. İyi bir başlangıç. Güzel bir sene olacak. En güzel sene."

Büyük kamyonu hız tümseklerinden dolayı yavaş ilerliyor. Beş tane takırtı geliyor çünkü kamyonun beş şaftı var. Otostopçu saymayı bırakmıyor, bütün karavanın onlarla kaldığından emin olmak istiyor. Patika yola girdiklerinde dayısı farlarını yakıyor ve vitesi daha da küçültüp sadece burnundan nefes almaya başlıyor.

"Nasıl geri döneceksin?" diyor otostopçunun teyzesi.

"Çok uzun zamandır geyik yemedim–" diyor dayısı ve ağzının kenarından bilinçli olarak salya akıtıyor.

"Peki üstünde hardal varsa?" diyor otostopçu. Teyzesinin kucağında yarı – saklanır bir pozisyonda çünkü dayısının orada ne yapacağını biliyor. Bu oyunu oynayacak kadar küçük değil ama kendine engel olamıyor: dayısı başını çevirir, gözleri ateşli, eliyle kornayı uzun uzun çalar ve geyiğindeki hardaldan dolayı çığlık atıyormuşçasına ağzını oynatır.

Kornaya aslında üç kere basıyor ama tek bir tane uzun korna duyuluyor. Doksan dokuz ülkede yasadışı, deyip duruyor dayısı. Aydan duyulabilen tek korna.

"Şurası mı?" diyor otostopçunun teyzesi kamyonun sol tarafını işaret ederek.

"Ah," diyor otostopçunun dayısı.

Uzakta eşit aralıklarla dizilmiş ağaç sıraları var. Hazır bekleyen askerler gibiler.

"İşte aradığımız işaret," diyor otostopçunun dayısı ve otostopçu dayısının neyi kastettiğini anlamak için öne doğru eğildiğinde dayısı ıslak parmağını ağzından çıkarıp otostopçunun alnına tükürüğüyle X çiziyor.

"İğrençsin," diyor otostopçunun teyzesi.

"Alnında tükürük olan ben değilim ki," diyor dayısı ve otostopçu karşılık veremeden koltuğuna siniyor.

Kamyonu çalışır halde bırakıyorlar ve farları da kapamıyorlar.

Otostopçu kamyon ve karavan arasında koşuyor ve hava borusunun üzerinden atlıyor. Teyzesi karavanın yanında eğiliyor ve saçını yukarıda tutuyor çünkü otların bulaşmasını istemiyor.

Neredeyse tamamen karanlık.

Otostopçunun dayısı rüzgârı kokluyor.

"Neredeler?" diyor geyikleri çağıracak kadim bir kurtadam numarasıymış gibi elini açıp kapayarak.

"Belki de yanlış bahçedir," diyor otostopçunun teyzesi. "Şeftali ağaçları eğik olmaz mı?"

"Aynı yol üstünde kaç tane bahçe olabilir?" diyor otostopçunun dayısı.

Otostopçu uzun çimlerin ve otların arasına giriyor ve altın ve pullu bir şeyin hızla hareket etiğini görüp dünyadaki en korkunç sürünme sesini çıkardığını duyunca geri sıçrıyor.

"Bunları yiyebilir miyiz sence?" diyor otostopçunun dayısı. "Bu kadar akbaba yanılıyor olamaz, değil mi?"

"Biz leşçi değiliz," diyor otostopçunun teyzesi ve dışarı çıkıyor. Ağaçlara doğru ilerliyor. "Bunlar şeftali değil. Şu – şu *yemiş* hani," diyor ağaca ulaşınca. "Pekan deniyordu bunlara değil mi?"

Otostopçunun dayısı bir dala uzanıp sallıyor. Etraflarına siyah kabuklar yağıyor. Pekan kümeleri.

"Bunlar gerçekten yenebilir," diyor dayısı ve eğilerek bir pekan kabuğu alıyor ve evire çevire inceliyor. "Sayılır." Pekanı kabuğun içinden çıkarıyor. Devasa, ahşaptan bir tohuma benziyor.

"Bir keresinde okulda vermişlerdi," diyor otostopçu.

"Onlar cevizdi," diyor teyzesi.

"Aynı şey değiller mi?" diyor dayısı.

Pekanı avucunun içinde kırınca silah sesi gibi bir ses çıkıyor.

İçindeki et de ahşap renginde. Eti otostopçunun teyzesine uzatıyor.

Teyzesi etin üzerindeki olmayan pisliği sildikten sonra yarısını ağzına atıyor.

Birkaç saniye çiğnedikten sonra başını sallıyor.

Otostopçunun dayısı bir tane yiyor, sonra bir tane daha yiyor ve gülümsüyor. Ve pekan katliamı başlıyor. Otostopçu ve teyzesi aralarında dayısının gömleğini bir battaniye gibi tutuyor ve dayısı ağaçları sallıyor. Bir süre sonra gömlek kaldırılamayacak denli ağır oluyor. Bir öğüne yetecek kadar topladıklarında –on öğüne yetecek kadar– teyzesi ve dayısı yumuluyorlar. Otostopçu kırılanları değil yalnızca mükemmel yarımları yediği için açmayı başarabildiği her beş pekandan ortalama bir tanesini yiyor. Elleri de henüz yetişkin elleri gibi olmadığı için teyzesi ve dayısı kadar çabuk kabukları kı-

ramıyor. Ve sonra dayısı bir eşek arısı kovanı bulduğunda bunu umursamıyor çünkü dayısı onları ağaçların arasında kovalıyor ve en sonunda boynundan ve omzundan ısırılıyor.

Otostopçu hayatındaki altıncı pekanı yiyor, eşek arıları uykularına geri dönmüşler ve bu esnada otostopçu pek yemek yemeye benzemeyen bir ses duyuyor.

Dayısı, on üçüncü ya da on dördüncü pekanının kuru parçaları ağzından topaklar halindeki talaş gibi sızıyor.

"Ne?" diyor otostopçunun teyzesi ve sonra otostopçunun dayısı dizleri üstüne çöküp karnını tutuyor. Sonra yan yatıp inlemeye başlıyor ve omuzları titriyor.

Otostopçunun teyzesi eliyle arayarak onu buluyor ve otostopçu olduğu yerde kalsın diye elini kaldırıyor.

Daha bir şey diyemeden teyzesi de aynı şekle giriyor.

Pekanlar.

Çok sayıda yediler, çok hızlı yediler.

Otostopçu açmaya çalıştığı pekanı bırakıp şafağa doğru kalkıyor. Hem teyzesi hem de dayısı yerde yatmış yavaşça pedal çeviriyor gibi havayı dövüyorlar. Yüzleri çarpılmış, gözleri ağlamaktan bulanmış.

Doğal olan şey bu olduğu için dayısı dönüşmeye başladı bile. Kendini korumak için.

"Koş," diyor otostopçunun teyzesi onu kışlayarak ve bunu söylediği sırada ağzına yeni dişler dolmuş, gözleri bulutlu, renk değiştiriyor.

Otostopçu tekrar çimlerin arasına kendini bırakıyor ve sonra kamyona kadar yuvarlanıyor, içine giriyor ve kapıyı çekiyor, pencereyi hızla kapatıyor.

Dayısının köpek evi adını verdiği yerde, ortada otururken halk bandı aklına geliyor.

Otostopçu telsizi eline alıyor, spiral kabloyu dayısı gibi bileğine doluyor. Öğrendiği üzere mikrofonu dudaklarına kadar götürmeden bir saniye önce ağzını açıyor. Böyle yapmak sözcükler hazırmış gibi hissetmesine yol açıyor – dayısının sözcükleri, dayısının kamyoncu otoritesi.

"Bölüyorum, bölüyorum," diyor otostopçu tekrar. "Gökteki Kurtadam konuşuyor, uluduğu yer – uluduğu yer..."

Bu kısmı hep ona dayısı söylerdi.

"Nerede olduğunu duyamadım, Kurtçuk," diyor bir ses.

"Ölüyorlar," diyor otostopçu ve sesindeki zırıltıdan tiksiniyor.

"Neredesiniz, evlat?" diye soruyor başka bir ses ve otostopçu etrafına, ağaç sıralarına, kırık çite, yel değirmenine bakıyor.

"Şey... hardal değil," diyor ve sonra diğer tarafın sesini açmaya çalışıp tüm sesleri kaybediyor.

Karanlık, uzun bacaklı bir şekilde kamyonun önündeki farların ışığında göründüğünde otostopçu korna teline uzanıyor.

Bir geyik ve bebeği.

Gürültülü kamyona alışmışlar, hep ne yapıyorlarsa onu yapıyorlar. Belki de gerçekten de doğru yolda, doğru bahçedelerdir.

Anne geyik ön cama bakıyor.

En sonunda endişesini bir kenara bırakır gibi kuyruğunu iki kere sallıyor. Tamponun yanından geçiyor ve daha yoldan tam çıkmadan karanlık dev bir ağız gibi onu yutuyor.

Otostopçu sürücü koltuğunun arkasından tırmanıyor ve daha da yükselmek, kaçmak istediği için elleriyle de kendini çekiyor ve nereye tutunduğuna bile bakmıyor.

Görünüşe göre tutunduğu yer korna teliymiş. Uzun uzun ve yüksek sesle korna çalıyor çünkü otostopçu ipi bıraktığı takdirde oturamadan düşecek.

Ses tıpkı dayısının dediği gibi aya kadar gidip dönüyor ve o uzun ve yüksek sesli döngü içerisinde daha önce dünyanın hiç böyle yarıldığını duymamış olan bebek geyiğe kalp krizi geçirtiyor. Otostopçunun dayısı sürekli olarak geyik ve tavşanların aynı hayvan olduklarını, biri için geçerli olanın diğeri için de geçerli olduğunu anlatıp durur. Koşmayı ve izlemeyi severler. Kalpleri en küçük şey karşısında bile durur.

Hepsi doğruymuş demek.

Bebek geyik ön bacaklarının üzerine düşüyor ve yere yığılıyor.

O anda farların donuk turuncu parıltısına kara, sırık gibi bir şekil giriyor.

Otostopçunun teyzesi de ön cama bakıyor. Emin olmak için burnunu eğip bebek geyiğin burnuna değdiriyor. Sonra yemek için eğiliyor ve geyiğin karnındaki ince, beyaz deriden başlıyor.

Otostopçu önce bir kapıyı, sonra da diğerini kilitliyor.

Gecenin geri kalanında kamyon sallanırken otostopçu ketçap paketlerini emiyor ve dizlerini çenesinin altına alarak köpek evinde oturuyor. Sabah olduğunda uzun sarı çimlerin üzerinde uyuyan iki tane çıplak insan olacak.

Öyle umuyor.

13
Üzgün Göz

Arkansas kurtadamlar için cennetse, Kuzey Carolina da cehennemimiz.

En azından bizim için öyleydi.

Yaklaşık her çeyrek kilometrede bir Libby elinin tersini direksiyona vurup Impala'mızın gaz pedalını daha da köklemeye çalışırdı.

Saçları her yerdeydi.

Biraz daha hızlı gitsek kendi farlarımızın önüne geçecektik.

Biraz daha yavaş gitsek Darren ölecekti.

Impala iyiden iyiye bir kurşun olsun diye camımı kapadım. Yeni sessizlikte Libby benim tarafımdaki kirli aynaya baktı. Saçları sanki bir yerden aşağı düşüyormuş gibi uçuşuyordu ve o anda yüzünün hali, kaşları, gözlerindeki bakışlar; onu on yaşında, dedemin mutfağından kardeşinin ağzından kurt ağzı çıkmasını izlerken görebiliyordum. Bunun üzerine kendi dili de şişmiş, dişlerine değmişti.

O ana kadar arada kaynayacağını mı düşünmüştü? Kız kardeşi gibi olacağını, kasabada normal bir hayat süreceğini? Dedemin ona ne olduğunu söylemiş olmasını boş ver.

Çocukken gerçekler önemli değildir. Ne kadar çok inandığın önemlidir. Ne kadar istediğin.

Darren için ilk kez dönüşüm geçirmek bir hayalin gerçek olmasıydı.

Libby için ise başlayan bir kâbustu.

Ve bunun önce kardeşinin başına geldiğini görmüştü.

Annem gerçekten de dedem eve gelmeden önce bütün gece on-

ları bir süpürgeyle kontrol altında tutmuş muydu, yoksa Libby annemi korumak, en azından içlerinden biri hayali yaşayabilsin diye mi dönüşmüştü?

Sormama gerek yoktu. Bana her baktığında cevabı anlıyordum.

Kız kardeşini uzak tutabilmek için kâbusa adım atmıştı.

On beş yıldır Libby annemmiş gibi davranıyordum çünkü ikizlerdi. Ama sanırım o da öyleymiş gibi davranıyordu. Annemin normal bir şekilde büyüdüğünü görmeyi planlıyordu. Buna güveniyordu.

Ve madem o olmamıştı, beni görmek istiyordu.

Ve benim tek istediğim ona ihanet etmekti. Darren gibi olmak, kilometrelerce seyahat etmek. Hapse girmek. Nezaret değil. Sürekli tabelalara fırlattığı şarap kovaları için de değil.

Mezar soygunculuğu için.

Yamyamlık için.

Dedemin anlattığına göre Darren, Libby ve nesillerindeki kurtadamların geri kalanı hep geç doğmuşlardı.

Dedemin mezarlı günler adını verdiği zamanı kaçırmışlardı.

Daha sonra Darren bana ihtiyarın benim midemi bulandırmaya, beni korkutmaya, beni yolun güvenliğinden uzaklaştığında huzursuz olacak Kırmızı Başlıklı Kızın erkek versiyonu yapmaya çalıştığını söylemişti.

Muhtemelen haklıydı.

Olsun.

Dedem kesinlikle bir avcıydı ve ormanda olma cüretini gösterecek her şeyi kovalayabilir, avlayabilir ve sakatlayabilir, boğazını parçalayıp kanında yıkanabilirdi.

İşte ben dedemin böyle biri olduğuna inanıyordum.

Ama başka bir versiyonu daha vardı.

Beş eyaletteki tüm çiftçilerin geceleri gördükleri şekillere tüfekle saldırmalarına sebep olan bir dedem de vardı. İnsanların dünyasından giderek uzaklaşan dedem. Doğru düzgün intikamın tadını bilen dedem.

O genç bir kurtken ölü gömme geleneği farklıymış.

Darren ve Libby'nin ve benim neslimizdeki insanlar öldükten sonra kanlarını çektiriyorlar, sonra antifrizin tıbbi versiyonuyla doldurulup dudakları ve gözleri tutkalla kapatılıyor, tırnakları boyanıyor, yüzlerine makyaj yapılıyor, solucanlara karşı miğfer olsun diye yeni permaları spreyleniyor.

Solucanlar zaten artık o kadar yaklaşamıyorlar.

Hava geçirmez tabut kapatıldıktan sonra betondan bir kutunun içine indiriliyor.

On ya da yirmi yıl sonra o cesetlerden çıkardığında aynı görünüyor. Tabii dokunmazsan. Dokunursan annen ya da ağabeyinin jöle haline geldiğini anlıyorsun.

Ama hep böyle değilmiş.

Eskiden insanlar çamdan kutularda ya da sadece kıyafetleriyle gömülürlermiş ve mümkün olduğunca çabuk toprağa verilirlermiş.

Kurtadamlar gururlu değillerdir.

Olsaydık asırlar önce soyumuz tükenirdi.

Dedemin hikâyesinde –Libby tohum torbalarının ağzını diktiği işine gitmiş olmasaydı dedem bunu bana asla anlatamazdı– iyi bir inanan gibi bir pazar günü kiliseye gitmiş ve hatta gümüş bağış tabağı önüne geldiği zaman bu cemaatin onun başarısız olmasını bekledikleri bir sınavmış gibi tabağa bile dokunmuş.

Diğer herkes pazar pikniklerini yapmak için ayrıldıklarında ise o farklı bir koridora girmiş, sonra dar bir merdivenden günahkârın tüneği adını verdiği yere çıkmış. İki gün boyunca sayfaların kenarlarına çıplak insanlar çizen yetenekli birinin çizimlerini içeren ve artık kullanılmayan tüm ilahi kitaplarıyla birlikte tavan arasında saklanmış.

Dedem sözcükleri kendi kendine okumuş, şarkıları mırıldanmış ve çizimleri elinden geldiğince karalamış. Çıplak insanlara sivri kulaklar ve keskin dişler çizmiş.

Salonda, ihtiyat ateşinin parıltısı yanında ne kastettiğini göstermek için parmaklarını başının üzerine koyup dudaklarını araladıktan sonra sarı dişlerini göstermişti.

Darren mutfak kapısına yaslanmış, dinliyordu.

Daha önce de dinlemişti, dinlemiş olmalıydı, dolayısıyla bu sefer dedemin bana evde kaç tur attıracağını merak ediyor olmalıydı.

En sonunda hikâyede gerçekleşmesi gereken cenazeye geldik. Dedem cenazeyi tavan arasındaki yuvarlak pencereden izlediği için renkli camın arkasındaki herkes kırmızı ve mavi ve açık sarı renkteymiş. Ve cam parçaları arasında yer değiştirdiklerinde eriyip gidiyorlar gibi oluyormuş.

O gece kilise boşken bir kurt merdivenlerden aşağı inmiş. Dudaklarının arasından dişleri görünüyormuş.

Dedem göğsünde sürekli bir kükremeyle ana koridordan sunağa varmış.

Hiçbir Kutsal Kitap alev almamış, heykellerin gözleri kanamamış.

Vaiz kürsüsüne işememesinin tek sebebinin iki gün iki gecedir hiçbir şey içmemiş olması olduğunu söylemişti.

Ama denemiş.

Ve sonra –bu kısımda Darren duyabilmek için mutfaktan salona doğru eğilmişti– dedem kiliseden çıkamamış. Kapı kulpları yüzünden.

"Her zaman dışarı çıkana kadar bekle," demişti bana ama başını bir kez sallayıp anladığını gösteren Darren'dı.

Dedem geceleyin cam kırdığı takdirde dikkatleri üzerine çekeceği için tekrar insana dönüşmüş, hem de bu kadar çabuk, tüm kemikler yerine bile oturmadan geri dönüşmek beş kat daha fazla canını acıtmasına rağmen. Buna değmesi için tüm cemaatin sıralarda oturduğunu ve izlediğini hayal etmiş. Ve sonra ayağa kalkmış, çıplak bir şekilde kapıya doğru yürümüş ve mezarlığa çıkmış. Dolunay soluk mezar taşlarının üzerinde parlıyormuş.

Hatırlamamı istediği şey, tek bir ısırık bile almadan iki gün geçirmiş olmasıydı.

Ve o zamanlar hâlâ daha mezarlı günlerdi. Et etti.

Tavuk kümesleri ve besi yerleri etrafında pompalı tüfekleriyle

gece nöbeti geçirmenin yanında bölgedeki insanların ölülerine de göz kulak olduğu günler.

Darren her bir sözcüğü aklına kazıyordu.

Sınırı benzinimiz bitmek üzereyken geçtiğimizde ikimizin de aklında bu hikâyenin olduğunu sanmıyorum. En azından benim yoktu. Libby'nin bu hikâyeyi bilip bilmediğinden bile emin değildim.

Yalnızca en sonunda fazla uzaklaştığımızı düşünüyorduk.

Kuzey Carolina bizim için yabancı bir ülkeydi. Daha önce hiç bu kadar kuzeye çıkmamıştık.

Kar görmeyi bekliyordum ve belki Amerikan geyiklerini de görebilirim diyordum. Belki beyaz bir baykuş koca sarı gözleriyle bizi izler.

Ama yapışkan hava ve aşk böcekleriyle, paslanmış kamyonlar ve her çıkışta harabe halindeki turist tuzaklarıyla karşılaştım.

"Buralar komple Carolina değil mi?" dedi Libby.

İlk kamyon durağında Darren, Impala'dan çıktı ve pompalara doğru baktı. Ellerini düşünüyormuş gibi kamyonun tepesine vuruyordu. Değerlendiriyormuş gibi. Bu eyaletin hissiyatını anlamaya çalışıyormuş gibi.

Bir kampçının gelmesini bekleyecektik. Mükemmel aile tuvalete hücum ettiğinde ve baba benzin doldururken kampçıyı büyük kamyonların yanındaki uzun kuyruğa sokacaktık.

Yemek yemek için gelmiş olacaklardı. Menüden sipariş edeceklerdi. Yemeğin hazırlanması yirmi dakika kadar sürecekti ve sonra yarım saat kadar yiyecekler, ayaklarını sağlam basmalarını ya da sürekli dengedeler mi diye dikkat etmelerini gerektirmeyen bir odaya yerleşeceklerdi.

Epey zaman olacaktı.

Kampçılar eyaletler arası yolların büyük, beyaz yumurtalarıdır, onları kırmak çok kolaydır. Büyük kamyonların yanına park edince kendilerini erkek gibi, büyük bir iş başarmış gibi hissederler ama tüm o on beş metrelik karavanlar yalnızca kamyon durağının ön

camları ile oradaki kapı ya da şuradaki camla biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyabilen on beş yaşındaki bir kurtadam arasındaki bir dizi duvardan ibarettir. Ve bütün kamyoncular ya içeride duştalardır ya da pijamalarını giymiş uyuyorlardır. Kampçıların kendi park yerlerini almalarını sevmezler ve arabanın başına gelenden mesuliyet almazlar.

O ailenin hayatına girdik, yemeklerini, kıyafetlerini ve paralarını aldık. Impala'yı ağzına kadar benzinle doldurmaya yetecek kadar para bulmayı umuyorduk. Hem benzin *hem de* bir motel odası için yeterli para bulduk. Ve Darren'ın gömleğinin karın bölgesinden belli olan biber kavanozları en sevdiği markaydı.

Kavanozları rahat hareketlerle koltuğunun arkasına bıraktı ve Impala'yla benzin pompalarına doğru ilerlemeye başladı. Sol botunun tabanını kaygan asfaltın üzerinde kaydırıyordu ki hepimiz yoldan geçen bir Grand Marquis'ye kilitlendik. Arabanın içindeki dört kafa da annesinin birkaç adım fazla gerisinde kalmış bir çocuğa dönmüştü.

Daha arabayı park etmeden Darren onların kurtadam olduğunu söyledi.

Grand Marquis'nin yayları üstündeki ağır duruşundan belliydi.

Arka paneldeki güneşin soldurduğu karton kutudan belliydi.

Ve gözlerindeki aç bakışlardan.

Onların bizi görmediğine epey emindik.

Benzinin dolmasını beklerken dördünün de Grand Marquis'den çıktıklarını gördük. Hepsi kadındı ama bir tanesi diğerlerine nazaran daha yaşlıydı. Belki o anneydi ve diğerleri de üç kızıydı?

Onlar yanımızdan geçtikten sonra Libby kokularını almak için penceresini indirdi.

"Onları tanıyor muyuz?" dedi Darren, Libby'ye.

Libby başını bir kez iki yana salladı, hayır.

Daha önce hiç bizim gibi olan birini görmemiştim.

O akşam motel odasında Çarkıfelek'teki tüm cevapları biliyorduk. Zeki olduğumuzdan değil. Bilmem kaçıncı tekrardı ama reklamlar

her zamanki yerlerinde değildi. Bir cümlenin ortasında kesip reklama giriyorlardı.

Bu kadar kuzeye gelmemizin cezası bu muydu?

Benzinden artakalan para büfenin üzerindeydi. Üç doları bozukluk halinde on dört dolar. Libby eleman ilanlarına bakıyordu.

"Daha hızlı bir şeye ihtiyacımız var," dedi Darren. "Sosisli ve ketçaplar içinde yaşayabilmek için, değil mi?"

Botlarının tabanları üstünde zıplıyordu. Patlayıp geceye çıkmaya hazırdı.

"İçki dükkânı olmaz," dedi Libby başını kaldırmadan.

Darren gülümsedi ve bunu kabullendi.

Çenesinde kirli sakal vardı ve aralarda kırlaşmış oldukları görünüyordu. Neredeyse bir haftadır dönüşmemişti. Bunun Brittany'nin dedesinin ne hale geldiğini görmekle alakası olduğundan emindim. Üzerinden unutabileceği kadar ay geçmişti ama unutmamıştı.

Ama bir hafta boyunca iki ayak üzerinde dengede durmaya çalışmak zor iştir. Ve görünüşe göre pahalıydı da.

Benzin paramızın bizi zar zor buraya kadar getirebilmiş olmasının sebebi yemeklerimizi arabaya servislerden ve benzinci buzdolaplarından yiyor olmamızdı. Darren akşam yemeğini ağaçların arasından bulup getirmiyordu.

Kurtadamsan her şey bir ödündür.

Yani sanki dünya bizden canavar olmamızı ister. Normal vatandaşlar gibi yaşamamıza izin vermez.

Darren telefon defteriyle birlikte oturdu, sayfaları hızlı hızlı çevirdi ve en sonunda bir sayfada durdu.

"Çamaşırhane," dedi Libby'den izin istermiş gibi.

Kıyafet yıkamak için değil, —o mükemmel kampçı ailesinden yeni kıyafetler almıştık— çamaşırhanelerde hep bulunan panolardan dolayıydı. İnsanlar oralara kutuların taşınacağını ya da çukur kazılacağını yazarlardı. Yüzlerce şey yazılırdı, bazıları kodlu olurdu ama Darren bu konunun uzmanlığı olduğunu söylüyordu. Bunu yaparak büyümüştü ve son işinden bunu çok iyi yaptığı için kovulmuştu.

Ama o akşam gitmesi gerekecekti çünkü motel telefonu ancak sabah on bire kadar bizde olacaktı ve muhtemelen Darren'ın birilerini araması gerekecek, mesaj bırakacaktı ve sonra onlar onu arayacaktı. Bunları umumi telefondan da yapabilirdik ama bir benzin istasyonundaki telefon kulübesinin yanında hazır beklemek, polis memurlarıyla sohbet etmek için kestirme bir yoldur.

"Git," dedi Libby, Darren'ı kışkışlayarak.

Bir daha söylememize gerek yoktu.

"Uslu ol," dedi Darren şapkasının ucunu veda anlamında indirerek ve iki saat sonra Libby'yle birlikte Impala'nın içinde sarsılarak saatte yaklaşık iki yüzle yol almamızın sebebi motel telefonunun numarasını bileğinin iç tarafına yazmayı akıl etmiş olsa da motel anahtarını almayı unutmuş olmasıydı.

Polisin gözünde yalnız başına öylece sürüklenen biriydi.

Onu kurtarabilmek için elimizden gelen yalnızca buydu.

Bir de ayı vardı.

Hikâyenin geri kalanını sabah olunca öğrenecektik ama Darren'ı şöyle içeri almışlar...

Moteldeki telefon defterinde tüm gece açık olan iki tane çamaşırhane olduğu yazıyordu ve Darren, Libby'ye söz verdiği üzere bir tanesine doğru yürüyordu. Aniden bir şey olup çamaşırhaneye girmesi gerekirse diye ceplerinde bozukluklarımız şakırdıyordu.

Kurtadamsan her ihtimali göz önüne almalısın.

İlk çamaşırhanede asılı eski bir dizin kartı vardı ve biri makul bir fiyata karşılık yağmur oluklarının temizlenmesini istiyordu.

Darren kartı aldı.

Makuldü, evet. Özellikle de jambonlu sandviç falan vereceklerse.

İkinci çamaşırhane satılık çim biçme makineleri ve alabileceği vergi dersleri ve berberlerin ilanlarıyla doluydu. Parmaklarını telefon numaraları üzerinde gezdirip atladığı bir şey olmadığından emin olmak istiyordu. İşi uzun sürdü ve bir süre sonra deterjan ve yumuşatıcı kokusunu bastıran bir koku duydu.

Diğer kurtadamlar.

Oraya gitmişlerdi.

Darren kokuyu takip edip içlerinden birinin kullandığı sırada başında durmuş olduğu çamaşır makinesine vardı. Burnunu para atılan bölgeye dayayınca sanayi tipi bir kurutucunun başında olan bir kadının kendisine baktığını gördü.

"Bu... sabun nedir?" diye sordu kokladığı şey sabunmuş gibi.

Kadın arkasını döndü ve çarşafını saklamaya çalıştığı bir cesetmiş gibi kurutucuya sokmaya devam etti.

Darren tekrar nefes aldı ve kokunun doğru olduğundan emin oldu.

Mantıklı değildi.

Yemek ya da benzin aranıyorsan –ve onlar *kesinlikle* kurtadamdı– çamaşır yıkamak listenin epey aşağılarında olmaz mıydı? Diyelim ki gömleğin üzerinde kan vardı, iyi de yıkamak zaten bir şeyi değiştirmeyecekti ki.

Darren en sonunda ayağa kalktı, cebindeki bozukları şıngırdattı ve sonra bunun onu ilgilendirmediğine karar verip kendi kendine başını salladı. Ama motele dönerken o yağmur oluğu kartını iki eliyle tutuyordu çünkü kaybetmek istemiyordu. Bu esnada aynı kokuyu aldı. Havada çizilmiş bir çizgi gibiydi.

Onlar da bu yönden gitmişlerdi.

Ve iki ayak üzerinde geçmemişlerdi.

Boğazının arkasındaki keskin kokunun sebebi onların dönüştüğünü bilmektendi.

Dördü birden ana sokakta koşmuşlardı.

Darren hangi yöne gittiklerine baktı ve kokularının tadını aklına kazımak için üst dudağını yaladı.

Kaybetmek istemediğinden ötürü yağmur oluğu kartını katlayıp duvarın iki tuğlasının arasına koydu ve sonra sağa döndü ve motele dönen yola girdi.

Tüm dikkatini kokuya vermiş olduğundan ötürü bir sokak ötede park etmiş, motorunu durdurmuş ve direksiyonun arkasında sigarası kırmızı yanan polis arabasını görmedi.

Park lambasını açtığını da duymadı.

Yolun sonunda bir Yahudi kilisesi varmış. Hayır, *tapınağı*. Tabelada yazıyor. Muhtemelen Kuzey Carolina'daki tek Yahudi tapınağı. En azından Darren'ın bu kadar yaklaştığı tek tapınak.

Şapkasını indirip yürümeye devam etti.

Elli adım sonra koku yok oldu.

Geri dönüp tekrar kokuyu aldı. Tam tapınağın önünde.

Yahudi kurtadamlar?

Dua etmek için gündüz vakti gelemiyorlar da o yüzden mi gece gizli gizli giriyorlardı?

Darren kimsenin göremeyeceği bir yerde gülümsedi, bir tartışma yaşamış gibi omuzlarını silkti ve tapınak arazisinin kutsal çizgisinin üzerinden öne doğru eğildi.

Belki de bu yüzden durup kıyafetlerini yıkamışlardı. Kiliseye gidiyorlardı.

Darren bunu kendi gözleriyle görmek zorunda olduğundan emindi.

Biz kurtadamlar o kadar dindar değiliz. Din ile ortak tarihimiz pek hoş sayılmaz. Yani bizi kazıklarda falan yakma eğilimi var.

Yakalayabildiği zaman.

Darren izin almak istermiş gibi iki yanına baktı ve geldiği yönde bir çift farın karanlığın içinde iki göz gibi açıldığını gördü.

Kararı onun adına farlar vermişti.

Gece ikide kutsal bir binayı gözetlerken yakalanmaktansa tapınağın çalılarına girdi ve diğer kurtadamların nereden girdiğini anlamak için binanın yan tarafına doğru ilerledi.

Görünüşe göre asıl amaçları tapınak değilmiş.

Arka taraftaki yeni mezarlarmış.

Dedem yanılıyormuş. Mezarlı günler geride kalmadılar, yalnızca artık Yahudili günler oldular. Herkes ölülerini süslüyor, tabutlarını zaman kapsülleri haline çeviriyorlar ama Yahudiler pratiklerini değiştirmemişler. Çam ağacından bir kutu ve bedene dokunmadan mümkün olduğunca *hızlı* bir şekilde toprağa ver.

Yahudi mezarlıkları gerçek bir kurtadam açık büfesi.

Ve bu diğer kurtadamlar bunu fark etmişler. Muhtemelen haberleri izleyerek. O gün kasabaya gelmelerinin sebebi de buymuş.

Tabii ellerine geçen her fırsatta çamaşırhaneye giderler, diye düşünmüş Darren. Mezarlık gibi kokuyorlarmış. Dönüştükten ve duş aldıktan sonra bile mezarlık toprağı kotlarına, iç çamaşırlarına siner.

Darren izlerken ölü bir kadını yiyorlarmış. Kadın yanında gömülü bebek battaniyesine bakılırsa doğum yaparken ölmüş. Mezarındaki toprak mezarlığın geri kalanına savrulmuş.

Darren bunu görünce kendi kendine başını salladı.

Sonuçta doğa bu. Doğal düzen. Ortaçağ işte dostum.

Bu kedilerle konuşması gerektiğini düşünüyor.

Onu görebilsinler diye karanlığın içinden çıkıyor ve kurtkadınlar başlarını kaldırdığında ağızlarından gözlerine kadar kan içinde.

Ne olduğunu göstermek adına Darren elleri havada, avuç içleri açık, yedi parmağı ve iki başparmağını göstererek yürümeye devam etti. Eski mezarların üstünden geçiyor – son tüketim tarihi geçmiş yemekler. Üç kız kokusunu alıyor ve hırlayarak geri çekiliyorlar ama anneleri ölü kadının başında durmaya devam ediyor ve yaklaşınca burnunu Darren'ın kasığına sürüyor.

Bu da tabiat.

Darren parçalanmasından korktuğu kalçasını biraz çeviriyor. Elleri hâlâ havada ve yüzünde parlak bir gülümseme var. Sonuçta dörde karşı tek. Ve ilk davrandıkları takdirde üstünlük onlarda zira dişleri halihazırda açıkta.

"Kötü bir fikir değil," diyor Darren ve eğiliyor ve ölü kadının omzundan koparılmış kolunu kaldırıyor. "Sizinle tanıştığıma sevindim," diyor ve hikâyeyi anlattığına göre bu esnada ölü kadının elini sallıyor, "yemek için teşekkürler, madam." O anda geri çekilen üç kurtkadın çömeliyor, kükremeye başlıyor ve tüylerini dikiyorlar.

Darren onlara bakıyor ve yemeklerini çalmadığını göstermek için kolu uzatıyor. Problem yok. Ve sonra duman gibi üçü gecenin içine eriyor.

Darren dördüncüye, anneye, teyzeye ya da her neyse ona bakıyor. O da geri çekiliyor, kendi karanlık noktasında duruyor ve bir şeyler demeye çalışıyormuş gibi dudaklarını kaldırıyor.

"Ne?" diyor Darren ve kokuyu bir saniye geç aldığından dolayı küreğin arka tarafı bir beyzbol sopası gibi ensesine iniyor.

Darren'ın gördüğü son şey polisin sigarasının kırmızısı.

Bu sağlam vuruştan dolayı narin turuncu kıvılcımları açık mezarın içine, ölü kadının üzerine savruluyor. Yarısı yenmiş genç annenin.

Ve sonra hiç.

Hız limitini aşmış polis arabalarından gelen sirenler bize motelin otoparkına ulaşıyor. Darren uzun zamandır ortalarda olmadığı için zaten tetikteydik.

"Hayır, hayır," diyor Libby.

Ama evet.

İkinci polis arabasında Darren var. Arka tarafta baygın.

"Odaya git," diyor Libby ve ben karşı çıkınca –ben *on beş* yaşındayım, *onlar* gibiyim– göğsünde bir hırıltıyla bana dönüyor.

Kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Yirmi dakika sonra tekrar içeri giriyor ve kıyafetleri paramparça olduğu, ana caddede uçuşuyor olduğu için banyo penceresine tıklatıyor.

Üstünü giyindikten sonra Darren'ın mezarlıkta yakalandığını anlatıyor. Kokusu her yerdeymiş. Diğerleri de oradaymış, yemek yiyorlarmış.

"Ne yiyorlarmış?" dedim ben.

"Daha ziyade kimi," dedi Libby ve kıyafetlerini çöp torbasına atıp arkada bir şey bırakıyor muyuz, daha sonra bir kanıt torbasına koyulabilecek bir şey var mı diye etrafa göz gezdirdi.

Aklıma dedemin hikâyesi geldi.

"Midesi bozulacak," dedim. "Koruyucu maddelerden dolayı."

"O tür bir mezarlık değil," dedi Libby. "Ve doğru sözcük 'mumyalama.' Şimdi bunun için zamanımız yok."

Odayı boşalttık. Parası ödenmiş ve kullanılmamış odayı.

Arkansas'dan sonra bu tür bir suç işlememiştik.

"Şimdi onu hapisten mi kaçıracağız?" dedim ikinci botumu da giyerken. Üzerinden kotumu geçirmeye zaman yoktu.

Libby buruşuk nakit paramızı büfenin üzerinden aldı. "Sayılır."

İki dakika sonra Impala bir bulanıklık, bir şimşekti. Biçare bir kurşun.

Tekrar güneye gidiyorduk. Kesin konuşmak gerekirse güneydeki üçüncü çıkışa.

Orada bir turist tuzağı vardı ve Darren durup bakmak istemişti.

Bir bar vardı. Bir ayıyla güreşip kazanırsan üç yüz dolar kazanabiliyordun.

"Kolay para," demişti Darren çıkış şeridine doğru yaklaşırken. Bizi tarihe geçirecekti. Ama hayır, öyle bir şeyin iyi olmayacağını biliyordu.

Şimdi ise o ayı tek şansıydı.

Libby dudaklarını sımsıkı kapamış, direksiyona iki eliyle sarılmıştı çünkü bu hızda gittiğimiz için muhtemelen bir lastik patlayacaktı. Ama ben ayının bir tür kanıt olacağını düşünüyordum. Darren tapınağın arkasında bir ses duymuştu ve iyi bir vatandaş olduğu için yağmacıların gözünü korkutmak adına kontrol etmeye gitmişti.

Ama yağmacılar yerine bir ayı bulmuştu.

O cesedi bir *ayı* dışarı çıkarmış ve kasabaya gitmişti.

Tabii bu çok değişkenli bir plandı. Darren'ın bacaklardan birini kemirmemiş olması gerekiyordu. Dönüşmeye çalışmamış olması.

Adli tabibin arabasında delik deşik değil de polis arabasının arkasında baygın olması polislerin ne yakaladığını bilmediğini işaret ediyordu. Neyi içeri aldıklarından habersizlerdi.

Ama Darren yakında uyanacaktı. En çok da bu olmadan önce müdahale edebilmek için acele ediyorduk.

"Öyle yalnız başına çıkmasına izin vermemeliydim," dedi Libby. Sesinde her an ağlayabilirmiş gibi bir ton vardı.

Doğru şeyi söylemek istiyordum ama aklıma gelmiyordu.

Barın pis otoparkında durduk ve daha kaldırdığımız tozlar dinmeden Impala'dan çıktık.

"Şunu tut," dedi Libby ve uzanarak içi beton dolu kısa metal direklerin arasında gerili kalın kabloya dokundu. Bu, kamyon tamponları için bir çitti. Burasının otopark olmayan bir otopark olduğu anlamına geliyordu.

Impala'yı geri geri sürdüm, karavanın bir zamanlar krom olan ucunu kablonun altından geçirdim ve gaza bastım. Kablonun metal halkaları tek tek koptu ve birer kurşun gibi bana doğru uçtular. Impala'nın arka camına çarptılar ve arabayı parçalanmış camla doldurdular.

Kabloyu omzuma doladım ve sonra barın yan tarafına doğru gittim. Libby'nin burnu onu oraya götürmüştü bile. Genellikle barmen ya da güvenlik görevlisinin uyuduğu karavandan çıkıyordu. Ön kapısı Libby'nin arkasında sallanıyordu.

"Boş," dedi.

Bazen kurtadam tanrıları yüzüne gülerler.

Ayı betondan sütunlar üzerindeki bir yük vagonundaydı. Kokusunu ben bile alabiliyordum.

"Epey büyükmüş," dedi Libby. "Güzel."

"Sen—?" dedim kabloya bakarak ve Libby kabloyu aldı ve sürgülü kapıya çıkan rampanın önünde yere koydu.

Vagonun içindeki ayı bizi duyduğunu belli etmek adına nefes verdi.

"Bu pek hoş olmayacak," dedi Libby.

"Darren'a ne yapacaklar?" dedim.

Libby dudaklarını sıktı, yutkundu ve başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Kilitten kurtulmam gerek," dedi ve saçını arkadan topladı. Ben bir demir parçası buldum, büyük kilide vurdum ve zinciri çektim. Libby zinciri yerden aldı. Yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaydı ve bir zamanlar muhtemelen römork zinciri olarak kullanılmıştı. Libby'nin ellerinde kurumuş kan benzeri tozlu bir kırmızı iz bıraktı.

"Siktir," dedi bunu görünce ve devasa kapının rampasının önünde durdu.

Senelerdir ilk kez küfrettiğini duymuştum.

"Ya aslında—" dedim ve kırk yıl öncesinden bir westernde izlediğim hapishaneden adam kaçırma örneğini detaylı bir şekilde anlatacaktım ama Libby çenesiyle kapının tutma kolunu işaret etti. "Bu dedenin eski numaralarından biri."

"Ne?" diye sordum iki elimle kulpu tutarak.

"Suçu başkasına atmak," dedi ve kapıya asıldım.

Ayının dışarı çıkmasını bekliyorduk ama öyle olmadı.

Libby davetkâr bir şekilde zinciri şangırdattı.

Hiçbir şey olmadı.

Ama içeride hareket ediyordu. Nefes alıyordu. Bekliyordu.

"Üzgünüm," dedi Libby ayıya, bu fikre ve sonra yapabilsem benim yapacağım şekilde dört ayak üzerinde değil, iki ayağı üzerinde rampadan çıkıp karanlığın içine girdi.

Ayı birden üzerine çullandı ve ikisi birden geri doğru düştü. Rampadan ve kablodan kurtuldular ve yerdeki tozlar havaya kalktı.

Bu Güney'de gördüğümüz siyah ayılardan değildi.

İki katı büyüklükteydi ve altın-kahverengi bir rengi vardı. Bir doğa programından çıkma Graham krakerleri misali bir ayı.

Muhtemelen küçük bir at kadar ağırdı. Bir motorsiklet kadar.

Ve altında Libby'yi göremiyordum.

Çığlık attım ve neler söylediğimi bile bilmiyorum –o gece tüm ailemi kaybedebilirdim ve bunun en azından bir sene daha olmaması gerekiyordu– ve sanırım altı saniye kadar sonra ayı bir kedi gibi sırtını dikleştirdi ve hakaret karşısında kükreyerek ayağa kalktı.

Demin bir kadının bulunduğu toprakta şimdi başka bir şey vardı.

Libby dört ayak üzerindeydi. Henüz tam kurda dönüşmemişti ama çok az kalmıştı. Sırtındaki tüyler kaskatı çıkmıştı ve zincir hâlâ üzerindeydi. Yalnızca ayaklarının uçları yere değiyordu ve daire çiziyordu, sertçe kükrüyordu ve içi salya doluymuş gibi dudaklarından akıyordu.

Ayı ona bakıyordu ve bunun yalnızca o ikisi arasındaki bir şey olmadığı belliydi. Bu bir *tür* meselesiydi. Ayının hatırlaması için gerçek bir kurtadam görmüş ya da koklamış olmasına gerek yoktu. Asırlar boyunca çiftlik hayvanları için savaş vermişlerdi. Savaşın yerle bir ettiği bir köye bir taraftan yemeğin kokusunu alan ayılar, diğer taraftan da gözlerini dört açmış, pençelerini ileri doğru uzatan kurtadamlar girerdi. Çünkü o topraklar çok tehlikeliydi.

Uzun bir zaman önce Darren ayı ve kurtların zaten anlaşmaması gerektiğini söylemişti. Ama ben eyalet askerlerini kastettiğini sanmıştım.

Bu ayı ise biliyordu.

Libby'ye karşı tüm gücünü kullanıyordu.

Libby'nin de ayıya tüm gücüyle saldırmasını istediğini, içgüdülerinin ona bunu söylediğini biliyordum. Ama bunu yapmadı. Tüm o kılların arasından boğazına da bir hamle yapabilirdi ama bunu da yapmadı çünkü boyu yeterli değildi. Bunun yerine Libby kenara kaçıyor ama yine de mesafesini koruyor, ayının sırtına çıkmaya çalışıyordu. En sonunda başardı ama insana dönüşmeye başladı.

Çünkü ellerine ihtiyacı vardı.

Çünkü kurtadamlar zincir tutamazlar.

Libby zinciri ayının kalın boynunun etrafına sardı ve dizlerini ensesine gömdü. Zincire asılınca kollarında ve boynundaki tüm damarlar belirgin bir hale geldi. Daha tam kurda dönüşmeden tekrar insana dönüştüğü için burnundan ve ağzından ve gözlerinden kan geliyordu.

Ayı neler oluyor anlamıyordu ama yine de Libby'nin sırtını vagonun kenarına vurdu. O kadar şiddetli bir çarpmaydı ki vagon sütunlar üstünde sallandı. Televizyondaki güreşçiler gibi bir öne gidiyor, sonra yine geri gidip Libby'yi vagona çalıyordu.

Ama ayıların güreşçilerden daha kısa kolları var. Güreşçiler sırtlarındaki birini alıp iplere fırlatabilirler.

Bir ayı ise sırtını sadece kaşıyabilir. Ve bu ayının artık pençeleri bile yoktu.

Bir barın kafesinde sarhoşlara karşı dövüşmek için pençelere ya da dişlere ihtiyacın yoktur.

Bu yüzden Libby'nin dönüşmeye zamanı olmuştu. Bu yüzden hâlâ yüzü yerindeydi.

Dört-beş dakika sonra ayı yavaşlamaya ve sendelemeye başladı. Ciğerleri fırın körüklerine dönmüş olmalıydı.

Yedinci dakikada gözlerinden birinin tüm kılcal damarları kırmızıya döndü. Büyük ayı dev gibi öne doğru düştü.

Libby kenara yuvarlandı ve elini ayının burnuna koydu.

Hâlâ nefes alıyordu.

En sonunda Libby de tekrar nefes almaya başladı.

Yüzündeki kanı temizlemek için benim tişörtümü kullandı ama kanaması durmuyordu. Elleri titriyordu.

"Otur," dedim ve bu çılgın olayı yatıştırmak için Darren ne yapardı onu düşünmeye başladım.

Muhtemelen en akla gelmeyecek şeyi yapardı. En akla gelmeyecek, en az başarı şansı olan, en büyülü şeyi.

En az başarı şansı olan en büyülü şey, otların arasında külüstür halinde bekleyen eski bir Beetle idi. Mantıksız olsa da insanların genellikle atmamayı tercih ettiği Corvairler'den biri olsaydı fikrim işe yaramaz olurdu. Ama Beetlelar tekerlekli rampalar gibi. Bir tanesinin arkasından tırmanıp önünden inebilirsin ve yürüyüşünü bozmana bile gerek olmaz.

Ön ve arka tarafına baktım ve ön tarafın çıkmak için daha uygun olduğuna karar verdim.

Kablonun bir ucunu ayının ön bacaklarının altına dolayım ve diğerini de Impala'ya bağladım. Ayıyı Beetle'ın önüne doğru çektim ve kancayı Impala'dan çıkarıp yeniden pozisyon aldıktan sonra tekrar kancaya taktım. Kablo ikiye bölecekmiş gibi Beetle'ın üzerindeydi. Ama ayı çok ağır değildi. Birkaç denemeden sonra Beetle'ın kaportasına, sonra da çatısına çıkardım. Beetle'ın geriye kalmış iki camı bembeyaz oldu ve parçalandı. Sonra kancayı tekrar Impala'dan çıkardım ve Beetle'ın yolcu kapısına doğru geri geri gittikten sonra ayıyı sonsuz derinlikteki bagaja yükledim.

Kabloyu bagajın ve ayının etrafına doladık ve bildiğimiz tüm düğümleri attık.

"Böyle yerlerde genellikle onları uyuşturuyorlar, değil mi?" dedim etrafta barın yatıştırıcı zulası var mı diye bakarken.

"Zaman yok," dedi Libby. Daha tam cümleler bile kuramıyordu. "Sen sür."

Üçüncü çıkıştan kuzeye döndüm. Farlarımız ayının ağırlığından ötürü göğe çevriliydi ve Libby'nin yön tarifine uyarak Yahudi tapınağına ulaştık.

Arabayı geri geri kesilmiş çimlerin üzerinden ve kare şeklindeki çitlerin yanından geçirip sarı bant ve projektörlerin arkasındaki ölü kadının yanına kadar götürdüm. Polisin nerede olduğunu bilmiyordum. Tabii Darren en sonunda dönüşmüş ve takviye kuvvetler çağrılmışsa ayrı. O zaman nerede olduklarını tahmin edebiliyorum.

Henüz olmamış olsun, dedim içimden dua eder gibi.

Bize birkaç dakika daha ver.

Ayıyı bagajın ucundan elimizden geldiğince çektik ve sonra arkasına geçip bacaklarımızla aşağı ittik.

Ayı öylece yatıyor, içki içmiş de sızmış gibi uyuyordu.

Libby ölü kadının kolunu tuttu ve kanını ayının burnuna sürttü.

Ayı bunu tanıyınca yüzü seğirdi.

"Ara onları," dedi Libby başıyla tapınağı işaret ederek.

Sessiz olacak vaktim olmadığından ötürü camlardan birini dirseğimle kırdım, bir telefon buldum, 911'i aradım, demin geri geldiğini ve cesedin geri kalanını yediğini söyledim, çabuk gelin dedim, çabuk gelin!

Mezarlığa geri döndüğümde Libby yüzünü ayının yüzüne yaklaştırmıştı. Dişleri çıkıyor olduğundan sesi kalınlaşmıştı ve onu duyabiliyordum. Tüm kalbiyle özür diliyordu. Ve ayıya şöyle hitap ediyordu: Üzgün Göz.

Başımı kaldırdım ve bu terimin üzerine düşündüm. Dedem de üç eniğine bir ders olsun diye karton kutuda geri getirdiği ay-köpeği bebeğine Üzgün Göz diye hitap etmişti.

Bu terimin başka bir dilden çarpıtılarak alınmış bir terim olduğunu sanmıştım.

Yanılmışım.

Kurtadamların özür dileme şekliydi bu.

Hayvanın içindeki insana böylelikle selam duruyordun. Onları orada gördüğünü söylüyordun. Ve bu şekilde olması gerektiği için özür diliyordun. Dedem kafatasını ezmeden önce bunu o bebeğe söylemişti ve şimdi de Libby bu büyük ayının sırtını okşuyordu. Bir kez burnundan öptü. Gözleri yaşlıydı.

Ve sonra ağzına tekrar dişler doldu, burnu epey bir kanamaya başladı ve sol kolunu büyük ayının boynuna doladı.

Böylelikle ağzını omzuna geçirebilecekti.

Derin ve sert bir şekilde ısırdı, büyük bir parça kopardı ve çimin üstüne tükürdü.

Ayı sarsıldı ve kükreyince uyanır gibi oldu.

Libby ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve elini omzuma koyup beni oradan uzaklaştı. Ayıyla benim arama girdi.

Isırıklarımızın şöyle bir özelliği var ki, kurtluğu yalnızca insanlara geçiriyor.

Hayvanlara geçen şey ise yalnızca açlık, öfke ve delilik oluyor.

Anında bulaşan kuduz gibi. Kuduzun *son* aşaması, hızlandırılmış hali.

Kaçmadan önce bir geyiği bile ısırsan hayvan birkaç dakika içinde geri geliyor. Toynaklarını savurmak ya da boynuz geçirmek için değil, düz dişleriyle ısırmak için.

Kanın bulaştığı bir hayvan bir saatten uzun yaşamıyor. Kendine ait bir ismi olacak kadar uzun bile yaşamıyor. Ama o bir saat çok kötü bir saat.

Bu ayı işte buna uyanıyordu.

Ve Libby'nin asıl planını da o zaman fark ettim.

Kimseyle konuşmasına gerek kalmayacaktı.

Bu ayı sırf burada olarak onun yerine konuşmuş olacaktı. Yük vagonunu dışına çıkabileceği kadar salladı ve eyaletler arası yolda yemek aranmak yerine hemen ötesinde resmen tabakta sunulmuş gibi yemek durduğunu gördü.

911'i arayınca tüm polisleri bir *boz* ayının peşine takmış oldum.

Buraya varmak için birbirleriyle yarışacaklardı.

Biz gittiğimiz zaman nezarethane tam bir hayalet kasabaydı.

Libby, Impala'nın motorunu bile durdurmadı, ön kapıdan girdi ve bir dakika sonra Darren'la birlikte çıktı.

Bu kadar basit.

Darren klostrofobik gibi derin derin nefes alıyordu ve vücudunda çeşitli yerler seğiriyordu.

Ucuz kurtulmuştuk. Söylediğine göre dönüşmesine engel olan tek şey dedemin kapı kulpları hakkında anlattığı hikâyeydi.

Hücresinin parmaklıklarından zorla çıkıp sonra daha büyük bir hücreye kapatılmak istememişti.

Ve bu hayatını kurtarmıştı. Silahlar raflardaki yerlerinde ve kılıflarında kalmıştı.

Darren henüz süremediği için Libby arabayı sürüyordu. Kasabanın diğer tarafı polis ışıklarıyla zonkluyordu. Silah sesleri geliyor, bizi geçiyor, devam ediyor, sokaklardaki camlarda ışıklar tek tek yanıyordu.

Önümüzde yavaş çekimde uzun boylu bir adam cübbesi ve tek terliğiyle koşuyordu. Bir elinde pompalı tüfek, diğerinde iki-üç günlük bebeği vardı. Amerikan futbolu topu tutarmış gibi parmakları yeni doğmuş bebeğin sırtına koymuştu. Ya da tapınakta gömülü olması gereken karından sana kalmış son şeyi tutarmış gibi.

Gömülü olması gereken.

Gözden kaybolana kadar adamı izledim.

"Bu iğrenç yerden gidelim mi?" dedi Libby küçük kardeşine bakarak. Darren'ın saçları kır doluydu ve çenesinde kirli sakal vardı.

Darren ağzının kenarındaki kan damlasına dokundu ve elini torpido gözünün üst tarafına sildi. Bu leke sabah olduğunda pütürlü bir X olacaktı. Darren arka tarafından bir şapka aldı ve taktı.

Ana caddedeki büyük kırmızı ışıkta beklerken gözleriyle yoldaki asfaltın üzerindeki beyaz ve titrek noktayı işaret etti.

"İşimi yaptım sanıyordum," dedi ve ekledi: "Burası neden ayı kokuyor?"

"Artık tutsak kokuyor," dedim onu sevdiğimi söylemek yerine.

Dikiz aynasını aşağı çevirdi. Bu hareketi düzinelerce arabada binlerce kilometre giderken çalışmıştı. Bir an için gözlerime baktı ve bunun tek bir anlamı vardı. Tutsak *bendim*.

"Bununla–" dedi Libby ve yanımızdaki şeritte birden alçak ve ağır bir Grand Marquis durunca sustu.

Ateşli gözlere sahip dört surat, yavaşça Impala'mıza çevrildi.

Akşam yemeklerini berbat etmiştik. Belki Carolinaların ikisin-

de de et ihtiyaçlarını karşılayacak kadar ölü Yahudi bulamıyorlardı. Belki artık canlı insanları çalarken yakalanacaklardı.

Arka koltuktaki üç kız elleriyle ön koltuğa tutunuyorlardı. Sanki anneleri kapıyı açsa bir anda sürücü tarafındaki kapıdan patlayarak çıkacak gibilerdi. Darren ve Libby savaşamayacak kadar bitkinlerdi.

"Onlardan kaçarak kurtulabilir miyiz?" dedim arka koltuktan. Tenim hiç olmadığı kadar canlıydı.

"Biz kurtadamız," dedi Darren ve şapkasının siperini daha da indirdi. Libby o mükemmel Impala'nın uyumsuz tekerleklerine patinaj çektirdi ve gecenin içine daldık. Eyaletler arası yola girdik. Bagajımızın kapağı yoktu, ısı ölçer her zamanki gibi kırmızıdaydı, kucaklarımızda emniyet kemerleri yoktu ve dikiz aynasından kesin ölüm görünüyordu.

Bir gün torunlarıma Kuzey Carolina'ya gittiğimiz zamanı anlatırken hikâyeyi burada bitireceğim, dedim kendi kendime. Ana yurtlarına koşan üç kurtadamla bitecek.

Sanki öyle bir şey varmış gibi.

14
Alcatraz'daki Kurtadam

Sekiz saatlik bir vardiyadan dolayı *kovulmam* herhalde, diyor tutsağın teyzesi mutfakta tekrar ve tekrar. Patronlar çalışanlarının hastalanabileceklerini biliyorlar, değil mi?

Tutsağın dayısı bunun benzincide çalışmakla bir ilgisi olmadığını söylüyor. *Kardeşim*, diyor sonunda.

İkisi de çatlak döşemelerin üzerinde volta atıyorlar.

Tutsağın teyzesinin planı doğuya, Mississippi'ye kadar dört saat boyunca araba sürmek, sabah olunca ziyaret saatinde girmek ve sonra geri gelmek. Ve *kovulmamak*.

"Tabii dönersen," diyor dayısı.

"Bu kadar yakınken denemesem olmaz," diyor teyzesi.

"Ona hiçbir şey borçlu değilsin," diyor dayısı. "Hak ettiğini buldu. Burada bir şablon görmüyor musun? Güvelerin ölene kadar sürekli olarak ampullere çarptıklarını biliyorsun."

"O Red gibi değildi," diyor teyzesi. "Yalnızca yanlış yerde, hayatımın yanlış zamanındaydı."

"Çeneni kırmasını böyle mi adlandırıyorsun?"

"Mükemmel olduğunu söylemedim," diyor teyzesi ve çıkmadan önce diz çöküp tutsağın gömleğini düzeltiyor.

Teyzesi, iki haftadan beri on bir yaşında olmasına rağmen, "Dayının sözünü dinle," diyor tutsağa. Ve tutsağın dayısının duyabileceği kadar yüksek sesle ekliyor. "Tabii aptalca bir şey söylerse o başka."

Sonra tutsağı alnından öpüyor ve arkasına bakmadan gidiyor.

"Gösteririm ben ona *aptalı*," diyor tutsağın dayısı ve pembe şa-

rap şişesini tutsağın teyzesinin gidişine kaldırıyor ama teyzesi çoktan gitmiş durumda.

On dakika sonra tutsak ve dayısı benzinciye giden yolda yürüyorlar. Benzinciye tutsağın dayısının dünya tarihindeki en az aptal sosisli olacağını söylediği sosisliyi almak için gidiyorlar.

Yolda tutsağın dayısı bir koku alınca arkasında yürüyen tutsağı yanına çekiyor.

Kokunun kaynağını paslı çitin arkasındaki uzun çimlerde buluyorlar.

Bir domuz.

Tutsağın dayısı yüzünü hayvanın böğründeki siyah deliğe doğru indiriyor ve sineklere doğru üflüyor.

"*Biliyordum* işte," diyor.

"Ne oldu?" diyor tutsak.

"Hâlâ o aptal El Camino'sunu geri istiyor."

Tutsak, teyzesinin eski kocasının ismini yüksek sesle söylemiyor. Ama söylemesine gerek de yok. İkisi de her çim hışırtısında, her rüzgâr uğultusunda o ismi duyuyorlar.

"İhtiyacı bile yok," diyor dayısı. "Ormandayken El Camino'ya ihtiyacın olmaz, değil mi? Aslında Libby'yi istiyor. İkisi de güve." Tutsağa bakıyor. "Sen de güve değilsin, değil mi?"

"Kurtadamım," diyor tutsak.

Bu soru-cevap epey tekrarlanıyor.

Tutsak arkasındaki uzun çimlere bakıyor. Teyzesinin eski kocası Louisiana'da olduklarını nasıl bildi? Arkansas'ya dokunduğu için mi?

Tutsak domuzun böğründeki deliği düşünmemeye çalışıyor. Yine de aklına geliyor ve dişlerini birbirine sürttüğünü fark ediyor. Yani bunu yapmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor.

Benzincide her zamanki gibi sosisli almak yerine tutsağın dayısı sekiz doların yettiği kadar ballı çörek alıyor ama buna cebindeki üç ya da pantolonunun ön tarafındaki iki tanesi dâhil değil. Sonra, tutsak yeterince hızlı olmadığı için onu omzuna alıyor ve karavana kadar sırtında taşıyor. Tutsak bunun üzerine kendini küçük bir çocuk gibi hissediyor.

"Aptalca bir şey yapmamam gerek," diyor.

"Aptalca davranan Libby," diyor dayısı ve kamyonunu sürdüğü zamanlarda taktığı güneş gözlükleri etrafta mı diye bakınıyor. "Libby'ye onun buralarda bir yerlerde olduğunu söylemiştim. Muhtemelen şu an Libby'yi takip ediyordur, bizi Florida'ya kadar takip ettiği gibi."

Sonra dayısı sert bir şekilde tutsağa bakıyor, arkasını dönüyor ve diğer duvara doğru yürüyor ama sonra hızlıca geri dönüyor ve tekrar tutsağa bakıyor.

"Dinle," diyor. "Burada kal. Bu çok... seni götüremem. Ama her şey yolunda. Sana bir sene yetecek kadar ballı çörek var."

Çıkmadan önce tornavidayla televizyonu açıyor. O hassas ayarı bir tek o biliyor.

"Tamam mı?" diyor tutsağa ve tutsak başını sallayınca –on bir yaşında sonuçta– dayısı onu eve kilitliyor ve daha kamyonunun turbosu bile hazır olmadan yola çıkıyor. O sıralar sürekli turbodan bahsediyor.

Tutsak buzdolabının kapısını açıyor. İçinde dayısının soğuk suyunu tuttuğu cam Gatorade şişesi var. Tutsak şişeyi değil, metal kapağını istiyor. Şişeyi alıp kanepeye oturuyor ve takıp takıp çıkarıyor.

Akşam yemeği niyetine ballı çöreklerden ikisini yiyor.

Televizyon tüm bu esnada konuşuyor. Karavanı aldıklarında televizyon da içindeydi çünkü tüm düğmeleri çıkmıştı. Sonra dayısı yaylı segman için yapılmış ince bir penseyle içine kadar uzanmış ve antenin çekebildiği tek kanalı açmıştı.

Dayısı şimdiye dek yalnızca reklam izlemişti çünkü harikalardı. Teyzesi ise aktörler hakkındaki haberleri izliyordu.

Ama bu farklı. Televizyonda tutsağın dayısının hep çok zor olduğunu söylediği bir yarışma programı var.

Tutsak halıya park ediyor ve fiyatları rastgele söylüyor. İzleyiciler ne diyorsa o da onlarla fikir birliği ediyor ve sonra bir ballı çöreğin yarısını yiyor ama önce ezberlemek için etiketine bakıyor. Sonra televizyonda geceleri çıkan, dayısının uyku toprağının bayrağı olduğunu söylediği şeritleri izlerken uyuyakalıyor.

Kapının çaldığını duyduğunda hava karanlık. Kapı sarsılmış da olabilir. İkisinden biri oldu, ondan emin.

Kapının saçağı birkaç nefes alımlık süre sonra gıcırdıyor ama bu sefer kapı hareket etmiyor.

Tutsak parmağını kilide sokuyor ve çevirip açmak, sesin neden geldiğini görmek istiyor ama bunun yerine kanepeye oturuyor. Çünkü aptalca bir şey yapmayacak.

Birkaç dakika sonra karavanın yan tarafından bir jambon kutusu açılıyormuş gibi bir metal yırtılma sesi geliyor.

"Eksik etek," diyor tutsak, teyzesinin sesiyle.

Her daim fırtınadan dolayı rüzgâr olur.

O akşam rüzgâr yok.

Sonra tutsak ayağının altında hissediyor. Bir şey karavanın altında yürüyor, yerin planını çıkarmaya çalışırmış gibi sırtı yerin altına sürtüyor.

Hayır, zayıf bir nokta ararmış gibi. İçeri girmenin bir yolunu ararmış gibi.

Tutsak kalbi ağzından çıkmasın diye yutkunmak zorunda kalıyor.

Domuz. Domuz onu kokladıklarını biliyordu. Şimdi de o *onları* koklamaya geldi. Gündüz zamanı olsa tutsak bunun aptalca bir düşünce olduğunu bilirdi.

Tekrar birinci sınıftaymış gibi. Onu yalnız bırakmak dayısının hatası. Mississippi'ye giden teyzesinin hatası.

O aşağıdaki her neyse ne kadar fena olduğunu göstermek adına televizyon birkaç saniyeliğine kapanıyor. Tekrar açıldığında şeritler yerine yarışma programlarından biri açık.

Bu, sabah olduğu anlamına mı geliyor?

Tutsak ayaklarını yanına alıyor ve sonra kanepeden dayısının düzgün bir masa olduğunu iddia ettiği ahşap elma kutusuna geçiyor. Tutsak masanın üzerinde ayakta duruyor.

Yine bir metalik yırtılma sesi geliyor, hem de tam salonun altından. Tutsak irkiliyor ve elma kutusunun üzerinden düşecekmiş gibi oluyor.

"Git," diyor yüksek sesle.

Televizyonun arkasındaki büyük pencerenin altında yerde duran ısıtıcı modül önce yukarı çıkıyor, sonra aşağı iniyor. Bir sınav gibi. Sonra iyice yukarı kalkıyor ve halının üzerinde yan yatıyor.

Halıda bir delik var. Siyah bir üçgen.

Tutsak, karavanın altındaki karanlıktan bir domuz gözünün ona baktığını biliyor.

"İki doksan dokuz," diyor yarışma programına. Sırf bir ses duymak için.

Fiyat ise 4.50$. Minneapolisli bir kadın havaya zıplıyor ve yere iniyor.

Tutsak artık domuzun kokusunu alabiliyor. Derin nefeslerini duyabiliyor.

Kanepede, akşam yemeğinden sonra başladığı, üzerinde tüyler olan yarım ballı çörek duruyor.

Tutsak plastiğini soyup deliğe atıyor.

Yetişmiyor.

Tutsak yatar pozisyon alıyor, ballı çöreği itmek için uzanıyor ve bu esnada yüzünü mümkün olduğunca uzak tutuyor.

Tam deliğin ucuna vardığında dişlerle dolu bir ağız uzanıp çöreği alıyor.

Keskin dişler. *Kurt* dişleri. Bir an için görünen uzun, kırmızı saçlar. Güzel kırmızı saçlar.

Tutsak apar topar elma kutusuna dönüyor ve kalbi tüm bedeninde zonklarken üzerine çıkıyor. Pantolonunun sağ bacağı taze çişle ıslak, nefesi boğazında düğümleniyor.

Aklının içinde birinin kapıyı açıp onu oradan kurtaracağı güne kadar saymaya başlıyor.

Tüm tutsaklar böyle yapar.

15
Koyun Ziyareti

Nereden geldiğimizi bilmememizin sebebi kurtadamların bir şeyler yazmaya pek sıcak bakmaması. Ekmek kırıntısı bırakmayı sevmemeleri.

Böylelikle yapılan tüm filmler doğru oluyor.

Belki gerçekten de öyledir, değil mi? Ya da bir zamanlar öyle olmuştur.

Darren bunları yutmuyordu tabii.

Darren kurtadamların yaradılışı konusundaki teorisini dedemden dinledikleriyle oluşturmuştu. Bilmem inanır mısınız ama dedem İkinci Dünya Savaşı'na gidebilmek için on sekiz yaşında olduğunu söylemiş. Aslında yalan. Yani on altı yaşında savaşa gitmiş ve bir gece Fransa'da düşman saflarının arkasına sızmış. Dört ayak üstünde.

Dedeme göre o bunu yapmış olmasa, bulabildiği tüm boğazları parçalamış, Mihver devletlerinin namlularından değil omuzlarının arkalarına bakmasını sağlamış olmasaydı Amerika savaşı kazanamazmış. Naziler ondan nefret ediyor, korkulan Kara Kurt'un bir kasabada olduğu hakkında yalnızca dedikodu çıksa bile koca kasabaları bombalıyorlarmış.

Bilemiyorum.

Sanırım Darren anlatırken hikâyeyi biraz süsledi. Ve muhtemelen dedem de ona anlatırken biraz süslemişti.

Belki dedem gerçekten de askere gitmişti ve tabii ki geri dönmüştü –yoksa ne Darren ne Libby ne de ben yaşıyor olurduk– ama

o aradaki yıllar, gemiyle gidip büyümüş şekilde eve dönülen o yıllar hikâye yıllarıydı. Olayların fotoğraf, gazete ya da dokümanla kanıtlanamadığı yıllar. Bir kurtadamın Avrupa üzerinde roketlere bindiği, Eyfel Kulesi'ne tırmandığı, avları arasında Mona Lisa'yı yediği ve sonra Papa tarafından kutsandığı yıllar.

Bu tür bir tarihsel anlatımı dinleyerek büyüdüğüm için sanırım Darren'ı biraz daha iyi anlayabiliyordum. Önünde böyle bir örnek vardı. Ama o pek asker kafasında değildi. Ve karacılar kurtadamların işe yarayacağı tek ordudur. Bizi hava kuvvetlerine koysan ve paraşütle birinin üzerine atsan kurt pençelerimizle paraşüt ipini açamayız. Bizi deniz kuvvetlerine versen ve bir gemiye koysan, gemi limana çektiğinde küpeştenin kanla dolu olduğunu görürsün. Küpeşte de neyse artık.

Kara kuvvetleri bizim tozutuk halimizi kaldırabilecek tek yer. Biz kara askeriyiz. Büyük kıyma makinesine sokulacak etiz.

Ama dişlerimiz ve pençelerimizle diğer tarafa geçebiliriz. Hatta kalabilir, o kıymanın bir kısmından kendimize bir öğün çıkarabiliriz.

Ama: İkinci Dünya Savaşı'nın Gizli Silahı Kara Kurdun İnanılmaz Maceraları.

Hikâyede gerçek bir at arabası ve falcı olması da cabası.

Darren hikâyeyi anlatmaya genellikle Kara Kurt'un çok ciddi yaralı olduğu yerden başlardı. İki ayağı üstünde topallayarak İtalya'da, ya da Polonya'nın yıkıntılarında ya da bombalanmış herhangi bir ülkede olurdu. Kara Kurt birkaç gün kahramanca savaştıktan sonra topallarken arkasında toynak sesleri duyar ve saklanmak için bir çalının altına girer. At son anda kokusunu alır, dövünmeye ve kişnemeye başlar.

Dizginleri tutan ufak tefek yaşlı kadın ipleri keser ve atı serbest bırakır çünkü at arabasının tekerleklerinin parçalanmasını istemez.

"Sabaha döner," der kadın Kara Kurt'a. Kara Kurt bu esnada çıplaktır ve dört gündür yemek yememiş, yaralı bir askerdir.

Kadın onu arabasına davet eder ve omuzlarına bir battaniye verir. Çay ve Kara Kurt'un türünün eskiden pek sevdiği bir hayvan türü olan bizon olduğunu iddia ettiği bir miktar kurutulmuş et ikram eder.

"Bir tür yak mı bu?" diye sorar Kara Kurt.

"Yak ne?" diye sorar kadın.

Darren hikâyenin bu kısmında farklı espriler ve ses efektleri yapar. En nihayetinde yaşlı kadın Kara Kurt'a bir sır verir; belirli bir mağaranın nerede olduğunu söyler. Yakında olduğunu. Kara Kurt'un türünün bu mağarayı eski zamanlarda kullandığını. İnsanların asla gitmediği bir yer olduğunu.

Kara Kurt etini çiğnemeye devam ederken arabanın arkasından bakar.

"O zaman ben de gitmemeliyim," der.

Kadın bunun üzerine güler.

"Yaşlı olduğum için görmediğimi düşünüyorsun," der.

"Ben bir askerim," der Kara Kurt.

"Olmadığını söylemedim," der yaşlı kadın. "Ama kanın eski bir soydan geliyor."

Bunu duyan Kara Kurt dikkat kesilir.

"Kurtlar," der kadın piposunu yakarak. "Eskiden kurtlar köylere, şehir duvarlarına musallat olurdu. Yılda bir-iki kez bir çocuk kaçırırlardı."

"Kurttur, yapar," der Kara Kurt sesinde türüne karşı bir gururla.

"Eskiden böyleydi işte," der kadın piposunun dumanını üfleyip arabadan yükselmesini izleyerek. "Kurtlar ve insanlar vardı. İkisi de diğerine bulaşmadan kendi işine bakmaya çalışıyordu, tabii açlık zamanları dışında. Ama bana benzeyen yaşlı bir kadın da vardı. Bu kadın bitkiler ve iksirler konusunda bilgi sahibiydi. Perdenin köşesinin nerede olduğunu bildiğinden ötürü perdeyi kaldırıp arkasına, sırlara bakabiliyordu."

"Bir cadı," der Kara Kurt ve birden midesindeki garip eti fark eder.

"Bir şifacı," diye düzeltir onu yaşlı kadın. "Ama pek çok isim var ve hiçbiri önemli değil. Önemli olan şey kadının köyünün etrafındaki kurtlara bir deliliğin dadanmasıydı."

"Biz ona kuduz diyoruz."

"Dediğim gibi, pek çok isim var. O zamanlar deliliğin de farklı

kaynakları vardı. Biri farelerden, biri köpeklerden bulaşırdı. Bunun kaynağı ise yarasalardı. Sayıları azaldığı zaman, siz askerlerin deyimiyle yeni er çağırmaları gerektiğinde böyle yaparlardı. Ama sonra bir kurda bulaştı. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Bu kurt da deliliği tüm sürüsüne bulaştırdı. Ve genelde olduğu üzere içlerinde diğerlerinden daha cesur bir kurt vardı. Bir köyden bir çocuğu kapıp kaçmaya çalıştı ama delilik onu içten yediği için çok zayıftı. Böğrüne saplanmış oklar da pek yardımcı olmuyordu." Göstermek için kadın parmaklarını kendi böğrüne koyar. "Ama çocuk da ciddi biçimde yaralanmıştı. Ve o çocuğun annesi şifacıya, yani yaşlı kadına çocuğu iyileştirebildiği takdirde hayatının sonuna kadar hizmet edeceğini söyledi."

"Kimse kuduzu iyileştiremez," der Kara Kurt. Korktuğu tek şey belki de o.

"O da iyileştiremedi," der yaşlı kadın. "Ama daha önce hiç kuduzun son aşamasına kadar gelmesine izin verilmemişti. Bu şifacı delilikle savaşamıyordu ama çocuğu hayatta tutacak kadar beceri sahibiydi. Yine de her geçen gün çocuğun dişleri daha da sivriliyordu. Her gün bedenine tüyler çıkıyordu. Deliliğin baştan beri yapmaya çalıştığı buydu. Bunu yarasalar için yapıyordu, başka yarasalar ortaya çıkabilsin diye. Isırılan her neyse onu elinden geldiğince ısırana çeviriyordu ama genellikle ısırılan şey bu esnada ölüyordu çünkü bedeni yeni şekli kaldıramıyordu. Ama bu çocuğu öldürmemişti. Şifacı yaşlı olduğu ve kaplarını düzenlemek için yardıma ihtiyaç duyduğu için tüm maharetini, tüm şarkı ve büyülü sözlerini, kendisi için sakladığı tüm zor yapılan iksirlerini topladı."

"Yoksa–"

"Çocuk *ayağa kalktığı* gün," diye devam eder yaşlı kadın sözünün kesilmesine izin vermeyerek, "iki yerine dört ayak üzerinde duruyordu. Ve hızlıca ormana kaçtı ve bir daha geri dönmedi ama anlaşmaya sadık kalan annesi hayatının geri kalanını şifacının evinde geçirdi. Kayıp oğlu geri gelecek mi diye gözü sürekli kapıdaydı. Şifacı da bazı günler kadının etin belirli parçalarını kesip yolun kenarındaki döküntü bir taburenin üzerine bırakmasına göz yumuyor-

du. Mevzubahis oğulları olduğu zaman anneler böyledir işte. Hangi hayatı seçerlerse seçsinler onlar için en iyisini isterler. Ve böylece–"

"Peki ona ne oldu, şu çocuğa?" diye sorar Kara Kurt kalın battaniyeye iyice sarınarak.

"Görünüşe göre hiçbir şey olmamış," der yaşlı kadın onca nesil sonra doğmuş Kara Kurt'u kastederek. "Ama korkarım sen gidene kadar atım geri dönmeyecek. Yeterince yedin mi?"

Kara Kurt ellerine bakar ve tüm etin bitmiş olduğunu görüp şaşırır.

"Her zaman kurdu iyice beslediğine emin ol," der yaşlı kadın yüksek sesle, "yoksa uyandığında kafanı çenesinde bulursun."

Kara Kurt kadından mağaranın yön tarifini alır. Dağa tırmanır ve o gece atalarının mağarasında uyur. Parmaklarını yaşlı kadının hikâyesini doğrulayan, kömürle yapılmış çizimlerin üzerinde gezdirir ve daha sonra çok sayıdaki inanılmaz maceralarından o mağaraya dönse de yaşlı kadının parlak renkli at arabasını bir daha hiç görmez. Ama bazı geceler kadının atının toynak seslerini duyar ve havada piposunun kokusunu alır.

"Onu bir daha görmemesinin sebebi muhtemelen hikâyenin kolpa olması," demeyi severdi Darren hikâyenin sonunda. Sonra arkasına yaslanır, en sonunda sol elini ağzına götürür, afili bir piponun kıvrık ağzını dudaklarına koyar ve derin ve düşünceli bir nefes çekerdi. Bu hareketiyle Kara Kurt'un soyundan geldiğini ama bunu dile getirmeyecek kadar havalı olduğunu gösteriyormuş gibiydi.

Çocukken inanıyordum sayılır. Sözcüklere dökülmüş bir çizgi roman gibiydi. Darren ses efektlerini bile yapıyor, daha inanılmaz kısımlarını ise yavaş çekimde bizzat oynuyordu. Kara Kurt'un sırtına bir kalkan asılı olduğunu bile hayal etmiştim. Ve piponun neden yanmadığını da hiç sorgulamamıştım – aksi takdirde kanepenin yastıkları arasında saklayamazdı.

Libby'nin kurtadamlar hakkındaki teorisi ise daha netti, daha az ses efekti ve rol gerektiriyordu. Ona göre bir kurt bir gün acıkmıştı ve yeni yediği bir adamın kıyafetlerini giymişti. İki ayak üstünde yürümeye başlayıp kasabaya gitmişti ama karmaşık sokaklarda kaybol-

duğundan ötürü yürümüş, yürümüştü. En sonunda kim olduğunu unutmuştu. Ve işte şimdi buradaydık.

"Neden erkek?" derdi Darren. "Neden kurtkadın değil?"

"Çünkü kadınlar o kadar acıkmazlar," derdi Libby ağzının kenarında gülümsemeden hiçbir eser olmadan.

Ben bunların hangisi doğru karar veremediğim için kendi hikâyemi uydurmuştum: lanetli birliktelik. Dünyanın hep ihtiyaç duyduğu o talihsiz âşıklar. Kurtadamlar da onlara ihtiyaç duyuyordu ve bu, bizi dünyanın bir parçası olarak tutuyor. Hikâye Libby'ninki gibi basit ama sürükleyici, Darren'ınki kadar azametliydi. Bir kurt ve bir ormancının kızı geceler boyunca ay ışığı altında buluşuyor, ilişkilerinde tam olarak nasıl bir mekanik var anlamaya çalışıyorlar. Ve trajedisi de şu: kadın bizim türümüzün ilkini doğurup bunun sonucu olarak ölüyor.

Ama sanırım bu durumda kanımızdaki bulaşıcı olan asıl şey aşk oluyor.

Bilemiyorum.

En azından hepimizin mutabık olduğu bir konu var: koyunlar. Geleneksel düşmanlarımız, müstakbel avlarımız.

Tam gittiklerini düşündüğün zaman bir tanesini köşeden seni keserken görürsün, ölü gözleriyle sana bakar.

Libby bir tanesini Augusta'daki araba yıkamacıda gördü. Eyalet çizgisinin Georgia tarafında yaşıyorduk ama araba yıkama yeri Güney Carolina'daydı. Ayı'nın Gecesi'nden sonraki plan batıya gitmek, tüm tura yeniden başlayıp bu sefer her şeyi doğru düzgün yapmaktı. Ama 95 Güney Yolu epey yokuş aşağı idi ve eğer Impala'nın ısı ölçerine yokuş aşağı iyi gelebilirdi.

Muhtemelen böylesi daha iyi oldu. Darren, Tennessee'de de atların olduğunu söylemişti. Bir de kışın kar oluyormuş ve kilometrelerce sis basıyormuş.

Yine de Augusta bile güzün bu zamanlarında, yani sonlarına doğru normalde gittiğimizden daha kuzeydeydi.

Ama kendimizi orada bulmuştuk.

Araba yıkamacıdaki koyuna gelince... belki kuzey hâlâ koyun doludur, bilmiyorum.

Herhalde ben oraya giderdim.

Libby'nin anlattığına göre arabaları kurutuyor, sonra da zaferinin bir göstergesi olarak bezini başının üzerinde sallıyormuş.

Sabah vardiyasıydı. Senelerdir ilk kez derisi gerçekten ten rengiydi.

Libby'nin işi bittikten sonra arabalar ayna gibi oluyordu. Plakası olan uçan daireler gibi. Ve öyle aptal gibi saç filesi takmasına da gerek yoktu. Yalnızca üniforma olan gömleği giyiyordu. Araba yıkama yerinin teması bovlingdi. Bekleme odası siyah beyaz ve damalıydı ve geometrisi Libby'nin başını ağrıttığından dolayı kasada durmaktansa işin içinde olmayı istemişti.

Gerçi her türlü koyunu yakalardı ama sabun ve kimyasalların arasında koyunun kokusunu az daha kaçırıyormuş, öyle söyledi. Arabanın yeşil biletini verdiği ana kadar fark etmemiş bile. Yeşil tamam anlamına geliyormuş, git hadi, temizsin, bitti senin işin.

Bileti verdiği beyefendi sapına rehin makbuzu asılı bir alet çantası taşıyormuş. Bunun sebebi insanların araba kurulayan kişilerin arka koltuklarında alışverişe çıkacaklarını düşünmeleriymiş.

Sakalı bir kuş yuvası gibiymiş ve güneş gözlükleri siyah ve kalınmış.

"Teşekkürler," demiş bir dolar bahşiş bırakarak.

Libby parayı adama bakmadan almış ve götürüp kendisinden beklendiği şekilde büyük, metalden bahşiş kutusuna koymuş. Çünkü bazen bahşişler birer sınav olurmuş.

Ama bu sefer öyle değilmiş.

Bu sefer karşısında bir kurtadam varmış.

Ve saçları mükemmelmiş.

Darren şu kurtadamın kasabasındaki eve kendi deyimiyle BJ McKay çekmek için yanıp tutuşuyordu.

Yani kurtadamın oturduğu evin salonunun duvarından tırıyla girmek için.

Libby önce adamın kasaba evini *bulmamız* gerektiğini söyledi.

Bu noktada bana bir "kasaba evi" nedir açıklamak durumunda kaldılar. Ben kasabadaki bir ev anlamına geldiğini sanıyordum. Yani mesela karavanımız bizim kasabamız olsaydı, aynı zamanda bir kasaba karavanı olurdu.

Bu kurtadam ise bir kasaba *kurduydu*. Hiç kurda *dönüşmeyen* bir kurt.

Oluyor arada öyle.

İki ayak üstünde olduğumuz ve kendi türümüz arasında olmadığımız zaman sıradan bir vatandaş olmadığımızı kim bilecek, değil mi?

Özellikle de sakalını uzatırsan.

Özellikle de nefesinin pis kokmasına izin verirsen.

Özellikle de mahallendeki tüm köpekleri yemeye başlamazsan.

Daha önce Darren bu kurt-olmayanları anlatmıştı. Gerçek korku hikâyeleri. Genellikle Red gibi iki-üç sene ormanda yaşayanlar oluyormuş. O kadar uzun zaman geçtikten sonra artık kendi başına dönüşemiyormuşsun. Uyurken bile. Genellikle insan formuna dönmen için çok büyük bir yaralanma geçirmen ya da ölüme epey yaklaştığın bir olay yaşaman gerekiyormuş. Çünkü biz öldüğümüzde eğer ki kurt formundaysak büyük oranda vücudumuz gevşeyip insana dönüşüyor, tabii birkaç günlük zaman verildiğinde. Doğarken sürekli olarak bir insana bir kurda dönüşüm geçirdiğimizden dolayı nöbet geçiriyormuşuz gibi oluyor ama ölmek çok daha sakince bir şey. Tekrar derinin altına girmek yerine tüm kıl ve tüylerin kopup rüzgâra karışıyor.

Dedemi gömüp döndükten sonra mutfak koridorundaki gri tüyler son bir nefes gibi havada süzülüyordu. Bunu görünce Libby gözlerini hızlı hızlı kırpmıştı. Darren ise yüzünü ekşitmiş ve tüyleri tükürmüştü.

Uzun süre kurt kalan kurtlar, tekrar insana nasıl dönüşüleceğini unutan kurtlara ise bir kamyon yeterince sert çarparsa ya da kurşun

hayati organlarının yarısını falan delerse bu şokun etkisi kurdu içimizde saklayan hayatta kalma mekanizmasını harekete geçiriyor ve kılı tüyü sal diyor. Kıl tüy salındıktan sonra ise kurt da kayboluyor, içeri kıvrılıyor ve bedeni bulunmaya uygun şekilde bırakıyor.

Ama öyle, yani seni tekrar insana dönüştürecek bir olay yaşadıktan sonra ölmemeyi başarabilirsen bir kurt aklı ve insan bedeniyle uyanıyorsun.

Bu çok çirkin olabiliyor. Çoğu kişi bunu atlatamıyor ve ölüyorlar ya da hayatlarının geri kalanını ses yalıtımlı odalarda geçiriyorlar – "Gerçek adamkurtlar," demişti Darren tükürerek. "Gerçek ezikler."

Ama birkaç kişi şanslı olabiliyor. Tüm bu deneyimden dolayı girdikleri hal yüzünden artık dönüşüm geçiremediklerini saymazsak tabii. Ormanda yaşarken sürekli çalıştırmaları gereken bir kas falan gibi bir şey olmadığından bunu nasıl harekete geçireceklerini bilmiyorlar. Kurt hâlâ içlerinde ama uyku halinde.

Vejetaryen falan olmuyorsun ama lastik değiştirme işine girebilir ve ömrünün sonuna kadar o işi yapabilirsin. Ay ışığında kıyafetlerini çıkarmaz, gerçekten kazanma şansın olmasına rağmen bir trenle yarışmaz, bu esnada insanlara korku salmazsın.

Bunlar anlaşılabilir şeyler. Üzücü ama yapacak bir şey yok yani. Ve en azından gerçek yaşamın tadını çıkarmışlar, değil mi? En azından gecenin gerçekten nasıl koktuğunu biliyorlar. Ne kadar güzel olduğunu. Ne kadar derin.

Ve bir lastikçide çalışmak ceza gibi bir şey falan da değil ki.

Ben de bir zamanlar lastik uzmanıydım. Augusta'dayken.

Ama bu benim ilk koyunumdu.

Libby olayı anlattıktan sonra Darren adamın muhtemelen dönüşüm geçiremediğini düşünmeye başlamıştı. Darren'a göre adam kurtadam olarak geçirdiği hayatı bir rüya gibi hatırlıyor olmalıydı ve bu rüyayı giderek arkasında bırakıyor, unutuyordu.

Libby ise o kadar emin değildi.

Bir kere araba yıkamaya gelmişti. Bu havaya saçacak parası olduğu değil, arabasının temiz olup olmadığını önemsediği anlamına geliyordu. Bu ise pek mantıklı değildi.

Arabanla gurur duymak?

Arabalar kurtadamlar için kullanıp atılabilir şeylerdir. Bir hiç. İstemesen de katlanmak zorunda olduğun bir şey.

Darren öyle düşünmüyordu, farkındaydım; ama tırı ön kapıda duruyordu, altı haftadır pislik içindeydi ve tamponu paslanmaya başlamıştı.

Bu koyunun gerçekten *temiz* bir arabası vardı. Libby bundan adamın kasaba yaşamına alıştığı, kasabalı insanların standartlarını benimsediği sonucunu çıkarıyordu. Yani bizi satıyordu.

"Neden bu kadar umursuyorsun?" diye sordum ve Darren sandalyesinden yuvarlanıp bir şarap şişesi almak için mutfağa daldı. Mutfak Libby'nin ateş hattının dışındaydı.

Artık koyunlarla ne gibi bir geçmişi vardı bilmiyorum ama Libby şöyle bir toparlandı. Ama gözünün ucuyla Darren'ın gerileyişini, her bir korkak adımını izledi.

Eski bir erkek arkadaş? Ama Red değil. Morris Wexler da değil.

Herhalde benim tanımadığım biri.

Libby'nin adamın bir koyun olduğu yönündeki ikinci savı ise Libby'nin de bir kurtkadın olduğunu fark etmemiş olmasıydı. En azından Libby fark etmediğini düşünüyordu.

Artık değişemeseler bile kurtadamların burunları aşağı yukarı aynı kalır. Onları eyalet hastanelerine çeken şey de temel olarak budur: kokular burunlarına çok fazla geldiğinden dolayı kurdun etrafında kim olursa olsun üzerine gittiği çağrışımlar ve güdülere yol açarlar.

"Belki de fark etti ama soğukkanlı davrandı," dedi Darren katlanan sandalyesine otururken.

"Olabilir," dedi Libby.

"Belki tatildedir," dedi Darren. "Belki de hayatında bir kereliğine sakalını uzatmak istemiştir."

"Belki de – ya hâlâ avlanıyorsa?" dedi Libby.

Darren şişesinden büyük bir yudum aldı.

"Yani hâlâ dönüşebiliyorsa mı diyorsun?" dedim.

"Ama hiç dönüşmüyorsa," dedi Libby.

"Neden?" diye sordum.

"Herkes kimliğiyle barışık ve bu konuda açık değil," dedi Darren çıplak göğsüne vurarak.

"Çünkü o bir koyun," dedi Libby.

"Ama avlanmadığı sürece..." dedi Darren ve sonra Libby bunu da bana açıklamak zorunda kaldı: istediğin kadar bastır, kurtadam değilmişsin gibi davran, fark etmez. Kurt her zaman yüzeye çıkar.

Kırdaysan bu problem değil. Uykunda avlayacağın şeyler geyik ve sıçanlarsa. Kimse geyik ve sıçanları umursamaz.

Ama kasabalar insan doludur.

Delirmiş bir köpek olursun ve haberin bile olmaz. Tıpkı filmlerdeki gibi.

Ve deli köpeklere ne yaparlar? Uyuturlar. Vurulurlar, belgelenirler ve haberlere çıkarlar.

"Uyurgezerse eğer, gitme zamanımız geldi demektir," dedi Darren çok ciddi bir şekilde.

"Ama onu biz bulduk," dedi Libby gözlerini Darren'a çevirerek. Meydan okurcasına.

"Gerçekten öyle mi bilmiyoruz," dedi Libby.

"Yatağının altını kontrol edersin," dedi Libby. "Kemik var mı diye bakarsın, değil mi?"

"Önce yatağını *bulabilirsen* tabii," dedi Darren Libby'nin meydan okumasını kabul ederek ve orada bıraktılar çünkü kurtadamlar dedektif değildir. Avlarını kokusundan bulurlar, ipuçlarıyla değil.

Ama benim bir ipucum vardı bile: alet çantasındaki rehin makbuzu.

Bir kurtadamı bulmak istiyorsan iki-üç hafta bir rehin dükkânında pusuya yat. Bir süre sonra uyumsuz tekerlekleri olan alçak ve ağır bir arabanın geldiğini görürsün. Sonra üstü çıplak ve güneş gözlüklü bir eleman arka koltuktan büyük ekran bir televizyon çıkarıp ön kapıdan geçirmeye çalışır.

Rehin dükkânı sahipleri bizim geldiğimizi görünce sevinirler. Bir daha asla dönmeyeceğimizi bilirler.

Biz böyleyiz ama işte; yapacak bir şey yok.

Koyunlar... koyunlar ise tamamen farklı bir tür.

Aynı yerde kalırlar ve her gün aynı durgun sulardan içerler.

Ama yine de kurtadamların tarihindeki hiçbir kurtadam eline öyle ya da böyle geçmiş bir golf sopası setinin kaç para edeceğini öğrenmek istemeyecek denli zengin olmamıştır. Ya da ölmüş amcasının dolabında bulduğu tüfeğin. Dükkâna varmak için üç kilometre boyunca yuvarlamak zorunda kaldığı, iki sokak aşağıdaki benzincide gizlice hava bastığı ekstra lastiğin.

İzin istemeden onuncu sınıfa gitmeyi yine bıraktım. Zaten sınıf tekrarı yapıyordum. Eğitim konusunda daha şimdiden Darren ya da Libby'yi geçmiştim, dolayısıyla bir şey diyemezlerdi. İki üç ay içinde on altı yaşında olacaktım. Kurtadamlar için bu yetişkin oldun demektir. Epey büyüdün, dikkat et de çıkarken kapının kulpu sana çarpmasın yaşı.

Geri sayım devam ediyordu. Ya olacak ya olmayacaktı. Kurtadam olmak ya da olmamak, işte tüm mesele buydu.

Belki bu koyunun kokusunu almak tüylerimi diken diken edecekti. Ve belki dişlerim ve pençelerim de peşi sıra geleceklerdi.

Rehin bileti tek ve en iyi ipucum olduğu için Libby'nin çalıştığı araba yıkamacısına yakın olan rehin dükkânının orada pusu kurdum. Paravanım yolun karşısındaki kitap ve plak dükkânının sundurmasıydı. Dükkânın adı Öyle ya da Böyle idi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ama rehin dükkânı.

İsmi Garu'nun Yeri idi.

Yani doğru şekilde dinlersen Fransızca dilindeki "kurtadam"* sözcüğüydü.

Ve tahminimce Amerikalı bir koyun tam da o şekilde dinlerdi.

Yaklaşık iki hafta sonra tekrar geldi.

Libby her hafta yüzlercesini gördüğü için onun arabasını tam olarak hatırlayamamıştı. Epey eski bir Mercury Monterey sürüyordu. Libby ayrıca siyah tampon ve beyaz kapılardan bahsetmeyi unutmuştu.

* (Fr.) Loup-garou. –*yhn*

Emekli bir polis arabasıydı. Üzeri soyulmuş ve açık artırmada satılmış olmalıydı.

Ama yine de o polis duruşu vardı. Aksiyona girmek istiyormuş gibiydi. Libby'nin iş yeri muhtemelen kafile numarası olan tüm arabaların sileceğinin arasına yarım ücret ödeyeceğine dair bir not bırakıyordu ve koyun da oraya o yüzden gitmiş olmalıydı.

Yarı ücret ödemiş olması ve araba yıkamacıların muhtemelen genellikle ziyaret ettiği yerler arasında olmaması ondan daha az nefret etmeme yol açtı.

Sakalı ise Libby'nin söylediği gibi bir dağ adamının sakalına benziyordu, gerçekten görülmeye değerdi.

Arka camının hemen altında iki tane kask vardı.

Rehin vermeye getirdiği şeyler ise renkli kılıflara geçirmiş olduğu vhs teypleriydi. Her birinin arka tarafında kırmızı X harfleri vardı, yani bu teypler daha önceden de satılmış olmalıydı. Yani teypleri bana gösterdiği falan yoktu ama içeri girmeden önce hepsini şöyle bir karıştırdı. Herhalde en iyi olanları önlere koymak istiyordu.

Tahminimce bir buçuk dolar almıştır. Onu da teypler için değil, ayağı alışsın diye vermişlerdir – belki daha sonra daha güzel bir şey getirir diye. Gerçi orası o tarz çalışıyor mu bilmiyorum.

Onun için öğle yemeği zamanıydı, bundan epey eminim. Benim için de öyle olmalıydı.

Tam da umduğum üzere on camda bir otopark çıkartması vardı. Mayfair Village. Her şeyi berbat etmek istemediğimden ötürü –belki de yeterince büyümüştüm ve sakalına rağmen kokumu alabiliyordu, ne bileyim– aklımda "Mayfair Village'ı" tekrar ede ede yürümeye devam ettim.

Yapmam gereken tek şey telefon rehberinde aratmaktı.

Bizim aracımız dış mahallelerin de ötesinde, öldü diye kırlarda terk edilmiş arabaları görmeye başladığın yerdeydi.

Kurtadam bölgesi.

Kasabanın güvenli yeşillikleri değil. Mayfair Village değil.

Üç gün boyunca bozukluklarımı biriktirdim, sonra Libby işe giderken onu yolcu ettim ve otobüse bindim.

Darren'ın bir hayli karmaşık olan fikri koyunu gizlice izlemekti. Gün içinde bulabileceği şekilde etrafa çiğ et parçaları bırakacak, duyularını tekrar canlandırmaya çalışacaktık. Bir şekilde bir külçe gümüş verecek, gümüşü eline almasını söyleyecek, ne kadar soğuk olduğunu söylemesini isteyecektik. Parmakları arasından yükselen dumanı görünce irkilecek miydi ona bakacaktık.

Sonrası ise köpek düdükleri, kahvesine katılmış kandı ve hatta Darren bir gece ulurken sesini kaydedip koyun uyurken mahallede gezip arabanın hoparlörlerinden kaydı çalmayı düşünüyordu.

Libby ise onunla kapalı bir odaya girmeyi ve beş dakika sonra odadan yalnız çıkmayı istiyordu.

Dünyadan eksilmiş bir koyun.

Bense yalnızca onu izlemek istiyordum.

Tam doğru olmayan bir şeyler vardı.

İlk başta bana yardımcı olabileceğini, dönüşümüme ön ayak olacağını düşünüyordum. Çünkü belki de ben de ondan Libby kadar nefret edebilirdim. Ama onu uzun sure bekleyince ve kafamdan bin bir türlü şey geçirdikten sonra fark ettim ki benim dört gözle beklediğim şeye –dönüşümüm– o sahip değilmiş gibi davranıyordu. Muhtemelen bunu rom ve siyah çayla bastırmaya çalışıyordu. En azından Darren kurdu içinde tutmak istediğinde böyle yapıyordu.

Libby ise yeşil fiyonklu folyo tüplerde satılan naneli şekerleri kullanıyordu. Fiyongun yeşil olması gerekiyordu.

Benimkinin ne olacağını ise bilmiyordum. Dönüşmemek isteyeceğim bir zaman olacağını düşünmüyordum.

Koyunun dairesi zemin kat, köşeden dönünce karşına çıkan 110 numaraydı.

İçeri girdi, öğle yemeği niyetine bir konserve ısıtacak kadar zaman geçirdi ve sonra sünger gibi sakalında yemek artığı var mı diye kontrol ederek dışarı çıktı.

Onun için garip olmalı, diye geçirdim içimden. Sakalsız geçen onca yıldan sonra koca bir sakal.

Ellerimi cebime soktum, omuzlarımı arkaya attım ve arkama bakmadan yürümeye devam ettim.

Artık her yerde olabilirdi. O sarı kask ne için lazımsa onu kullandığı işine gitmiş olabilirdi. Ve geri dönüş için otobüs biletim yoktu. Aktarma yapmayı bile unutmuştum.

Bu kez Libby soracaktı. Genelde eve ondan önce dönüp sırt çantamı stratejik olarak tezgâhın üzerine bırakıyordum.

Hava kararduktan sonra eve girdiğim için sorgulanacaktım.

Onu buraya kadar takip etmek aptalcaydı. Artık nerede yaşadığını biliyordum. Harika. Şimdi bunu ya Libby ve Darren'a söyleyecek, ya da onu koruyacak ve hepimizi mahvetmeye devam etmesine izin verecektim.

Hain miydim yoksa katil mi?

Yürümeye devam ettim ve rögarı hedefleyerek küçük bir taş parçasına vurdum.

Ama taş son anda yerden sekti ve rögar kapağının kenarına çarparak polis-beyazı kapısı olan bir arabanın şasisine çarptı.

Monterey.

Koyun sokağı dönmüş, yolumu kapayacak şekilde park edip beni beklemiş.

Keskince sağa döndüm ve boş parsele daldım.

Çitin üzerinden atlamayı planlıyordum. Bir arabanın giremeyeceği yerlere gitmeyi. Süspansiyonlu bir polis arabasının bile gidemeyeceği yerlere.

"Sen," dedi ama ben yürümeye devam ettim. "Artık koku alamadığımı mı sanıyorsun?" dedi daha sessiz, daha gizli bir şekilde.

Bunu duyunca durdum.

Kokumu almıştı. Ya da beraber yaşadıklarımın kokusunu.

Ama belki de benim kokumu almıştı.

Gözlerimi ona diktim. Yüzümde gülümsemeden eser bile yoktu.

"Bin," dedi. "Seni kitapçına götüreyim."

Kurtadamlar "yabancıların arabasına binme," diyemezler çünkü bu cümledeki yabancılar bizzat kurtadamlardır.

"Isırmam," dedi koyun ve arka kapıya doğru bir adım geriledi. Benim için kapıyı açtı. "En azından artık," diye ekledi.

"Kitapçıda olduğumu nereden bildin?" dedim.

"Kitap okuyan birine benziyorsun," dedi ve sürücü koltuğuna oturdu ve ellerini direksiyona koydu. Arka kapı davetkâr bir şekilde açıktı.

Sağıma, soluma ve arabanın üzerine baktım.

Dünyada bir ikimiz vardık.

Bir kurtadam, bir koyun.

Dişlerimi gösterdim, kaldırımdan yürüdüm ve arabaya bindim.

Ana yola dönmeden önce fark ettiğim ilk şey arka koltuktaki kapı kulplarının çalışmıyor olduğuydu.

En nihayetinde bir polis arabasındaydım.

Dikiz aynasına beni görebilecek şekilde açı verdi ve başını dayadığı kafes duvarının arasından bana baktı.

"Kaç yaşındasın?" dedi.

"Beni nereye götürüyorsun?" dedim koltuğun orta kısmına kayarak.

Koyun dikiz aynasını tekrar beni görebileceği şekilde çevirdi.

"Nedenini bilmek istiyorsun," dedi.

"Neden saklandığını," diye düzelttim.

Bunu kabul etti. Başını salladı.

"Örneğin, tüberküloz olan insanlar eskiden sığınak türü yerlere giderlerdi," dedi. "Eskiden böyleydi. Nedenini biliyor musun?"

"O dediğin cüzzam gibi bir şey mi?" diye sordum.

Kıkırdadı ve iri bedeni sarsıldı. "Tüberküloz ne bilmiyorsun da cüzzam ne onu mu biliyorsun?" dedi.

Aynadan yüzüne baktım.

"Aynı prensip," dedi. "Cüzzamlılar ve öksürenler hastalıklarını biliyorlardı, bu yüzden de kendi türlerinin olduğu yere gidiyorlardı. Ailelerini öldürmesinler diye."

"Ben etrafta kendi türümüzden başkalarının kokusunu almıyorum," dedim.

Bu bir blöftü – koklayabildiğimi iddia etmiş oluyordum. Beni yalanlamadı.

"Burada dikkat etmen gereken nokta sanki 'ailelerini öldürme' meselesi."

"Derse ihtiyacım yok, sağol."

"Bu güzel," dedi. "Çünkü dünyada ders verebilecek son kişi benim. Ama bana ne olduğunu biliyorum."

"Dünyanın seni evcilleştirmesine izin verdin," dedim. Darren'ın ağzından çıkmış bir cümleydi.

"Madem öyle adlandırmak istiyorsun, öyle olsun," dedi. "Birine... âşık olduğunu düşün, sürünün dışından birine."

"Bir insana."

"Bir kadına. Bir eşe. Ve bunu oldurmaya çalışıyorsun. Aya karşı ulumayı kesiyorsun. Ama içinde birikiyor, değil mi?"

Elimden gelen en kasvetli şekilde başımı salladım.

Evet anlamına geliyordu, bunu biliyordum çünkü ben de dönüşümü bastırmak zorunda kalmıştım.

Amacının ne olduğunu anlayabiliyordum. Tamamen.

"İçinde birikiyor ve bir gece bir uyanıyorsun yatak odandasın ama yatak odan mezbahaya dönmüş. Bir yemek sofrasına."

Başımı çevirdim.

Libby ve Darren da harfi harfine böyle söylerlerdi. Kurt her zaman yüzeye çıkmanın bir yolunu bulurdu.

Ama bu farklıydı.

"Diyelim ki sonra, yani böyle bir geceden sonra, böyle bir sabahtan sonra sakalını uzatma yönünde güçlü bir eğilime sahip olursun. Yani gerekirse ta ayaklarına kadar."

"Ne için gerekirse?" dedim.

Neredeyse rehin dükkânının otoparkına varmıştık.

"Tadı ağzından atmak için," dedi. "Şimdi çok harika bir şey olduğunu düşünüyorsun." Koltuğuna yayıldı ama beni görüş alanından çıkarmadı. "Başına gelen en harika şey, değil mi?" dedi.

Yalanı yaşamaya devam ederek başımı salladım.

"Öyle de zaten," dedi. "Ama bedeli var. Bu kan bir hediye değil. Duyduğum kadarıyla bir lanet. Yaşadığım kadarıyla."

Gitmeye hazırdı ama araya girip sordum: "Duyduğun kadarıyla mı?"

"Hepimiz piçiz," dedi. "İtleriz, melezler... İşte böyle başlıyor –

hepimiz böyle var olduk. Ölmekte olan bir kadın ölümünün önemi olmasını istedi. Eskiden, köylüler ve oraklar zamanında. Ve zehirli bir bitkinin sıvısını kana kana içti ve sonra çırılçıplak bir şekilde köydeki çocukları kaçıran kurtların yanına gitti. Onları öldürmek için. Ama kadın kendini sunduğu için kurtlar onu istemediler ve onu yemediler. Bunun yerine onu sürüye davet ettiler. Kadın zehirden öldüğü zaman ise göz bebeklerini öyle yaladılar ki beyazları arka tarafa döndü. Kadın tekrar hayata döndü ve onlara çocuk üstüne çocuk doğurdu. Bir daha da hiç giyinmedi."

Koltuğundan kalktı ve kapımı açtı.

Daha önce benim için hiç kimse böyle bir şey yapmamıştı.

"İşte biz buyuz," dedi. "Biz buyuz evlat. Hiç var olmamış olması gereken hayvanlarız. Kazayız biz. Kimin kimle çiftleşip kiminle çiftleşmemesi gerektiğini hatırlatan yaratıklarız."

Dışarı çıktım. Boyum neredeyse onun kadar uzundu.

"Sen de o kadın gibi türünün dışından biriyle beraber oldun," dedim ve daha kolumu bile kaldıramadan, daha kolumu kaldırmayı bile düşünemeden karnıma o kadar sert bir yumruk attı ki ayaklarım yerden kesildi.

Ve beni öylece yerde tuttu. Muhtemelen elinin izi sırtımda çıkmıştı.

"Benden uzak dur, çocuk," dedi yüzüme bakarak. "Sandığın kadar yumuşak değilim. Tekrar görüşmeyeceğiz."

Arabasıyla uzaklaştığında halen daha asfaltla yüz yüzeydim ve nefes almaya çalışıyordum. İkinci yumruğu yüzüme atmıştı. Filmlerdeki gibi bir ses çıkmıştı.

Kustuktan sonra kendimi daha iyi hissettim ama sonra daha kötü oldum.

Sokağın öte yanındaki Öyle ya da Böyle'nin sahibi dışarı çıkmış banyo edilmiş resmin kurumasını bekler gibi bana bakıyordu.

Elimi sallayıp içeri girmesini işaret ettim ve gözlerimi kapadım.

O gece Darren'ın en sevdiği biber markası vardı. Georgia'da bir kutu bulmuş, karavana getirmişti.

Sessizce yemeğimizi yedik. Kimse yüzüm hakkında bir şey demedi. Kurtadamlar arasında böyledir işte. Okulda yine gözümü şişirmişlerdi. Anlatsam kendilerini bu konuda kalıcı bir şey yapmak zorundaymış gibi hissedeceklerdi. Ve o zaman tekrar taşınmamız gerekecekti. Zaten bu benim meselemdi. O kadar büyümüştüm artık.

Saat altıdaki yarışma programlarını izlerken Darren uzun ve uydurma bir hikâye anlattı. Güya dedem bir keresinde bir tavuk yetiştirmeye çalışmış. En sonunda dedem bir gece aç uyanmış ve tavuğu yemiş. Hikâyenin can alıcı noktası ise tavuk bu esnada bir yumurta ıkınıyormuş ama daha tam çıkmadığı için yumurtanın berrak bir kabuğu varmış.

Darren yumurtayla oynamak, onu yağlamak ve pişmesi için başka bir kuşun altına koymak istemiş ama dedem şeffaf kabuk falan dinlemeden yumurtayı hüpletmiş.

Libby, Darren'ı dinlemiyor, kitap okuyordu.

Araba yıkama yerinin mola odasında insanların bıraktıkları kitaplardan koca bir raf oluşturmuşlar. Libby de hepsini okuyordu. Elindeki bir kovboy romanıydı.

"Saçların ağaracak," dedi Libby ayağa kalkıp yatağına doğru yönelirken.

Darren ellerini kirli sakalında gezdirdi ve sonra omzunu silkti. "O zaman sözüm dinlenir mi burada nihayet?" dedi.

"Şunun dışında bir şey getir," dedi Libby, Darren'ın yağmaladığı biber kavanozunu göstererek. Sonra yatak odasına doğru giderken Darren arkasından kanepenin yastıklarından birini fırlattı. Libby yastığı yakaladı ve bana fırlattı. Ben ise üzerimden sekmesine izin verdim.

Siyah gözüm bana o akşam oynamama hakkı tanıyordu. Oynamama ve konuşmama.

"Ben de," dedim ve yatak odama seğirttim.

"Ne? Kokuyor muyum?" dedi Darren ama televizyonun sesini çok açmadı ve cevapların büyük bir kısmını yüksek sesle söylemedi.

Karavanla birlikte gelmiş olan yatağa yattım ve battaniyemi ağzımın üzerine kadar çektim. Bir dağ adamı sakalının bende nasıl

duracağını hayal etmeye çalıştım. Sonra da sana eşini öldürmeni ve onu yemeni unutturacak raddeye gelmesi için ne kadar uzatman gerekeceğini düşünmeye çalıştım.

Koyun yanlış sözcüktü. Bundan emindim.

Daha ziyade Uyuyan Kurt denmeliydi.

"Anlatmayacağım," dedim yüksek sesle çünkü anlatırsam onu gerçek kılmış olacaktım. Gözümün etrafındaki bazı kemikleri kırmış olsa da epey emindim.

Ve sonra o ölen kadını gözümde canlandırmaya çalıştım. Türümüzün ilki olan kurt anne, ormanda yürüyor, içi zehir dolu ve gözleri kesin ölüme bakıyor.

Onu olması gerektiği gibi yeselerdi, kadının da istediği gibi.

Sabah olunca Darren'ın ulumasıyla sarsılarak uyandım.

Kapımın eşiğinde durmuş bedeninin üst tarafı görünüyordu. Dünyanın en kötü alarmı.

"Otobüsü kaçıracaksın," dedi.

Hâlâ okula gidiyorsun, dedim kendi kendime ve yataktan yuvarlanarak çıktım. Maskaralık başladı. Sonra dişlerimi fırçalarken her zamanki gibi dilimi düzleşiyor mu, ortasında o bulanık siyah şerit çıkıyor mu diye kontrol etmek yerine aynada çenemi sıvazladım.

Ben de koyun gibiydim. Yalnızca taklitle geçirdiğim bir yaşamda adımlar atıyordum.

Ama ben bir koyun değildim. Kanıtlamak için dişlerimi çıkardım.

On dakika sonra mutfakta, otobüsün gelip gitmesinden beş dakika sonra Libby'ye baktım ve ona okulu bıraktığımı söyledim. Bana hiçbir yararı olmadığını.

Kahvesini karıştırmaya devam etti ve en sonunda başını salladı.

"Seni zorla gönderemem," dedi.

"Yani hiç benim gibi zeki olamayacak mısın?" dedi Darren.

O bu konuşmaya dâhil değildi.

"Bir iş bulup yardımcı olabilirim," dedim.

Libby karşı çıkmadı. Kupasını yüzüne doğru kaldırınca dumanı suratını kapladı.

"Araba yıkama yerinde Hector'a sorarım," dedi ve o kadar.

Tehlike yoktu, koyun olmayacaktım. Gerçek hayatımı yaşıyordum, sahte bir hayatı değil.

"Ama bana iki hafta önce de söyleyebilirdin," dedi Libby ve beni bununla yalnız bıraktı.

Yarım saat sonra Darren'ın yarışma programları evin içinde gümbürderken ayakkabılarımı almak için kontrplak ve cüruf briketinden yapılma verandaya çıktım.

Üzerlerinde o kadar karınca vardı ki simsiyah olmuşlardı.

İrkildim ama tek ayakkabım onlardı.

"Son zamanlarda nerelerde yürüyordun?" dedi Darren yine kapının eşiğinde belirerek. Sabah içtiği şarap şişesi kapıyı tutan elinde asılıydı.

"Kasabada," dedim.

Darren karıncalara baktı, ayağını yavaş çekimde üzerlerine kaldırdı ve hepsini ayağının gölgesinde tuttu.

"Onlar için bir dev gibiyim," dedi ve sonra alıntısına başladı: "'Köylüler sağa sola kaçıştılar ama gidebilecekleri–'"

"Tokyo köy değil," dedim ona iğrenerek.

"Eğer güzel bir canavar değilsen, o halde köylüsündür," dedi bir gerçeği belirtiyormuşçasına. Asıl dikkatini indirdiği ayağına vermişti. Yavaş bir hareketle şehrin bir sokağını düzleştirecekti.

"Teşekkürler," dedim ve ses tonumu duyunca gözlerini bana çevirdi.

"Dedi beklemede–olan–canavar," diye ekledi ve bir hayli karmaşık olan ağzını şarap şişesine götürme sürecine başladı ama son saniyede durup başını yarışma programının sunucusuna çevirdi. "Kenworth," dedi safi merak içinde. Gözlerini soru sorarmış gibi bana çevirdi, gerçekten de bu yaşanıyor mu gibi. Sonra gülümsedi ve şişesini bıraktı. "Kenworth. Kenworth Kenworth!" dedi her seferinde daha yüksek sesle. Beni omuzlarımdan tutmuş her bir hecede sallıyordu.

En sonunda bir cevabı doğru bilmişti. Aferin ona.

Sağ ayakkabımı almak için bir sopa kullandım ve sopayı salla-

dım. Karıncalar katmanlar halinde düştüler. Ayakkabıya tutunmaya devam edenleri ise elimin dışıyla süpürdüm.

Bir belgeselde Güney Amerika'da birinin karıncaların kıskaç gibi ağızlarını dikiş olarak kullandığını görmüştüm. Karıncaları kesiğe yaklaştırıyorsun, onlar yaraya tutunuyor ve sonra boylu boyunca ısırıyorlar.

Bu karıncalarda aynısını yapsan kâğıt kesiği gibi olurdu.

Ayakkabıyı biraz daha salladım ve tabanından siyah bir şey düştü. Gerçekten de bir şeye basmıştım.

Döktüğüm karıncalar siyah şeyin üzerine üşüşmeye başladılar.

Ayağa kalktım ve Libby'ye yol verdim. İşe gidiyordu.

"Bir araba bir dolar," dedi ve sonra ayakkabımı gördü. "Ya, demek o kıyma buradaymış."

Yere baktım ve Libby'ye güle güle demeyi bile unuttum.

Dolaptaki et?

Ne zaman üzerine basmış olabilirdim ki?

Diğer ayakkabımı elime aldım ve tabanının aynı şekilde kıymayla dolu olduğunu gördüm. Eti alıp içeri girdim ve kanepede bir sonraki soruyu bekleyen Darren'a doğru tuttum. İkide iki yapsa yaş grubu için yeni bir dünya rekoru kırmış olacaktı.

"Neden biri ayakkabıma hamburger koysun ki?" dedim eti kaldırarak.

"Eski kurtadam numarasıdır," dedi yarışma programı modunda. "İstediğin birini böylece takip edebilirsin. Ama içine biraz kendi kanından da karıştırman gerek. Böylece köpekler kokuyu takip etmemeleri gerektiğini bilirler. Ama bir kurtadam kanı kokusunun seni götüreceği yer yalnızca yararlı ve sinirli–"

Bu kategorideki bir sonraki sorunun cevabı –*K* ile başlayan sözcükler– Kamçatka idi. Darren tısladı ve yine yanlış cevap vermenin üzüntüsüyle kanepeye çöktü.

"Neden?" diye sordu ayakkabıyı gösterip.

Neden.

Gözümde Libby'nin işe yürüdüğünü canlandırdım. Büyük çantası omzuna asılı.

"Dün gece dışarı çıkmış," dedim.

"Ya, evet, az kalsın unutuyordum," dedi Darren heyecandan alt dudağını ısırarak. "Sanırım onu bulmuş. O koyunu."

Başımı salladım. Tabii ki bulmuştu. Onun izini sürmüştü. Benim izimi sürüp onu bulmuştu. Onu bizzat oraya götürmüşüm gibiydi.

"Hey, hey," dedi Darren sonra sesiyle beni yakınına çekerek. "Aklıma geldi. Lib ile onlardan biri karşılaşırsa ne olur? Bir koyunla?"

Boş boş baktım.

"Yeni bir koyun bulman gerekir," dedi, dizine vurdu ve ben kalakaldığım için tekrar kitapçıya gittim ama araba yıkama yerinin yakınından geçmemek için yolu uzattım.

Libby'yi henüz göremezdim.

Beni kullanmıştı. Beni kullanıyordu. Daha da kötüsü ayakkabımdaki etin kokusunu alamayacağımı biliyordu.

Kaçmak istiyordum ama ben bir kurtadamdım. Hayatımız kaçmak bizim.

Bir-iki hafta içinde başka bir yere gitmek üzere yolda olacaktık. Belki de böylesi daha iyiydi.

Her şeyi bilmiyordum. Belki de Libby'nin kendine göre sebepleri vardı.

Ama bu işleri daha iyi bir hale getirmiyordu.

Parmaklarımı siyah gözümün üzerinde gezdirdim. Bu da yakında geçecekti.

Otobüs durağına yürüdüm. Öylesine savruluyordum. Her zamanki durağımda indim ve ne değişmiş diye bakarmış gibi durdum.

Her şey değişmişti.

O anda ilk defa klimalı rehin dükkânına girdim ve kapıdan geçtiğimde üzerimdeki zil çaldı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" dedi tezgâhın arkasındaki büyük adam.

"Bakınıyorum öyle," dedim göz teması kurmadan. Standart prosedür.

Koyunun dokunmuş olabileceği her şeye dokunmak iş görürdü herhalde. Özür maiyetinde, veda maiyetinde olurdu.

Daha ziyade özür.

Saatler ve silahların arkasındaki adam benimle birlikte tezgâhının arkasında hareket ediyor, rafların hangi kısmında olduğumu net bir şekilde görmek üzere pozisyon alıyordu. Ama bugün hırsızlık günü değildi. Bu bir cenazeydi.

Yine de tedirgin kalmaya devam etmesini sağlamak adına şu buji soketini, bu spreyle boyanmış keskiyi elime aldım ve ciddi bir şekilde almayı düşünüyormuşum gibi ikisini de inceledim. Raflarına geri koyduğumda ses çıkardıklarından emin oldum ve ellerimi pantolonumdan mümkün olduğunca uzak tuttum.

"Beğendin bir şey buldun mu?" dedi büyük adam mekânını boşalttığımda.

Arkasındaki gitar duvarına baktım ve sonra camdan tezgâhı inceledim. Paramın yetmeyeceği dürbünlere, bir günde kaybedeceğim saatlere, kabzalarına kurt işlenmiş bıçaklara baktım.

Ve filmlere.

Koyunun altı teybi de orada, camın üzerindeydi. Üzerlerinde kırmızı çizgiler falan. Tam bir set oluşturuyorlardı. Büyük adam iki yanına kitap destekleri bile yerleştirmişti.

"Bu yaşta küçük bir kızın mı oldu yoksa?" dedi baktığım yere bakarak.

Başımı hayır anlamında salladım ama ben de gülümsüyordum. O kadar gülümsüyordum ki gözlerim ısınıyordu.

Muhtemelen o kız, onun kızı yaşıyordu. Yaşıyordu ve yakınlardaydı. Koyunun ölü eşinin ailesiyle yaşıyordu muhtemelen.

Belki kurttu, belki değildi.

Hayır, dedim kıza. Aklımda Siyah Kurt olduğunu bildiğim sesle konuşuyordum, hayır, baban eve dönmeyecek.

Ama onu unutma. Onu sakın unutma.

16
Asla Kurtadam Deme

"Ama bu beni de onlardan yapıyor, değil mi?" diyor köylü. Neredeyse on bir buçuk yaşında olmasına rağmen ağlamak üzere.

"Hayır," diyor köylünün dayısı ve dışarı, kalabalığa bakmak için perdeleri ufacık aralıyor. "Sen bizdensin. Bunu biliyorsun. Birkaç sene daha bekle lan."

"Geçen sene de öyle demiştin," diyor köylü.

"Bu gerçek olamaz ya," diyor köylünün teyzesi.

"Buna inanmayacaksın," diyor köylünün dayısı yüzünde köylülerin hiç görmediği kadar büyük bir gülümsemeyle köylünün teyzesine. "İçlerinden birinin elinde yaba var."

Texas. Arkansas'nın hemen altı.

"Kapıyı çalarlarsa—" diyor köylünün teyzesi tam kapı çaldığında.

Köylü geri çekiliyor. Dudakları gergin.

Köylü olmasının sebebi ya dışarıdaki kalabalık gibi köylüsündür, ya da kurtadamsındır.

"Açma," diyor köylünün teyzesi ve kolu köylünün dayısını durduracak kadar uzunmuş gibi salonda kolunu uzatıyor.

Köylünün dayısı halen daha yabaya gülmekle meşgul.

Kurtadamsan gülmek kolay.

"Meşale lazım mı diye soracağım, o kadar," diyor ve ağzını normale döndürmek için dudaklarını yalıyor. Kapıyı her zamanki gibi açıyor; bir kolu kapının üst tarafında.

"Beyler," diyor. Tek tek tüm yüzlere baktığı için kafası hareket ediyor.

Köylü pencereden izliyor.

"Buralarda garip bir şey duydunuz mu?" diyor kalabalığın lideri. "Geceleri falan?"

"Hmm..." diyor köylünün dayısı ve pürüzsüz çenesini okşamak için elini kapının üstünden indiriyor. "Nasıl garip?"

"İki danam kayboldu," diyor kalabalıktaki bir yüz.

"Crisp'in karısı geçen gece görmüş," diyor bir başkası.

Köylü kalabalığın oluşturduğu tünelden içeri bakmak için yana doğru eğiliyor. Ucunda bir adam var.

"Crispin mi?" diyor köylünün dayısı.

"Yalnızca Crisp," diyor adam. Elinde yabası olan adam. Kalabalığın geri kalanı pompalı tüfek taşıyor. Arkadaki iki tanesinin köpekleri var. Köpekler şimdiden çığlık çığlığa.

"Ne görmüş?" diye soruyor köylünün dayısı.

"Önemli değil," diyor Crisp kalabalığa bakarak. "Saat geçmiş."

Hepsi gülmeye hazır.

"Kocaayak," diyor bir tanesi.

"Kocaayak mı?" diyor köylünün dayısı ve karavana girmek için basmak gereken son basamağa iniyor.

"Her ne idiyse," diyor liderleri, "çiftlik hayvanlarını yiyor ve kadınları korkutuyor."

"Biraz ışığa ihtiyacınız yok mu?" diye soruyor köylünün dayısı ve cümlesini gülmeden bitirebilmek için dudağını ısırması gerekiyor.

Köylü teyzesine bakıyor. Teyzesi başını iki yana sallıyor. Görünüşe göre zamanda geri gitmek istiyor. Farklı bir ailenin üyesi olmak.

"Bende ışık var," diyor dayısı ve pencerenin pervazındaki büyük fenere doğru uzanıyor. Kapıya dönerken fenerin arkasındaki iki pili çıkarıyor

"Ya, bu neden çalışmıyor..." diyor köylünün dayısı kapıda ve fenerin kafasını avcunun içine vuruyor.

Sonra yepyeni bir pompanın plastik kısmına bağladığı bulaşık bezini yakmak için ocağa doğru koşuyor.

"Mükemmel, mükemmel," diyor ve ateşin tutuşmasını beklerken yerinde hoplayıp zıplıyor. Köylünün teyzesine bakıyor ama teyzesi

ona bakmıyor. O da bunun üzerine köylüye bakıyor. "Kocaayağı bulacağım," diyor. "Bir kalabalıkla."

Meşale yanınca lavabonun üzerine tutuyor. Büyülenmiş halde.

Buz dolabında ikinci dananın kalıntıları var.

Evin arkasındaki çamurda net kurt izleri var. O kadar derin ki içlerine su dolmuş. En azından kısmi kurt izleri. Onlara bağlı bir insan topuğu izi de var. Çünkü köylünün dayısı o izleri bıraktığında dönüşüyordu.

Köylünün dayısı salondan geçerken köylünün teyzesi uzanıp onu bileğinden tutuyor.

Köylünün dayısı neredeyse yerinde duramayacak kadar heyecanlı.

"Ne?" diyor kolunu çekmeye çalışarak. "Ne ne ne?"

"Yalnızca Kocaayak," diyor köylünün teyzesi. "Başka bir şey aramaya başlamalarına sebep olma, anladın mı?"

"Wolfenstein..." diyor köylünün dayısı ve sözcük hoşuna gidiyor.

Hâlâ kurtulmaya, gitmeye çalışıyor.

Köylünün teyzesi elini bırakıyor ve parmaklarını açarak havaya kaldırıyor. Köylünün dayısı gitmekte özgür.

"Sen büyüdüğünde aptal olmayacaksın, değil mi?" diye soruyor köylünün teyzesi köylüye kalabalığın sesi dindikten sonra.

Köylü cevap vermiyor.

İki pili yerden alıyor ve fenerin durduğu yere, pencerenin pervazına yan yana ayakta duracakları şekilde koyuyor.

Yarım saat sonra, bir yarışma programının önünde sırt üstü uzanmışken bir reklam sırasında tavana bakıyor. Dayısının meşaleyle geçtiği yerlerin üstünde siyah is lekesi var. Ortasında da sönük, kırmızı bir çizgi.

Bir şey demek yerine öylece çizgiye bakıyor.

"Bu cevabı biliyorsun," diyor teyzesi yarışma programındaki soruyu kastederek.

"Tekrar yayın," diyor köylü.

"Peki o zaman neden izliyorsun?" diyor teyzesi ve işe gitmesi gerektiği için sosyeteleri anlatan dergisini kapatıyor.

Köylü ilk başta teyzesinin tavandaki kırmızı çizgiyi kastettiğini düşünüyor. Ama çizgi çoktan yok olmuş.

En azından teyzesi işe gidene kadar.

Gerçekten söndü mü diye bakmak için köylü bir askıya tuvalet kâğıdı doluyor ve tavandaki siyah ise sürtüyor.

Ufak bir duman, sonra hiç.

Köylü askıyı yere koyuyor ve ıslak tuvalet kâğıdı almaya gidiyor. Salona tekrar girdiğinde yerde bıraktığı tuvalet kâğıdının yandığını görüyor. Elindeki ıslak tuvalet kâğıdını bırakıyor, askıyı alıyor ve meşaleyi halıdan uzakta tutuyor.

Fark etmiyor. Halı bir an için tütüyor ve sonra hızlıca alev alıyor.

Köylü ayakkabılarıyla üstüne basıyor ama çoktan yayılmış durumda. Ve dayısı hâlâ ormanda Wolfenstein oynamakla meşgul. Kocaayağı şurada gördüğünden emin ve şurada. Böyle böyle kalabalık onu ormanın derinliklerine kadar takip ediyor.

Köylü alevlerin halının üzerinden atladığını görüyor. Başını hayır anlamında iki yana sallıyor, lütfen, geri alacak, öyle yapmak istemedi; ama fark etmiyor, çünkü çok geç.

İçinde ayakkabı kutusu olan açık mavi sırt çantasını almak için yatak odasına koşuyor ve karavanın yanmasını izlerken dayısı kalabalıktan dakikalar önce geri dönüyor.

Çok hızlı koştuğu için ayak izleri yine yarı-insan yarı-kurt. Ormanda o gece yanma ihtimali pek olmadığını düşündüğü için içine çöp atılıp yakılan varillerin yanında oturmuş olan köylünün yanında durmuyor.

Köylünün dayısı hiç durmadan yanan kapıdan dalıyor ve köylünün adını haykırıyor.

Boğazı sözcük zikretmeye pek uygun olmadığından ötürü boğuk bir uluma çıkıyor.

Hayatında ilk kez ve varillerin yanında saklı durumda olduğu için köylü de uluyor.

Kalabalığın geri kalanı en sonunda çalıların arasından nefes nefese çıkıyorlar. Pompalı tüfekleri ve yabaları ateşe karşı işe yaramaz.

"Yoksa–" diyor Crisp adında olan adam köylüye dönerek ve sersemlediği için köylüyü sarsıyor.

İçeride, ateşin içinde bir şeyler çatırdıyor, bir şeyler patlıyor. Her şeyin kıvılcımları siyah göğe doğru yükseliyor.

"Onu buldunuz mu?" diyor köylü, sesi bir rüya görüyormuş gibi.

Crisp ona bakıyor ve sonra karavanın çatısının bir bölümü çökünce yüzünü koruyor.

"*Kocaayak*," diye fısıldıyor köylü, asıl sözcüğü kullanmak yerine.

17
Hayvanın İzi

I.

Uzun yıllar boyunca tabut taşımış, annemi eyaletten eyalete götürmüştük.

Sahip olduğumuz, yeterli gelmeyecek diye bakmaya korktuğum şey siyah, kadifeden bir yüzük kutusunda duran bir tutam saçtı.

Ama eşyalar yok oluyor.

Mevzubahis kurtadamlar ise işler böyledir. Bir şeyin vardır, sonra geriye yalnızca hikâyesi kalır.

Tekrar Florida'daydık. On sene önce dedemin gömülü olduğu nehrin kıyısından, bir otoparkta ölen askerden yola çıktığımızda varabildiğimiz en uzak yer burasıydı. Red'den kaçabildiğimiz en uzak yer.

İçimizden bir parça o ilk gece Arkansas'dan yola çıktığımız anda kopmaya başlamıştı bile. Sonsuz süren bir köprünün üzerine son sürat giderken rüzgâr altımızdan geçen gölün yüzeyinde kıvrılmıştı ve tüm karton kutularımız açılmıştı. Hayatlarımız dikiz aynasından görünür hale gelmiş, ay-karası suların üzerine saçılmıştı.

O zaman arabayı Darren sürüyordu ve arkamızda olan şeyi görünce başını sallamıştı. En sonunda El Camino'yu daha da hızlı sürmeye başlamış, uzaktan gelen bir klikle farları kapamıştı.

"Bu en iyi yaptığın şeyler arasında sayılmaz," demişti Libby ona kör araba sürme konusunda. "Bir gün ölümüne sebep olacak."

"Bir gece," diye düzeltmişti onu Darren ve şeytanın–canı–cehnneme gülümsemesi yüzünde belirecek kadar ona bakmıştı.

Bir ilana basıp Jacksonville'deki bütün direklere zımbalamak istediğim resmi işte buydu.

Darren kayıptı.

Bir kamyoncuyla yaşıyorsan uzun süreli yokluklarına alışırsın. Yani gerçekten gittiği zaman gününün bazı bölümleri normal kalır. Ama sonra hatırlarsın.

Gitmesinden sonraki ilk birkaç günde Libby marketteki stoklama işinden ayrıldı. Bu seferin farklı olduğunu böylelikle anladım. Yıllar içinde Libby'nin yalnızca tek bir market işi olmuştu ve ona dişiyle tırnağıyla sarılmıştı. Tüm zedeli gevrek kutuları, tüm son tüketim tarihi geçmiş etler, tüm fiyonk rengi yanlış olan ekmekleri birisinin eve götürmesi gerekiyordu en nihayerinde.

Darren'ı aramaya nereden başlayacağımızı da bilmiyorduk.

Gölün yanında yürüdük, hapishaneyi aradık, arabaların çarpıp öldürdüğü hayvanların atıldığı çukurlara baktık.

Kasabada olmasaydık Libby onu kokusundan bulmayı deneyebilirdi.

Dedektif olsaydım onu bulmak kolay olurdu. *Dedektif odaya girdi ve failin hangi kapıyı kullandığını hemen anladı.*

Ama ben dedektif değildim. Neredeyse on altı yaşındaydım. Uzun boylu ve zayıftım, saçlarım gözlerime giriyordu, çenemdeki küçük kılları başparmağımla sıvazladığımda sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Bu sesi çıkarmayı bırakamıyordum çünkü bana özel bir sesti. Dönüştüğüm şeyi sürekli olarak hatırlatan şey. Muhtemelen hiç dönüşmeyeceğim şeyi.

Dünyaya dişlerimi, Darren, Libby ve herkese içimde neler döndüğünü göstermek istiyordum. Ama ne kadar sert kaşırsam kaşıyayım kurt yüzeye çıkmıyordu.

"Babamı tanıyor olsaydım," dedim Libby'ye, Darren'ın olmadığı öğleden sonralardan birinde. İkimizin gözleri de çukurdaki çimlerin üzerinde geziniyordu ve bu esnada arkamızda trafik oluşuyordu. "Belki o da geç açılanlardandı. Bir köylüye göre yani."

Libby bakmadığımı düşündüğünden ötürü bana baktı ve gözlerini aynada yakaladım. Dudakları gerilmişti. Darren'ın termino-

lojisini kullandığımdan dolayı değil, babam kesinlikle söz konusu edilemediğinden ötürü. On dört yaşındaki birini hamile bırakan kimsenin edilemediği gibi.

"Afaki laflar," dedi Libby rahat bir ses tonuyla.

"Afaki laflar," dedim. Haklıydı.

Sayılır.

Radyoda sosisli yeme yarışması olduğunu duyduk... Darren daha ölmemişti ama onun anısına Catalina'nın radyosunu Darren'ın en sevdiği kanala ayarlamıştık. Klasik rock, aptal DJler.

Radyo kanalı bir sosisli yeme yarışması düzenliyordu.

Bunu duyunca başımı kaldırıp Libby'ye baktım.

"Hep söylüyordu," dedim.

Biliyordu.

Kamyonculuk yürümediği takdirde Darren rekabete dayanan yeme yarışmalarıyla zengin ve ünlü olmayı planlıyordu. Onun bir avantajı vardı; öncesinde ve sonrasında dönüşebilirdi. Böylece kazanacak denli aç olacaktı ve sonra da demin yuttuğu tüm kalorileri yakacaktı.

Alametifarikası olacak numarayı bile planlamıştı: On iki ya da on beş sosisliden sonra sağ elini kaldıracak ve olmayan parmağını gösterip acı içinde sandalyesine yayılacaktı. Parmağını yemiş gibi.

Hem tarz hem de yetenek açısından kazanmış olacaktı. İzleyicilerin favorisi ve masadaki en iyi atlet.

Tüm hayatı boyunca demin duyduğumuz türden bir yarışmayı beklemişti.

Yarışma iki gün sonraydı.

Tekrar gölü kontrol ettik ve sonra duvardaki not panosuna baktık. Timsahlar yesin diye bataklığa götürülen asfalt leşlerinin listesi asılıydı.

"Florida'ya dönmemeliydik," dedim. "Florida ve Texas'ta hep kötü şeyler oluyor."

"Gidecek yerler tükeniyor," dedi Libby.

Salonda volta atıp kitabının aynı sayfasını okurken bölgedeki iki

timsah çiftliğini aradım. Yeni gelen güreşçi ya da kovboy oldu mu diye. Para bile istemeyip hava atmak için yapan kimse.

Hayvanat bahçesini de aradım tabii ama sırf telefona cevap vermeleri bile Darren'ın orada olmadığını gösteriyordu.

Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Birini bulmuş olabilir mi sence?" dedim en sonunda. Libby de bunu düşünmüş olmalıydı. Darren'ın daha önce kadınlarla takıldığı, gidip uzun süre gelmediği olmuştu. Bu sene de dedemin anneannemi geçit töreninde gördüğü yaştaydı. Olsun. "Kurtadamlar yapar mı böyle, öyle bir şey demeden giderler mi?" diye ekledim Libby cevap vermeyince.

Gözlerini bana çevirdi. Eski ve yorgun ve üzgün ve kızgındı gözleri.

"Onu erkekler yapar," dedi.

"Ama o senin kardeşin," dedim.

"Senin de dayın," dedi.

Sormamam gerekirdi. Ama... Darren dedemin anneannemle tanıştığı yaşta olduğunu söylediği zaman sesinin değişmesi... Sanki kulağa nasıl geldiğine bakıyor gibiydi. Dahası gelecekmiş gibi.

Belki de gelmişti işte.

Bir sabah BS İmha Ediciler'in eğitiminde –"Böceklere Son"– ve öğleden sonra işten dönmüyor.

Yürümeye devam mı etmişti? Acaba arkasına bakmış mıydı, kokuyu son bir kez içine çekmek için?

Libby BS'nin bürosuna gittiğinde danışma masasına onu sormuştu. Bu esnada ilaçlamacılardan biri arka taraftan çıkmıştı. Gözlükleri alnındaydı ve böcek ilacı üzerinden öyle yoğun dalgalar halinde akıyordu ki Libby'nin gözleri yaşarmıştı.

En sonunda anlattığı hikâye şuydu: Darren öğlen yemeği sırasında içmeye başlamış ve öğleden sonra evine gitmesi söylenmişti. Eğitimin ve hikâyenin sonu. Üzgündü.

"Ortaya çıkar," demişti ilaçlamacı. "Ama burada çalışmasına... burada çalışamaz. Bir şey olsa biz sorumlu tutuluruz."

Libby anlıyordu. Darren eyaletler arası yola aitti, bir dükkâna ya da gruba değil.

Sosisli yeme yarışmasından önceki gece arka kapıdan çıktı. Önce ay ışığı altında kitaplarından birini okumak istediğini sandım ama bakınca kıyafetlerini katlayıp paslı katlanır sandalyenin üzerine koymuş olduğunu döndüm. Geri geldiğinde rahatça bulabilsin diye.

On dakika sonra ve gecenin geri kalanı boyunca ulumaları şehrin her bir deliğine, her bir gözeneğine işledi.

Bu filmlerdeki gibi kurtadamların sürekli yaptığı bir şey değil. Ve aptal aya karşı yaptıkları bir şey de değil.

Kardeşin kaybolduğunda böyle ulursun.

Onun seni duymasını istediğin zaman böyle ulursun. Buna ihtiyacın olduğu zaman.

Güle güle mi diyordu, yoksa neredesin mi diyordu bilmiyorum.

Ertesi sabah tüm DJler kurt hakkında konuşuyordu. Hatta klipler gösteriyor, uzmanlar çağırıyor, Libby'nin sesini şarkılara karıştırıyorlardı.

"Güzel," dedi Libby.

Hâlâ kitabının aynı sayfasındaydı.

Yarışma okyanusun yanındaydı. Tüm o korkutucu maviye dayalı transatlantikler devasa duvarlar gibiydi.

Sosisli yeme yarışması gayet normaldi ama yarışmacılardan bir tanesi başına beyaz bir çuval geçirmişti ve üzerine gözleri görsün diye iki delik açmıştı. Korkuluk gibi duruyordu. Etkinliği düzenleyen DJ çuvalda bir de ağzına yer açmak için makas kullanmış, bunu büyük bir şova dönüştürmüştü.

Yemeye başlanacağını işaret eden zil çaldığında gizemli yarışmacının kaç tane sosisli yuttuğunu saymaya başladım ama aynı zamanda parmaklarını da görmeye çalışıyordum. Tüm hesabımı karıştırdım ve zaten önemli olmadığı ortaya çıktı. Gizemli misafir kazanamadı ama Darren olsa kazanırdı. Daha DJ çuvalı çıkarıp adamın sabah DJi olduğu ortaya çıkmadan önce o kadar yolu boşa gittiğimizi anlamıştım.

"Seslerini duyduğunda gözünde canlandırdığın kişiyle gerçekteki halleri hep farklı oluyor," dedim Libby'ye.

Saçlarını yüzüne çekiyor, ağlamamaya çalışıyordu.

Onu arabaya götürdüm.

"'Catalina' ne demek zaten?" dedi elini torpido gözüne vurarak. Darren arabanın ismini üzerinden çıkarıp torpido gözüne vidalamıştı çünkü Florida'da olduğumuzu ve dolaşmak için gerçek bir tekneye ihtiyacımız olduğunu söylemişti.

Ama tekne anlamındaki sözcük "Katamaran", "Catalina," değil.

Ve zaten kurtadamlar teknelere binmez.

Kasabada olduğumuz için arabayı Libby sürüyordu. Arabayı sürecek halde olmadığı için öylece oturuyorduk.

"Bazen unutabilirsin," dedi en sonunda.

Ona doğru bakıp bekledim.

"Babam anlatmıştı. Eğer – eğer kurt olarak çok kötü yaralanırsan, sabah geri döndüğünde ve insana dönüştüğünde her şeyi unutmuş olabilirmişsin."

"Amnezi," dedim.

"Gibi," dedi Libby. "Ama babam bir keresinde bir adamın suratının... ve unutmuş. Geri döndüğünde çenesi farklıymış. Kim olduğunu hatırlayamadığı için onu kurt bir arada tutuyormuş. İzleyeceği bir yön, hatrına getirebildiği anılar yokmuş, dolayısıyla hangi yüze sahip olduğun önemli değilmiş."

"Dönüşebileceğini biliyor muymuş peki?"

Libby cevap vermedi.

Darren'ı farklı bir yüzle hayal etmeye çalıştım. Bir keresinde yanımdakinin Darren olduğundan emin olmak için karanlıkta parmak uçlarımla yüzüne dokunduğumu hatırladım. Beni kurtarmak için yatak odamın duvarını kırıp içeri girmesi dün gibi gözümün önündeydi. En sevdiği kullanılmış araba satıcısının düştüğü tüm havuzları ve her seferinde satıcının yüzündeki bakışı hatırlıyordum.

Arabadan çıktım ve yürümeye başladım.

Libby bana engel olmadı.

Her şey paramparça oluyordu, görebiliyordum. Yalnızca ben ve Libby olacaktık. Yeterliydi ama değildi de.

Darren'dan nefret ediyordum. Onu bir kez daha görmek için elimi bileğimden kopartabilirdim.

Geceyi BS İmha Edicilerin karşısındaki terk edilmiş bir alışveriş merkezinin verandasında geçirdim. İlaçlamacıların tüm kamyonları ön tarafta duruyordu ve devasa, beyaz böceklere benziyorlardı. Ön camlarından gülünç dokungaçlar bile yükseliyordu. Böylelikle BS ile iş yaptığını biliyordun.

Sabah dokuzda kapıdan giren ilk kişi bendim.

"Dayımı arıyorum," dedim masadaki kadına.

Libby'den on yaş kadar büyük olduğunu tahmin ettim. Muhtemelen bir batakhaneden buraya düşmüştü. Fazla sigara, yetersiz güneş ışığı, pençe gibi kıvrık tırnaklar, sahte kızıl saç, rahat bir yirmi tane gümüş küpe asılı sol kulak. Libby'ye yardım eden can sıkıcı liseli bu değildi. Ben de liselinin olmamasını umuyordum. Cevap almayı umuyordum.

"Burada mı çalışıyor?" diye sordu ve yüzümü gözleriyle öyle bir kavradı ki her şeyi okuyacak korkusuyla başımı çevirmek zorunda kaldım.

"Bir zamanlar," dedim. "Birkaç günlüğüne çalıştı."

"Ya," dedi. "Yeni... Darrell."

"Darren," diye düzelttim.

Bir süre sonra ilaçlamacı arka kapıdan girip aynı hikâyeyi anlattı. Bu defa böcek ilacı gibi kokmuyordu ama gözlükleri hâlâ alnındaydı. Belki de bu şekilde saçlarının gözlerinin önüne düşmesine engel oluyordu.

Daha önce gelen hanımla birlikte olduğumu anlayınca ilaçlamacı omzunu silkti, dökme camdan yola baktı ve aynı şeyi söyledi: Darren takocuda içmeye başlamıştı. Cebinde de bir şişe olmalıydı çünkü üçüncüyü içtiğinde ayakta duracak hali kalmamıştı.

"Öylece yürüyüp gitti mi?" dedim.

"Yolu bildiğini söyledi."

Tam Darren'ın söyleyeceği bir laftı. İki şeyi duymaya katlanamazdı. Birincisi yön tarifi. İkincisi de nasihat.

"Acaba, ne bileyim, böcek ilacı solumuş olabilir mi?" diye sordum ve parmağımı hayali bir ilaçlama spreyinin tabancasının tetiğine koyup yüzüme sıktım.

"Silahtan almak için lisansın olması lazım," dedi ilaçlamacı. "Onun ise ayak işlerine bakan biri olduğu belliydi."

Hayır, dedim kendi kendime. O bir kurttu.

"Teşekkürler," dedim. Başka ne soracağımı bilemedim.

İlaçlamacı omzuma vurdu ve aynı zamanda elimi sıktı. Beni yakınına çektiği için üzerindeki böcek ilacı kokusunu *almalıydım* ama alamadım.

Ama Libby alıyordu işte yani.

Belki daha dönüşüm geçirmediğim, doğru buruna sahip olmadığım içindi.

Durup masada oturan kadına baktığım sırada elim kapının kulpundaydı. Bir kalemle uğraşıyordu. O tırnaklarla o kalemi nasıl tutuyordu hiçbir fikrim yoktu.

"Hey," dedim odadan aynı benim gibi çıkmasına ramak kalmış olan ilaçlamacıya. "Ne içiyordu hatırlıyor musun? Ne içtiğini bilirsem ne zaman döneceğini de kestirebilirim, anlarsın ya."

İlaçlamacı başını salladı. Anlıyordu.

"Corona," dedi bunu bana söyleyen kişi olmak onu üzüyormuşçasına.

Bira.

Ve pantolonunun ceplerinde her adımda çınlayan daha çok bira ya da bir şişe.

Şarapla resmen beslenen bir adam. Tek ve ana dini çilekli şarap olan bir kurtadam.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu ilaçlamacı.

Masadaki kadın da bana bakıyordu.

İlaçlamacının adı Rayford'du. Yakasında el yazısıyla yazıyordu.

Kadının isim levhasında Grace-Ellen yazıyordu.

Başımı iki yana salladım. Bir şey yok.

Çünkü konuşsam sesim bana ihanet edebilirdi.

O gece Grace-Ellen işten çıktıktan sonra eve gelmeden önce her nereye gitti bilmiyorum –lastiklerinden birine hamburger ve Libby'nin kanını bulaştırmıştım– ama döndüğü zaman salonda onu bekliyordum. Öyle karanlıkta duruyordum.

Kurtadamlar haneye tecavüzü umursamazlar.

Kurtadamlar dayılarını umursarlar.

Önce onu deniyorduk çünkü Rayford tüm yalanlarını hazırlamıştı. Grace-Ellen ise ayak uydurmak, anlık yalanlar uydurmak zorunda kalabilirdi. Hikâyede çatlaklar olursa arasından bakabilirdik. Arasından *Darren*'ı görebilirdik.

Verandanın ışığı bana çarpınca kadın şaşırdı, anahtarlarını konsol televizyonunun arkasındaki ulaşılmaz noktaya düşürdü.

"Hâlâ dayımı aradığımı söyleyebiliriz," dedim.

Grace-Ellen koşmak, çığlıklarıyla geceyi doldurmak üzere arkasını döndü ama arkasında devasa bir kurt duruyordu.

Yani Libby'yi muhtemelen böyle tanımlardı.

Yeterince yaklaşmış olurdu.

Libby'nin göğsünden derin bir kükreme geliyordu, hırlıyordu ve ağzından berrak bir salya çizgisi yere akıyordu. İstediğimiz zaman, gerçekten uğraştığımız zaman günahtan bile daha korkunç görünebiliriz. Otuz asırlık efsaneler başlamasına önayak olabiliriz.

Sanırım uğraşmadığımız zaman bile bunlar olur.

Libby ön patilerinden ağırlığı aldı ve ayakta durmak üzere pozisyon aldı. Böylece Grace-Ellen daha da korkuya kapılacaktı ama yerlerin çiş olmasını istemiyordum.

Arkasına geçtim ve kapıyı Libby'nin yüzüne kapadım.

"Artık *dışarıda* neyin olduğunu bildiğimize göre..." dedim ve arkamı dönmüştüm ki Grace-Ellen bana pençesiyle saldırdı.

Hayır, yavaş çekimde gördüm: Pençesi değil, kıvrık tırnaklarıyla.

Bu... neredeyse gülecektim.

Bir horoz mahmuzuydu. Çünkü Florida'daydık. Mahmuz 5-6 santim uzunluğunda, tam insanın çantasına sığacak boyuttaydı ve horozun bacağının geçeceği yere parmağını bile sokabiliyordun.

Daha elimi bile kaldıramadan omzumdan diğer tarafımdaki

kaburgalarıma kadar kestiği yerden kusursuz bir şekil çizerek kan fışkırdı. Bir kesik gibi değildi de sanki göğsümde gömülü bir kablo bulmuş da ona asılmış gibiydi. Bir de acımasın diye hızlıca çekmişti.

Ama acıdı.

Bunun dikiş ve zımba ile düzeltileceğini fark etmek için düşünmeme gerek bile yoktu. Bir sürü parçalanmış ceset görünce böyle şeyleri aşağı yukarı kestirebiliyorsun. Grace-Ellen'ın mahmuzu derinden kesmemişti ama düzensiz bir kesikti. Ve muhtemelen düzensiz bir şekilde iyileşecekti, tabii fırsat olursa.

Ben de kendi hikâyelerimi biriktirmeye başlıyordum.

Sanırım gülümsemiş olabilirim. İkimiz o anda donakalmış haldeyken.

Ama sonra gümüşü fark ettim.

Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim. Daha önce örümcek zehri yemiştim ve ısırıktan dolayı kırmızı dokungaçları dalga dalga yayılmıştı ve buna en yakın şey oydu. Ama karşılaştırmak gerekirse bu defa örümcek bir motorsiklet boyutundaydı ve çenesinde elektrik vardı.

Grace-Ellen'la göz göze gelince bildiğini fark ettim. *Bizi* tanıyordu, *ne* yapması gerektiğini biliyordu. Sonra etrafımızda kıymıklar uçuştu.

Libby nefes alış şeklimi duymuş, kanımın kokusunu almıştı.

Grace-Ellen gümüş mahmuzunu savurdu ama Darren'ın dediği gibi, bundan çok daha fazlası gerek. Bin mahmuzu olan bin horoz olsa o zaman dahi Libby'nin havayı kesen dişlerini aşmaları gerekir.

Libby ve Grace-Ellen arasındaki hızlı bir dizi hareketten sonra ben mutfakta yerde yatıyordum, Libby çıplak ve hayli insandı, yani en sonunda annem gibiydi. Yüzünü benim yüzüme yakın tutuyordu ve ona bakmam için haykırıyordu. *Direkt olarak bana bak amına koyayım.* İkimizi de kaybetmeyecekti, bu gece değil.

Üçüncü kez küfrettiğini duyuyordum.

Gözlerimi kapadım.

2.

Florida'ya hiç dönmemeliydik. Ama dönmemiz de gerekiyordu.

Libby haklıydı: gidecek yerler tükeniyordu. Florida'ya dönmek – hiçbirimiz bunu dillendirmezdik ama doğru davransak zamanı geri alabilir ve her şeye yeniden başlayabilirdik. Doğru davransak. Daha iyi olsak. Kendimizi bulduğumuz yerde değil, tekrar başladığımız yerde her şeyi düzeltsek.

Kendimi ölümden kurtarmak için dönüşüm geçirmedim. Oysaki kurtadamlar böyle yapar.

Belki de hiç dönüşmeyeceğim, diye geçirdim içimden.

Belki bazıları hiç dönüşmüyordur. Belki de yalnızca aklen kurtadam olmaya lanetlenmiştim. Ya da belki de Darren'ı geri almanın karşılığında kurtadam olmayı feda ediyordum.

Sanırım öyle bir şansım olsa bu anlaşmayı yapardım.

Sokayım geleceğe, değil mi? Önemli olan şu an. Bir geleceğin *yoksa*, anlam taşıyan her zaman için yalnızca şu andır.

Özellikle de şu an canını o mahmuz gibi yakıyorsa.

Gümüş kanıma çarptıktan sonra bayılıp ayıldım, Libby'nin olduğunu sandığım kollarda dövündüm, anneminmiş gibi düşündüğüm kolların arasında. Sonra gözlerimi açtım.

Tepemde *Grace-Ellen* duruyordu, Libby ise hemen yanındaydı ve elindeki bıçağı Grace-Ellen'ın boğazına sertçe dayamıştı.

Libby hiç anlatmadı ama sanırım yere bile düşmedim. Düşerken Grace-Ellen beni tuttu, bir çocuğu kollarında tutarmış gibi. Libby'nin o ilk saniyede onun boğazını kesmemesi de sanırım yalnızca bundandı.

Ama kesmeye hazır bekliyordu, dişleri olsun olmasın.

Ama görünüşe göre Grace-Ellen bizi nasıl öldüreceğini bildiği gibi bizi nasıl geri getireceğini de biliyordu.

İşin sırrı et suyunu köpek kanı içinde kaynatmaktı. Libby köpeği buldu. Hatta görünüşe göre köpeğin türü ya da kan miktarı problem olmasın diye sokaktaki tüm köpekleri getirmişti. Mutfakta yer

ölü köpeklerle doluydu. Onları istiflemiş de hayatımın ağırlığından ağır gelmelerini sağlamış gibiydi.

Ve işe yaradı.

Et suyunu ise benim içmem için kaynatmamışlardı. Direkt olarak kesiğe döktüler. Kesik açık bir ağız olabilsin diye Libby kesiğin iki yanından tutup içini açtı. Kesikten salça gibi kokan bir buhar yükseldi.

Libby'nin çığlık attığını ya da dışarıdaki bir köpek sahibinin bağırdığını ya da köylülerin en sonunda toplandığını ve bizi bulduklarını sandım ama duyduğumun kendi sesim olduğuna epey eminim.

Grace-Ellen ıslak bir bezle alnımı serinletti.

Libby ön camın önünde volta atıyordu. Köpeklere artık her ne olduysa sokakta bir polis arabası geziyor, mat ışığını gecenin tüm delik ve çatlaklarına tutuyordu.

Orada uzun bir süre kalamayacağımızı biliyordum zira ön kapı çerçevesinde yalnızca dengede duruyordu. Radyoda Libby'nin sesi veriliyordu ve kaldırımda kanlı pati izleri vardı. Sırtını duvara vermişti ve gözlerindeki bakıştan dışarı çıktığında dişleri ve pençeleriyle giderken beraberinde elinden çok kişiyi götürmeye niyetli olduğu belliydi.

Mat ışık ön camda sıcak beyaz bir şekilde parladığı zaman Libby dişlerini gösterdi.

Işık mevzuyu anlamış gibi hareket etmeye devam etti. O an için.

"O hepsiyle savaşır, sen merak etme," dedi Grace-Ellen ve bezi katlayarak ısınmış tarafın yerine tekrar serin tarafını alnıma koydu.

"Buna gerek yok," dedim gözlerimi kapayarak. Gözyaşlarım yine de aktı. Ve aptal çenem o aptalca şeyini yapıyor, aptal bir kuru erik gibi katlanıyordu. "Ben – ben..."

"Şşş, şşş," dedi Grace-Ellen ve belki de on beş senelik hayatımda gördüğüm en nazik hareketi yaptı: ağladığımı saklamak için bezi gözlerime indirdi. "Sen de onun gibi olmasan sence o gümüş canını yakar mıydı?" diye fısıldadı.

"Ama–"

"Kurtadam olmak yalnızca diş ve pençe sahibi olmak değildir," dedi. O kadar yakındı ki dudakları kulağıma değiyordu. O kadar yakın, o kadar sessiz. "İçte olan bir şeydir. Dünyaya bakış şeklindir. Dünyanın sana bakış şeklidir."

Elim, bezi olduğu yerde tutsun diye bileğini yakaladı.

Güneş doğduğunda ayağa kalkabiliyordum. Grace-Ellen bir lolipopun ucuna Japon yapıştırıcısı sürdü ve bunu kesiğime uyguladı. Sonra derinin lime lime ve kaynamış uçlarını birleştirdi ve yapıştırıcıya üfledi. Nefesi kuruyan yapıştırıcının yakıcı ısısına nazaran soğuktu.

Beni bir arada tuttu. Yeterince bir arada.

Libby Grace-Ellen'ın kıyafetlerini giymişti – üzerine oturan bir kot, gevşek bir gömlek, topuklarının halıya sürtmesine sebep olan bir sandalet. Bunların hiçbiri umurunda değildi. Bacağının yanında sol elini açıp kapıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu.

"Teşekkürler," dedi beni Grace-Ellen'dan uzaklaştırarak. Hayır: beni Grace-Ellen'dan *geri* alarak. "Kapının zararını öderim."

"Yalnızca bir kapı," dedi Grace-Ellen.

"Ve arabanın," dedi Libby gözlerini kaçırarak.

"*Arabam* mı?" dedi Grace-Ellen.

Grace-Ellen'ın lastiklerinin ne halde olduğunu bilmek için görmeme gerek yoktu. Libby muhtemelen yirmi saniyede halletmiş olmalıydı. Biraz daha kalsa kadının küçük Hondası'nın muhtemelen ön camı, tamponu ya da çatısı olmazdı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Grace-Ellen sesinde meydan okur bir tonla.

"*Bizim* hakkımızda bilgi sahibisin," dedi Libby meydan okumaya karşılık vererek. "Ve o da bizden biri. *Senin* çalıştığın yerde çalışıyordu."

Grace-Ellen nefes aldı, nefes verdi ve gözlerini Libby'nin elinden uzaklaştırdı – bu hareketinden Libby'nin parmaklarını açmasının ne anlama geldiğini bildiğini anladım: Dönüşmek üzere olan kurtadamlar öyle yapar. Elin yumruk halindeyse pençeler çıktığında avcuna gömülürler.

Hayır, "gömülürler" değil. Girerler.

Başımı salladım ve her ne geliyorsa, günün geri kalanı bizi nereye götürecekse hazırdım. Ama sonra Grace-Ellen araya girdi: "*Kocam* sayesinde biliyorum," dedi Libby'nin ses tonunu kullanarak. "Şey olduğundan beri... iki senedir gördüğüm ilk kurtlarsınız."

"O halde kocanla konuşmam gerek," dedi Libby ve yumruğunu sıktı. Daha az tehditkâr bir görüntü değildi.

"Ben de," dedi Grace-Ellen ve sonra bana baktı. "Gerçekten de yolda yaşayıp eski usullerin hiçbirini bilmiyor musunuz?"

"Arkansaslıyız," dedim.

Grace-Ellen nazikçe gülümsedi. "Kocam Trigo Texaslı idi."

"Hepimiz birbirimizi tanıyoruz gibi bir şey yok," dedi Libby.

Bariz soruyu sordum: "İdi mi?"

"Bir kurda göre zeki," dedi Grace-Ellen beni kastederek.

"Herkese göre zeki," dedi Libby sesinin vitesini biraz düşürerek.

Grace-Ellen hafifçe sırıttı. Bu hoşuna gitmişti.

"Bizi öylece bırakmış olamaz," dedim kendime hâkim olamayıp.

"Dayın," dedi Grace-Ellen.

"Kardeşim," dedi Libby.

"Üzgünüm," dedi Grace-Ellen.

"Ölmedi," diye ekledim ben.

Grace-Ellen bana bakmadı. Belki de buna inanmaya devam etmem daha iyiydi.

"Ölmedi!" dedim dişlerimi göstererek. Bedenen değil ama geri kalan her yönden bir kurttum.

Libby kolumu tutup beni olduğum yerde tuttu.

"Patronun bira konusunda yalan söylüyordu," dedi Libby. "Bir şey saklıyor olmasa neden yalan söylesin?"

"Rayford," dedi Grace-Ellen. "Muhtemelen milletin ne içtiğini unutmuştur."

"Peki ya sadece unutma değilse?" dedi Libby.

Grace-Ellen en sonunda başını kaldırdı. Libby ile aralarında bir şey oldu. Grace-Ellen başını salladı ve dayandığı kanepeden kalktı.

"Al," dedi bir şey atarak.

Ben daha yakın olduğum için havada kaptım ve efordan kalbim deli gibi atmaya başladı. Gümüş mahmuzu atmıştı.

"Ateşkes," dedi Grace-Ellen.

Odadaki iki kurtadamdan izin istemeden –*asıl* kurtadamdan– Grace-Ellen telefonu kulağına götürdü. Küpelerine plastik çarpınca şangırdadılar.

"Rayford," dedi telefon çalmaya başlayınca.

Libby gözlerinde ateşle öne doğru çıktı ama Grace-Ellen elini kaldırdı. Sanki bu Libby'yi durdurabilirmiş gibi.

Rayford'un eşi Marcie.

Yirmi saniye süren nazik bir hiçlikte sonra Grace-Ellen telefonu kapadı, yerine yerleştirdi ve bize baktı.

"Ne?" dedi Libby.

"Rayford evde değilmiş," dedi Grace-Ellen transtaymış gibi konuşarak. O an uyanıyormuş gibiydi.

"Neredeymiş?" dedim çünkü birinin demesi gerekiyordu.

"Ava çıkmış," dedi Grace-Ellen sesinde yenilgiyle.

"Nereye?" dedi Libby.

"Bu gece dönecekmiş," dedi Grace-Ellen.

"Yeterli değil bu," dedi Libby.

"Bugün pazar," dedi Grace-Ellen sormamız gerekmeyen bir soruyu cevaplarmış gibi. "Pazarları ofis *kapalı*."

"*Ofise* zaten gittik," dedi Libby.

"Bekleme odasına girdiniz. Ben gidebilirim – iş masraflarına, faturalara, programlarına bakabilir, o gün nerede olduklarını kontrol edebilir, bununla bir alakaları olmadığını size gösterebilirim. Birini takip edebilmen için bir yerde ne kadar zaman önce bulunmuş olması gerekiyor?"

"O benim kardeşim," dedi Libby.

"Rayford yapmadı," dedi Grace-Ellen telefonun yanından kalkıp duvardaki bir askıdan bir anahtarlık alarak.

"O bir ilaçlamacı," dedi Libby. "O işi nasıl buldun? Sence şans eseri mi?"

"Sorguya mı çekiliyorum şimdi?" dedi Grace-Ellen gözleri ve ayaklarıyla durarak.

"Orada çalışıyorsun."

"Trigo'nun onlar için çalışmasını sağlamaya çalışırlarken danışma masasını bana verdiler. Sonra Trigo ortadan kaybolunca... zaten orayı nasıl işleteceğimi biliyordum."

"Trigo?" dedim ortam birden çok sessiz olunca.

"Kocam," dedi Grace-Ellen ikinci kez.

Bir bakışmadan sonra –daha ziyade ben ya da Libby başka soru soracak mıyız diye bir meydan okuma maiyetindeydi– Grace-Ellen yürümeye başladığı koridorda kendisin takip etmemizi başıyla işaret etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Libby benim önümden yürümeye dikkat ederek. Her kapının arkasında, her rafın üzerinde bir pompalı tüfek saklı olabilirdi, bilemezdik.

"Benim arabamı alamayız, değil mi?" dedi Grace-Ellen ve garaja açılan üstü çizik kapıyı açtı.

"İki araban mı var?" dedim.

"Ford Trigo'nundu," dedi Grace-Ellen ve elektrikli kapının yukarı çıkması için duvara vurdu. "Ama yüreğini burada saklardı."

Lekeli bir kanvas muşambanın altında bir proje arabası vardı.

"Kardeşin," dedi Libby'ye. "Senden büyük mü küçük mü?"

"Aynıyız," dedi Libby öne çıkıp benim için güvenli olduğundan emin olmak adına tüm garajı gözetledikten sonra. "İkiziz."

"Ve ikiniz de kurt musunuz?" dedi Grace-Ellen etkilenmiş bir şekilde. "İşlerin öyle yürümediğini biliyorsun, değil mi? Genellikle bir besleyici olur."

"*Ne* olur?" dedim.

"Nasıl oldu da şimdiye kadar ölmediniz siz?" dedi Grace-Ellen ve sonra ağır bir hareketle ölü kocasının proje arabasının üzerindeki muşambayı kaldırdı. Toz ve ölü güveler etrafta uçuştu ve solmuş siyah boyanın üzerine yerleştiler. Yontulmuş, beyaz yarış şeritlerinin üzerine. Yatak gibi durmayan yatağa, çatlak olmayan

arka cama, bir öğlen vakti gelen kötü bir fikirle çatıya yerleştirilmiş çubuk antene.

Kalbim bir kez boğazımda attı ve elimi yumruk yaptım. Başımı hızla gelen bir darbeden kaçırmak istermişçesine yana doğru çevirdim.

"Hayır," dedim.

Ama evet.

El Camino'ydu. *Bizim* El Camino'muzdu. Geri geri park edildiği için radyonun üzerindeki paneldeki sigara yanığını görebiliyordum. Arkansas'dan o ilk yola çıktığımız zaman o yanığa bakmış, bir gün çok sıcak olduğu için dikiz aynasından gelen ışınların camı erittiğini, eriyen camın da plağa açılan kraterler gibi aşağı damladığını düşünmüştüm.

Libby bir şey söylemek istermiş gibi ağzını açtı ama yalnızca nefes almak isteyip alamadığında çenenin arka tarafında hissettiğin esnemeye benzer histi.

Sanırım bu kurtadamlar özgü bir his.

Gerçekten de yarasalardan bize bir şey geçtiğinden ötürü kurtadam olduysak, o zaman alttaki dişlerimizin altındaki o boş his muhtemelen eski bir işitsel içgüdü. Sessiz, küçük bir ses gönderip birini bulmak istediğinde kullandığın sesti bu.

Yalnız olduğunda ama yalnız olmak istemediğinde böyle yapardın.

Libby'yi bileğinden tuttum, arabaya götürdüm ve Grace-Ellen bu pedalı bilmediği için ve El Camino düz beton üzerine park edilmiş olduğu ve Red bu 396 bloğa 427 vida çaktığı için El Camino'yu dışarı çıkardığımızda tekerleri cırladı, burnu kalktı ve Grace-Ellen frene abanınca sert gün ışığı altında durduk.

"Bu gerçek olamaz," dedi Libby en sonunda.

Ama gerçekti. Halihazırda on senedir oluyordu.

3.

Grace-Ellen'ın ihtiyacı olan faturalar Rayford'ın ofisinde olduğundan adamın kapısının cam olan kısmına dirsek attım.

"Artık geldiğimizi bilecek," dedi Grace-Ellen.

"Onu önce ben görürsem bilmez," dedi Libby.

Grace-Ellen bunu düşündü, biraz daha düşündü ve sonra elini camın içinden dikkatlice uzatarak kapının kilidini açtı.

Peşinden içeri girdik ve Grace-Ellen yıllarca eskiye giden faturaları çıkarırken Rayford'ın müşteri sandalyelerine oturduk.

"Yalnızca geçen haftanınkilere ihtiyacın olduğunu sanıyordum," dedi Libby.

Grace-Ellen cevap vermedi. Faturaları bütün yere sermiş, karışık bir organizasyon işlemi gerçekleştiriyordu.

"Ee?" dedi Libby yarım saat sonra.

"Şşş," dedi Grace-Ellen.

Libby dişlerinin arasından tıslad, sandalyesini geriye itip ayağa kalktı ve bekleme odasına geçti. Oradaki sebil çağladı, sonra yine çağladı.

"Dönüşmeden önce mümkün olduğunca çok su içmelisin," dedi Grace-Ellen başını fatura ve fişlerden kaldırmadan. "Yoksa derin – yani zamanından önce yaşlanmışsın gibi olur."

Müşteri sandalyesinde arkama yaslanmış, tavandaki fayansları inceliyordum. Bilmediğim bir sürü şey vardı ve ne kadar şey bilmediğimi bile bilmiyordum.

"Sahte gümüş kurşunlar yapan bir kurtadamla tanışmıştım," dedim ona. Hızlı turda ona karşı koymaya çalışıyormuş gibiydim, kazanan her şeyi alır.

"O sadece bir efsane," dedi söylediğimle hiç ilgilenmeden, araştırmaya devam ederek.

"Ama tanıştım gerçekten."

Görünüşe göre faturaları renklerine göre diziyor ama şekillerine göre iki kez kontrol ediyordu. Sonra tarihine göre istifliyordu ama o kadar dikkatliydi ki sanki yanlış bir nefes alsa gördüğü şeyler berbat olacaktı.

"Bu gerçek olamaz," dedi.

Parmakları titriyordu.

"Kocan koyunlara ne yapıyordu?" dedim biraz sessizce. Sessiz

konuşmamın sebebi Libby'nin hâlâ yakınlarımızda olmasıydı ama daha ziyade Augusta'da yaptığı şeyin doğru olup olmadığı konusunda hâlâ emin olmamamdı.

"Koyunlar yenmek içindir," dedi Grace-Ellen ama beni dinlemiyor gibiydi.

"*Koyun*-koyunlardan bahsediyorum," dedim.

"Bir yanlışlık var," dedi sonra ve son faturayı en kötü tarot kartıymış gibi yere koydu. Sonra büyük resmi görmek, daha geniş açıdan almak için biraz geriledi.

"Hey," dedim diğer odaya doğru Grace-Ellen benimle konuşmayı bırakınca. Anlayabiliyordum bir şeyler olduğunu. Aklında bir şeyi tekrar kontrol ediyordu. Kendini bir şeyin olmadığına ikna etmeye çalışıyormuş gibiydi.

Libby kapının eşiğinde belirdi ve ön koluyla ağzını sildi.

"Bu doğru olamaz," dedi Grace-Ellen.

"Açıkla," dedi Libby.

Grace-Ellen açık yeşil fatura istifine dokundu. "Farklı bir satıcı bulmuş olmalılar," dedi gözleri yaşararak. Önce bana, sonra Libby'ye baktı. Bu artık her neyse sanki ona bunun doğru olmadığını söylememizi istermiş gibi.

"Gittikleri restoran mı bu?" dedi Libby öne çıkarak.

Grace-Ellen kenara çekildi ve Libby'nin tüm kâğıtları dağıtmasını engellemek için elini kaldırdı.

"Kimyasalları aldıkları yer," dedi Grace-Ellen. "Böcek ilaçlarını, merhemleri, her şeyi."

"Peki ya satıcılarını değiştirmemişlerse?" dedim. Ben de ayağa kalkmıştım. Sırf odadaki gerginlikten ötürü. Denmek üzere olan her şeyden ötürü.

Grace-Ellen'ın gözlerinde görebiliyordum.

Suçlu faturayı tekrar rengine ve şekline göre doğru yere koydu. "Satıcı değiştirmedilerse," dedi, "son iki haftadır ne sıkıyorlar?"

"Ne demek ne–?" dedi Libby ama sustu ve gözlerine öfke doldu. "*Hayır*," dedi.

Grace-Ellen ağlayacakmış gibi hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Başını hayır anlamına iki yana sallıyordu. Ama bu aslında zıttı olduğu anlamına geliyordu.

"Eskiden Trigo'nun onlar için çalışmasını istiyorlardı..." dedi ve düşündüğü şeye hayır dememizi istermiş gibi bize baktı.

"Ne?" dedim.

"Trigo... gösteriş yapmayı severdi," dedi ve kazara hafifçe güldü. Gözleri parlak oldu.

"Biliriz öylelerini, bizde de var bir tane," dedi Libby.

"Sürekli – sürekli, ne zaman bira içmeye gitse... geyik kafaları doldurdukları yerde."

"Taksidermist," dedim.

"Trigo, bir rögara işese tüm timsahlar uzaklaşırdı."

"Yılanlar da," diye ekledi Libby.

Başımı sallıyor, Darren etrafa işemeye başladığı zaman karavanlarımızın altından farelerin kaçıştığını hatırlıyordum.

"Bu yüzden mi onu istiyorlardı?" dedi Grace-Ellen bir bana bir Libby'ye bakarak. "Çişi için mi?"

"Darren'ın ne olduğunu anladılar," dedim. Birisinin demesi gerekiyordu.

"O zaman ilaçlama yapılan yerde bizzat olması gerekir, değil mi?" dedi Libby ve Grace-Ellen hıçkırıp omuzları düşünce Libby fatura ve fişlerin üzerine basarak öne çıktı. Grace-Ellen'ı kucakladı ve ayaklarının üzerine kaldırdı. Grace-Ellen öylece ağlamaya devam edince Libby elinin tersiyle Grace-Ellen'ın başının arkasındaki duvara vurdu. Rayford'ın iş sertifikaları ve lisansları ve balıkçılık fotoğrafları ve karnaval karikatürleri garip aşamalarda yere düştüler.

"Anahtarlar nerede?" diye kükredi Libby.

Grace-Ellen başıyla bekleme odasını işaret etti. Gözyaşları sel olmuş akıyordu.

Libby kadını önünden gitmesi için itti ve odadan çıktılar.

Ben de peşlerinden gidecektim ama önce fatura ve fişlerin başında durdum. Grace-Ellen'ın baktığı ve bir şeye ikna olmasına yol açan kâğıtların.

Üç yıl eskiye ait faturalar vardı.

Göz gezdirdim, genelde ne büyüklükte siparişler verdiklerini öğrendim ve bunu en yakın tarihli siparişle karşılaştırdım. Çok büyük bir fark vardı. Fiyatlar bu değişimi açıklayabilecek miktarda azalmamıştı. Anladığım kadarıyla fiyatlar bir de artmıştı.

Ve sonra Grace-Ellen da yaptığı ve ben de yapabileceğim için üç sene öncesine gittim ve bir seneye yayılmış faturaları inceledim.

İşte, üç ay boyunca, siparişler yüzde seksen-doksan kesilmişti. Önce iki sonra da üç *bin* dolar.

Sanki başka bir satıcı varmış gibi. Başka bir kaynak.

"Trigo," dedim ve başımı kaldırıp Libby'nin açtığı kapının eşiğinden baktım.

Faturayı havada süzülür halde bıraktım ve ikisinin ön tarafta çıkardıkları seslere doğru gittim.

Görünüşe göre BS'nin arka tarafı depoydu. Ön tarafta bekleme salonu ve Rayford'ın ofisi vardı ama bu aslında dışarıya kapalı olan alanla karşılaştırıldığında binanın çok küçük bir kısmıydı. Gerçek BS devasaydı. Kova bir buz pateni pisti gibiydi ve her bir sütunda kimyasal maddeden arınma duşları, duvarlarda posterler ve takvimler, her boş noktada böcekkapanlar vardı ve farklı bir arka sokağa açılan uzun garaj kapıları sırasının iç tarafında yamuk park etmiş iki tane böcek-kamyonu vardı.

Libby havadaki tüm partiküllerin tadını almak için burnunu kaldırdı.

"Onun yakınlarda olmasını isterler, değil mi?" dedi Grace-Ellen'a. "Buralarda bir yerde olması gerek."

"Bunu yaptıkları için lisanslarını kaybedecekler," dedi Grace-Ellen sert bir şekilde burnunu silerek. Ağladığı için kendine sinirlenmiş gibiydi.

"Lisanslarından fazlasını kaybedecekler," dedi Libby. "Kamyonlara bak," dedi bana çenesini iki kamyona kaldırarak.

Kamyonların içleri benim bile kokusunu alabildiğim kimyasallarla doluydu ve bir tanesinin anahtarı kontaktaydı. Ağırlığımı verince böcekkapanlar dönüp kıpırdandılar ve gölgeleri betonun üzerinde titredi. Ama hiçbir şey olmadı. Libby başını eğdi ve derin bir koku aldı.

"O zaman av gezisinden dönmesini bekleyeceğiz," dedi Libby ve deponun köşelerinde gezmeye başladı. Tekrar kontrol ediyor, tekrar *kokluyordu*. Grace-Ellen'la birlikte oraya ait değilmiş gibi duran piknik masasına oturduk, odanın tam ortasına.

"Kocan için üzgünüm," dedim.

Parmak uçlarıyla elimin üzerine dokundu ve sonra bu büyük yerdeki tek ses kaynağına doğru başını çevirdi: Libby dizlerinin üzerine çökmüş, elini kapı kulpuna koymuştu. Omuzları titriyordu. Artık eniklerin sonuncusuydu.

"Ona bakma," dedim ve Grace-Ellen bir an için bakmaya devam ettikten sonra başını çevirdi ve büyük anahtarlığa bakmaya başladı.

"Hmm," dedi.

Neden böyle bir ses çıkardığını anlamak için başımı çevirdim. Anahtarlar mı?

Bir anahtarı çıkarıp bana doğru uzattı. "Şunun anahtarı bu."

Kamyon. Kontağında anahtarı olmayan.

"Ee?" dedim.

"Eesi... burada olmamaları gerek," dedi. "Duvarda olmaları lazım, şurada. Üçüncü kancada. Ve gelip bunu aramış olmalılardı."

Anahtarları alıp baktım. Yani normal anahtarlardı işte.

"İzninle," dedim, anahtarı kamyona doğru tuttum ve yürümeye başladım.

Libby başını kaldırdı. Grace-Ellen peşimden geliyordu.

Sürücü koltuğuna tırmandım, kare şeklindeki anahtarı kontağa soktum ve bir dairenin çeyreği kadar çevirdim. Arabayı çalıştıracak kadar değil, zil ve çanların canlanmasına, ışıkların açılmasına yetecek kadar.

Hiçbir şey olmadı.

"Çalışmıyor," dedi Grace-Ellen bariz olduğu üzere. Sanki böylece anahtarları neden yanlış bir yerde bulduğu açıklanmış oluyordu. Neden diğer tüm anahtarların arasında saklandığı. Neden diğer tüm anahtarların arasında *saklı durduğu*.

"Bir vites kolu," dedim ve vitesi dörde taktım. Her şeyden yukarıda olduğun bir kamyonda vites kolu seksen kadar yere eğilirdi.

"Rayford viteslinin benzin için daha iyi olduğunu söylüyor," dedi Grace-Ellen.

Vitesi boşa aldım ve sırf görmek için uzanıp el frenini indirdim.

Kamyon kendi ağırlığından ötürü bir-iki santim oynadı.

Henüz ne düşündüğümden emin değildim ama başımı salladım.

Libby gelmiş, kamyonun tam önünde duruyordu.

"*Ne?*" dedi. Burnundan sızan bir kan damlası onu ele veriyordu.

"Burası hep bir depo muydu?" dedim Grace-Ellen'a.

Grace-Ellen gözlerini kıstı, düşünmeye başladı, bunun neden önemli olabileceğini anlamaya çalıştı. En sonunda konuştu. "Ben orta okuldayken yıkama yağlamacıydı. Tırlar gelirdi. Sonra otobanı değiştirdiler."

"Siktir," dedim ve kamyondan indim. Kamyonun altına bakmak için karnımın üstüne çöktüm.

Libby de benimle birlikte eğildi. Üzerinden dönüşümü hatırlatan yoğun bir koku geliyordu.

Kamyonun tam altındaki noktada kare şeklinde bir delik vardı. Bir çukur. Çukura *inen* bir kuyu.

"Eskiden buralarda bir sürü bölme vardı," dedim. Kamyonun altından bağırıyordum. "Yağ değişimi için."

Libby dişlerini gösterdi.

Hep birlikte kamyonu ileri ittik ve yuvarlanmaya devam etmesine izin verdik. Ön tamponu deponun diğer ucundaki duvara vurdu ve hiçbirimiz dönüp oraya bakmadık bile.

Betonun içindeki kare şeklindeki delik dergilerde gördüğüm fotoğraflara benziyordu. Sanki binlerce sene sonra ilk kez Mısır mezarlarına giriyormuşuz gibiydi. Delik aşınmış trabzanları olan metalden bir merdivene açıldı.

"Bunun–" dedi Grace-Ellen ama Libby çenesini kapatması için elini kaldırdı.

"Her şeye kapak koymuşlar," dedim başımı betonun üzerinde farklı derecelerde renk atmış noktalara çevirerek. Farklı gölgeler garaj kapılarıyla aynı çizgi üzerindeydi. Bölmelere kapak koymuşlardı ama ulaşım için bu merdiveni bırakmışlardı. Böylelikle bölmeleri

depolama için kullanabiliyorlardı. Tamamen *yok olmuş* olmuyorlardı.

"Eğer aşağıdaysa..." dedi Libby ve tehdidini bitirmeye gerek duymadan metal basamağa adım attı.

Ben onun peşinden gittim ve Grace-Ellen da benim arkamdan geldi. Bilezikleri tırabzanda tıngırdıyordu.

İçerisi zifiri karanlıktı ama diğer ucunda ışık vardı. Tahminen aşağısı ön ofisin tam altına denk geliyordu. Libby önden koşuyordu. Borular falan olabilir diye kollarını yüzünün önüne siper etmişti ve biz de peşinden gidiyorduk. Aklımıza gelecek en kötü şeyin gerçek olduğunu gördük.

Darren oradaydı.

"Yaşıyor mu?" dedim Libby'ye.

Florida'da olduğumuzdan ötürü içinde olduğu şey tahminen bir köpekbalığı tankıydı. Ve köpekbalığı tankları suya indirilebilecek şekilde yapılırlar. Yani üst tarafa lehimli sanayi yapımı çok güçlü bir delik vardı. O delikten kalın bir zincir geçiyor, tavanda her iki tarafa üçer metre uzanan kancalara uzanıyor ve oradan da yere bağlanıyorlardı.

Yani Darren yerden iki metre yüksekte sallanıyordu.

"Kuş yemi," derdim –Ortaçağ'da dört yol ağızlarında asılı duran eski kafesler, içleri iskelet ve avcı kuşlarla dolu– ama buraya, bu labirente, bu ölüm tuzağına hiçbir kuş inmezdi.

Tam bir ölüm tuzağı.

Kafesin üzerindeki kayışlardan beş galonluk su hazneleri sarkıyordu. İçlerinden çıkan tüpler kafese giriyordu ve her birinin ucundan küçük bir üç yönlü vana vardı.

Kafesin altında dört tane şişme havuz yan yana dizilmişti. Yuvarlak oldukları için kafesin tam altında, ortada biraz boş yer vardı.

Ama Darren ne yöne işerse işesin şişme havuzların içine düşecekti.

En iyi böcek ilacı.

Öbür uçtaki duvarda tek bir priz vardı ve onun yanında da kutu

şeklinde bir soğutucu vardı. İçi muhtemelen tasfiye edilmiş etler ya da asfalt leşleriyle doluydu. Altın kazlarını hayatta tutmaya yetecek kadar et.

Şimdiye dek işe yaramıştı. Ucu ucuna.

Kurtadam olsun olmasın, bir köpekbalığının içinden çıkamadığı bir kafesten çıkma ihtimali yoktu.

Ama Darren denemişti.

Ağzının kenarları, hatta yüzünün burundan aşağısı tamamen kabuk bağlamıştı ve siyahtı. Dönüşmektendi, biliyordum. Parmaklıkları ısırmaktan.

Ve kollarından biri kırıktı. Sol kolu. Muhtemelen insanken kırmıştı kolunu, parmaklıklara ya siz kırılırsınız ya kolum demişti.

Onunki kırılmıştı.

Libby başını iki yana sallıyordu.

Öne çıktım, havuzların arasına girdim ve elimi parmaklıkların arasından uzattım. Darren'a koklayabiliyorsa koklasın diye elimi uzattım.

"Darren," dedim. "Lütfen."

Arkamızda her zaman sessiz olan Libby çığlık attı ve çığlık her yeri doldurdu. Kendine bağırıyordu. Çünkü üç metre üstünde durmuş ama bilememişti. Babasından, hiç tanımadığı annesinden ona kalan tek şey Darren'dı. Bir anlaşmaları vardı, birbirlerine sahipken ölmeyeceklerdi. Ne olursa olsun birbirlerinin yanında olacaklardı. Darren onun kardeşi olduğu için çığlık attı.

Ama o benim dayımdı.

"Darren," dedim – ona daha önce böyle seslenmeye hiç cüret edememiştim.

Bunun üzerine içindeki kurt uyandı. İçindeki kurt meydan okumayı duydu.

Önce burnu uyandı. Sonra gözlerinden biri.

Hâlâ sarıydı. Yani kurtken bayılmış olmalıydı.

Gözlerimin önünde kahverengi filizler verdi ve sudaki bir çay poşeti gibi bulandı.

Sağlam kolunu uzatıp saçımı okşadı.

"Yeğenim," dedi. Sözcüğü zikretmesi haddinden fazla uzun sürmüştü.

Ne kadar sürerse sürsün ben yine beklerdim. Gözlerimi müteşekkir bir şekilde kapadım. Eksik parmaklı eli başımın üstündeydi. Grace-Ellen o sesi çıkardığında irkildim. Boğazından ya da göğsünden gelmemiş gibiydi.

Ruhundan gelmişti.

Soğutucunun başındaydı.

İçinde et vardı ama uzun bir süredir oradaydı.

İnsan ve kurt arasında donmuş olan kocası. İşe yaramamaya başlayınca oraya sıkıştırılmıştı. BS'ye para kazandırmayı bırakınca oraya istiflenmişti.

Libby çoktan oraya varmış, Grace-Ellen'ı sarılarak oradan uzaklaştırıyor, dövünmesini engelliyor, tekmelemesini engelliyordu.

Birlikte yere düştüler ve Libby onu tutmaya devam etti. Yüzünü Grace-Ellen'ın sırtına gömmüştü.

Ama gözleri beklediğim üzere ıslak değildi.

Ağlamak insanlara göre bir şeydi.

Libby ise insanlıktan epey uzaktı.

4.

Öğleden sonra Darren hikâyesini anlattı –ayılıp bayılıyordu ve Grace-Ellen botumuz Catalina'nın arka koltuğunda başını kucağında tutmak dışında bir deva bilmiyordu– ama... sürekli gülüyordu. Çünkü çok hoşuna gitmişti: Şangay usulü kaçırılmıştı.*

Bize sürekli olarak gerçek bir Ninja, doğuştan bir katil, dünyadaki en ölümcül suikastçı olduğunu söyleyip duruyordu. Meğer korsanlık varmış içinde.

Grace-Ellen Darren'ın yağlı saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Çenesi ve yanakları bebek yüzü kadar pürüzsüz, yepyeniydi. O kadar çok dönüşmüştü ki açlıktan bir deri bir kemik kalmıştı. Be-

---

* Denizcilere karşı yürütülen ve üçkâğıt, tehdit ya da şiddet kullanılarak yapılan kaçırma türü. –*yhn*

deni muhtemelen iliğini almış, oymuş ve giderek daha azdan onu tekrar tekrar inşa ederken onu kullanmıştı.

Grace-Ellen Darren'ın kolunu benzinciden kendi parasıyla aldığı iki derginin içine koymuş, kendi tokasıyla bağlamıştı. Dolayısıyla kızıl saçları ikisinin üzerine düşüyordu.

"Çişimin–" dedi Darren ama sonra cümlesini baştan kurdu. "Çişimin bu kadar para ettiğini bilseydim en baştan kendim satmaya başlardım. Beverly Hills kurtadamları olurduk..." durdu ve yüzünü çevirerek Grace-Ellen'ın boş karnına doğru öksürdü.

Libby'nin bir eli direksiyonun üzerindeydi ve diğer eliyle yan aynasını tutuyordu. Sanki kaba kuvvetle dünyayı sabit tutmaya çalışıyor gibiydi.

Rayford'ın eşi, Rayford'ın arabasının nerede olduğunu bilmiyordu –Rayford ona *o kadar da* güvenmiyordu– ama genellikle taksidermistin oradaki sapağa park ettiğini biliyordu. Libby'nin Rayford'ın bindiği kamyondan aldığı iş tulumuyla birlikte bu yeterliydi.

Kamyonunu bulduğumuzda Libby arabadan çıkarken üzerine giymiş olduğu Grace-Ellen'ın kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı bile.

Arkasından gittim, gömleği ve pantolonundan tohum başlarını silkeledim ve elimden geldiğince kıyafetlerini katladım (pek iyi olmadı).

Florida'nın yemyeşil ağaçlarının arasına girmeden önce Libby iş tulumunu bir kez daha burnuna götürdü ve Rayford'ı ta ilk limonata standını kurduğu güne kadar içine çekti.

Arabada Grace-Ellen ve Darren'la birlikte oturdum. Hâlâ arka koltuktalardı. Yanımızdan ne zaman büyük bir kamyon geçse Catalina sallanıyordu.

Yerimde arkaya doğru oturmak, hayvanat bahçesinde bir tırabzana asılırmış gibi eğilmek garip olduğu için onları dikiz aynasından izliyordum.

Darren gösteriş yapıyordu.

Yarı ölü olmasına rağmen sağlam eliyle uzanıp Grace-Ellen'ın yanağındaki ben gerçek mi diye kontrol ediyordu.

Darren gülümsediği zaman dişlerinin kırık olduğunu fark ettim. Grace-Ellen, Darren'ın dişlerini görünce irkildi.

"Artık güzellik yarışması kazanamam herhalde," dedi Darren omzunu silkerek ama sonra kendini düzeltti. "Artık *başka* güzellik yarışması kazanamam demek istedim..."

Grace-Ellen onu susturunca Darren yine de birkaç tanesini kazanabileceğini söyledi.

Libby'den on yaş büyükse, Darren'dan da on yaş büyüktü. En azından eski Darren'dan.

Florida'ya döndüğümüzde zaten Libby'den birkaç yaş büyüktü. Ama tutsaklığından sonra Grace-Ellen'a yetişmişti.

Anlattığına göre onu yüzüne böcek ilacı sıkarak yakalamışlardı. Muhtemelen Afrika'daki tüm termitleri ve karıncaların çoğunu, birkaç tane de gergedanı (boynuzlu piçleri) öldürmeye yetecek kadar sıkmışlardı. Uyandığında ise çoktan kafesin içindeydi.

"Onu duydun mu?" diye sordum dikiz aynasını mümkün olduğunca yüzüne doğru çevirerek. "Uluduğunda, Libby'yi?"

"Lib ulumaz," dedi Darren.

"Çok güzeldi," dedi Grace-Ellen ve Darren bunun üzerine ona daha bir ilgili baktı.

"Ne?" dedi Grace-Ellen.

"Gidip biraz altın su dökmem lazım," dedi Darren ve elinden geldiğince doğruldu.

Artık çişinin değerini bildiği için yeni şakası bu olacaktı, biliyordum.

Eh, bununla yaşayabilirdim.

Hatta belki bir gün ben de kullanırdım.

Grace-Ellen koltuk değneği olma görevini üstlendi ve işerken sendelemesini izlemek yerine Darren arkasına yaslanıp işerken onunla birlikte durdu.

"Kemiklerin böyle kırıkken dönüşmemelisin," dedi tek eliyle fermuarını çekmeye çalıştığını görünce. "İyileşmeyi en baştan başlatıyor, bilmiyor musun?"

"O halde sanırım senin de yanımda olman gerekecek," dedi Dar-

ren. "İyileşmeme yardım edersin. Yani sonuçta unutup durabilirim. Her gece dönüşebilirim falan."

Grace-Ellen başını eğdi ve hakkında sürekli bir şeyler okuduğum ama hiç anlamadığım bir şekilde gülümsedi: küçük bir kız gülüşü.

"Lanet olsun," dedim ve üçümüz ağaçların oradan gelen kuru hışırtıya doğru döndük.

Gelen Rayford'dı.

Bitkin durumdaydı.

Hayır hayır, ne olduğunu biliyorum. Güdülmüştü. Libby onu bulduğu yerde hemen oracıkta öldürebilir, etrafı iç organlarıyla boyayabilirdi. Ya da kaçmasına izin verip avlayabilir, sakat bırakabilir ve sonra ensesinden tutup sürükleyebilirdi. Ölmesine yetmeyecek derinlikte ısırıklar alabilirdi.

Ama öylesi çok kolay olurdu.

Ve Rayford kolayı hak etmiyordu.

İnsanlar kurtadamların hayvan olduğunu söylerler ama bu yanlış. Çok daha kötüsüyüz. Biz pençeleri, dişleri, iki gün boyunca dayanabilecek ciğerleri, koca ormanları aşabilecek bacakları olan insanlarız.

Rayford öne doğru sendeledi. Bileşik yayını peşi sıra sürüklüyordu zira kayışı hâlâ bileğine dolanmış haldeydi. Yüzü dallara çarpmaktan sıyrıklarla doluydu, pantolonunun kasık bölgesi çişten dolayı kararmıştı ve nefesi kesilmişti.

Yine de Darren'ı görünce irkilmedi.

"Rayford," dedi Darren sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi.

"*Graceciğim*?" dedi Rayford, Grace-Ellen'a. Grace-Ellen ise ona ters ters baktı. Açık elini onu korurmuş gibi Darren'ın göğsüne koymuştu. Onu koruyabilirmiş gibi.

Ve sonra ağaçların arasından Libby'nin düşük sesli, sert kükremesi duyuldu.

Rayford irkildi, önce Darren'a ve sonra Grace-Ellen'a baktı. "Bir şey – *peşimde* bir şey var! Bir tür–"

O anda Libby vahşice hırladı ve yağlı bir Florida çalısını salladı. Aslında kendine saygısı olan hiçbir kurtadam av sırasında böyle bir şey yapmazdı.

Ama bu artık bir av değildi.

Libby'nin hırlamasının son kısmı son şiddette, ön ayaklarını yere koymasına sebep olan türden, bir haykırışa yükseldi ve Rayford'ın kemiklerine işlemiş olan içgüdüleri, türü binlerce yıldır buna nasıl karşılık verdiyse öyle karşılık verdi.

Biraz daha geriledi ve şarampoldeki çakıllara bastı. Sonra asfalt yola tırmandı, yayının fiberglas parçaları sert asfalta sürttü. Gözleri sese, o korkunç sese kilitlenmişti. Ve otuz dakikadır yerde hissettiğim şey en sonunda göründü: düzenli bir sıra halinde muhtemelen bir inşaat alanına gidip dönen büyük kamyonlar.

Libby bu kamyonların yol almasını kilometrelerdir dinliyordu, bunu biliyordum. Zamanlamayı ona göre ayarlamıştı.

Nefesimi tuttum – ne yapmak için bilmiyorum ve asla bilmeyeceğim çünkü Grace-Ellen'ın diğer elinin avcu son anda gözlerimi kapadı. Dolayısıyla tek duyduğum havalı kornanın uzun ve matem havasındaki seslenişi ve kroma çarpan et sesiydi.

"Puşt," dedi Grace-Ellen elini indirirken.

"Sana ne olmuş öyle?" dedi ve sol eliyle uzanıp yüzünün kenarını tuttu.

Rayford'ın içindeki küçük çocuk yumuşadı ve ilgi görmeye hazırdı.

Gümüşten bir horoz mahmuzunun tek bir darbesiyle Grace-Ellen o çocuğun boğazını kesti ve ölürken yüzüne baktı. Dişlerini gösterdi, burnunu ısırdı ve suratına tükürdü.

"Sanırım âşık oldum," dedi Darren ona bakarak.

Havada gerçekten de kırmızı bir sis var mıydı yoksa görmek istediğimden ötürü bana mı öyle geliyordu?

Kamyon çoktan tekerleklerini kilitlemiş, polislere gerçekten denemiş olduğunu, bunun onun hatası olmadığını göstermek için dikkatlice siyah şeritler bırakmaya başlamıştı bile.

Yarım dakika sonra Libby iki ayağı üzerinde, saçlarında çim ve yapraklarla yanımıza geldi.

Kurt ağzı insan ağzına döndüğü o anda Darren'a baktı ve onu öyle kırılmış ve cılız görmek Libby'yi üzdüğü için kıyafetlerini giy-

mek için arabaya doğru yürümeye devam etti. Hayatımızın geri kalanında her ne varsa onu yaşamaya hazırdı.

Pek bir şey yoktu.

5.

Altı-yedi hafta sonra Libby bir yol çalışmasında işaretçi trafik memurluğu yapıyordu, dolayısıyla Darren'a hiç onun gibi kaçırılmayacağımı söylediğimde karavanda olmadığı için Darren'ın bana ne dediğini duymadı. Çişimin bir fareyi bile korkutmayacağını söyledi.

Bana karar vermeye çalışıyormuş gibi on dakika kadar baktı. Sonra yatak odasının kapısına baktı ve kapalı olduğundan, Grace-Ellen'ın halen daha uyuduğundan emin oldu. Sonra tüm bunlar aptalcaymış gibi başını iki yana salladı. Ama sonra gözlerini ellerine indirdi ve anlattı.

Bir hikâye anlattı elbette.

Sahip olduğumuz tek şey buydu.

Boktan bir kurtadam sürüsünün bir parçası olduğunu düşün, demişti bana. Bizim gibi değil, tüm o alfa-muhabbetini yapan, bıkkınlık getiren, kükreyerek birbirlerini itaat etmeye zorlayan, fanila giyen, insanlara dinlenme tesislerinin dumansı karanlığından ters ters bakanlar gibi.

Bu tür davranışların kurtadamlar için doğal olduğunu düşünürsünüz ama aslında öğrenilir. Çoğunlukla filmlerden ama belgesellerden de öğrenilir.

Biz ailelerden oluşuyoruz, sürülerden değil.

Ama bazı kurtadamlar Kool-Aid içerler. Darren bunu unutmamamı söyledi.

Neyse, boktan bir kurtadam sürüsünün bir parçasısın ve bir gün kim patron göstermek, zorundaymışsın sandığın için bölgeni korumak için gidip eski bir kurdun yakın zamanda ölmüş karısını kazıp çıkarıyorsun. Ona bir ders vermek, artık kim patron göstermek için geceleyin attığı turlarda kokusunu aldığı şeyin doğru ol-

duğunu söylüyorsun: şehirde yeni bir kurt var. Yeni bir sürü. Kâbus başlasın.

"Kibirli olmak başka," dedi Darren hâlâ kırık olan kolunu bir kenara uzatıp sağlam koluyla diğer tarafa mümkün olduğunca uzanıp, "aptal olmak başka, değil mi?"

Başımı salladım. Hikâyesini bölmek istemiyordum.

Hikâye benim hakkımda olacaktı, anlamıştım. Ona sorduğum soruyu cevaplamak için anlatıyordu. Sorum: Neyim ben?

"İşte annemi kazıp çıkarıyorlar," dedi Darren bu sözcükleri bu sırada zikretmek zorunda kalmaktan dolayı bile irkilerek, "ve onu gerçek kurtlar gibi yemiyor, yalnızca biraz kemirip dedenin evinin yakınlarında bırakıyorlar."

"Sen biliyor muydun?" diye sordum.

"Ben o zamanlar eniktim," dedi Darren. "Üçümüz de öyleydik."

"Benim annem değildi," dedim. "O da benim gibiydi."

"O benim kız kardeşimdi," dedi Darren sert bir şekilde. Gözlerimin içine ben başımı çevirmek zorunda kalana kadar baktı ve sonra devam etti: Dedem ölü eşini kargalardan oluşma bir battaniyenin altında buluyor. Dedem cesedin üzerinde diğer sürünün kokusunu alıyor.

Darren'a göre diğer sürünün beklediği şey muhtemelen dedemin o anda koşmaya başlaması, kıyafetlerini arkadaki yola savurması, çakıl taşlı yollarına dört ayak üzerinde gelmesi, ağzından berrak salyalar saçması ve gözlerinin keder ve öfkeden kör olmuş olmasıydı.

Ama mevzubahis benim dedem olduğu için bunun yerine elleriyle kapıyı çalmış. Darren, dedemin gerçekten çok nazik olduğunu söyledi, İncil satıcısı gibi. Kolunun altında da üst üste namluları kırık bir kaz boynu gibi duran meşhur pompalı tüfeği varmış. Ama içine fişek ya da kurşun yerine çalabildiği tüm gümüş mücevherleri doldurmuş. Tüm o kolye ve yüzük ve bilezikleri tüfeğe doldurmaktan elleri hâlâ tütüyormuş.

Silahı ilk ateşlemesiyle sürünün yarısını öldürmüş. Gümüş kaplı elmas bir yaka düğmesini on kalibrelik doksan santim namlulu bir pompalıdan ateşlediğinde kafan tereyağından yapılmış gibi tüm

kafatası kemiklerini delip geçebilirmiş ve zehir beynine işledikten sonra Darren'ın dediğine göre ding-dong, öldün.

İnsan olarak öldüremediklerini, evin arkasından kayıp kaçanları ise dört ayak üstünde kovalamış. Geniş geniş, acele etmeden ormanlarda, ağaçların arasında onları kovalamış – o gece öylesine çığlıklarla doluymuş ki ertesi gün üç farklı eyaletten gazeteciler Boonesville'e gitmişler. Ama çok geç kalmışlar. Geriye hiçbir şey kalmamış.

Dedemin sonuncusunu öldürmemesinin tek sebebi ise dedemin çocuğun başını bayılana kadar suyun altında tutması, sonra ayıltıp tekrar suya daldırırken şafağın sökmesiymiş.

Ama bir kişiyi hayatta bırakmak her zaman iyidir, dedi Darren. Uyarı maiyetinde.

Bu, senelerdir farklı versiyonlarını bildiğim bir hikâyenin anlatılmamış kısımlarıydı. Diş içeren versiyonu.

"Ee?" dedim.

On-on beş yıl ileri sar, dedi Darren ve sonra başını iki yana salladı ve tam olarak kastetmek istediği şeyi söyledi. "On dört yıl ileri sar."

Çocuğun sürüsünün kazıp çıkardığı o yaşlı kurtadamın eşinden kesilip alınan iki çocuk, bizim kandanmış. Üçüncüsü ise değilmiş. Onun için farklı bir hayat olmuş. Ormanda ava çıkmaktansa şehre gitmiş.

Bir çocukla çıkmış, sonra bir başkasıyla vesaire. Erkek kardeşi onu arayanlarla kavga etmeye devam ettiğinden en sonunda sevgilileriyle Boonesville'de buluşmaya başlamış. Boonesville de çeşitli sebeplerden ötürü Darren'ın gidemeyeceği bir yermiş.

O çocuklardan bir tanesi de kıza beni vermiş. Biliyordum. Sevgili Babacığım.

Darren öylece bana baktı.

"Neden koyunlardan bu kadar nefret ettiğini bilmek ister misin," dedi en sonunda. "Özgürleştirici Libby'nin. Yaşamalarına izin vermemiz, kendi hallerine bırakmamız doğru mu sence? Kimseye zarar vermiyorlar mı?"

"Farklı nesil," dedim omzumu silkerek dediğimi doğru kılabilirmişim gibi.

"Baban yüzünden," dedi Darren. Direkt.

Salondaki ahı gitmiş vahı kalmış halıya baktım ve Darren için bariz olan bağlantıyı görmeye çalıştım. Anladığımda yüzüm buz kesti, derin derin nefes aldım.

"Hayır," dedim.

"On dört *senedir* şehirde saklanıyor," dedi Darren. "Dedenle savaşamayacağını biliyordu, kimse savaşamazdı, ama... küçük kızına bir enik bırakırsa bu deden için onu öldürmekten daha kötü olurdu. Çünkü *küçük kızını* öldürmüş olurdu. Bu da dedenin kalbini sökmeye eşdeğerdi. Yani – neden henüz dönüşmediğini mi düşünüyorsun? Muhtemelen kısmen koyun olmandan ötürü. Hakaret babında söylemiyorum dostum."

"Ama koyunlar aslında kurttur."

"Muhtemelen sen de öylesin," dedi Darren ve beni yargılamadığını göreyim diye gözlerimi kaçırmama izin vermedi. "Artık bunu bilecek kadar büyüksün. Baban, dedenin bıraktığı çocuk neredeyse boğulduğu o sudan çıktığından beri dönüşmemişti. Muhtemelen nasıl dönüşüleceğini bile unutmuştur."

"Ve annem de kurt değildi zaten."

"Ama kanında bir yerlerde vardı. Dedenin kanı."

"Senin kanın."

"Farklı noktalara gitmeyelim..." dedi Darren ve yine boks duruşunu aldı ve çenemin hemen altına hafifçe vurdu.

Başımı çektim çünkü oynamak istemiyordum.

"Peki o–?" dedim. "Biyolojik babam yani."

Televizyondan öğrendiğim bir terimdi.

Darren'ın cevap vermemesi yeterli bir cevaptı.

Babam yoktu; ölmüş, gömülmüştü ve olaylar muhtemelen bu sırayı takip etmemişti. Tam olarak hangi öğleden sonraydı hatırlayamıyorum ama dedem bana bir zamanlar tanıdığı biri hakkında bir hikâye anlatmıştı. Bir zamanlar Darren'ın anlattıklarını herkesten çok hak eden birine yaptıkları hakkında bir hikâye.

Bana anlatırken elleri titremişti.

Anlamalıydım.

Mevzubahis kurtadamlarsa işler böyledir işte. Yalan söylediklerinde bile gerçeği söylerler.

Ve artık ben de kendim hakkındaki gerçeği biliyordum. Ben bir cinayet silahıydım. İntikamdını. Dayım ve teyzemin on senedir anneme olan görevleri dolayısıyla taşıdığı bir yük.

Belki bir kurttum, belki de değildim.

Ama gümüş. O gümüş mahmuz neredeyse beni öldürüyordu.

Bunun bir önemi olmalıydı.

Darren'ın göremeyeceği zaman dudağımı ısırdım ve ne türdense artık kanı emdim.

O sene Florida'dan ayrılmadık.

Hepimiz ayrılmadık yani.

Grace-Ellen'a en sonunda biraz ısınmamı sağlayan şey beni yarışma programlarında yenmesiydi. Bilgileri, hikâyeleri ya da anlattıkları hikâyelerden ziyade bu gerçekten de bir kurtadamla evli olduğunu gösteriyordu.

Rayford'ın kamyonunu çok kurcalamadan satın alacak birini tanıdığı için işe gitmeyi bırakabilecekti. BS diye bir şey hâlâ vardı tabii ama artık yalnızca terk edilmiş bir binanın üzerindeki tabelada yazan bir yazıydı. Libby tek bir gecede diğer tüm ilaçlamacıları ziyaret etmiş, Darren'ın zindanında kataloglad ığı kokularla uyumlu olanlar kim diye kontrol etmişti.

Hiçbiri sabaha çıkmamıştı.

Hepsini pislik olarak şehrin dört bir yanına atmış, hatta bunun onlar için fazla iyi olduğunu söylemişti.

"İnsanlığını unutuyor," dediğini duydum bir gün Grace-Ellen'ın Darren'a Libby hakkında. Koridorda daha uzakta olmam gerekiyordu o sırada ama değildim.

"Biraz yontulması gerek o kadar," demişti Darren. "Tanıyor olabileceğin kardeşi gibi..."

Libby Grace-Ellen hakkında en azından anneleri gibi saçının kızıl olduğunu söylemişti.

"Boya," demişti Darren kıs kıs gülerken.

"Bilmek istemiyorum," demişti Libby elini kaldırıp Darren'ın söyleyeceği bir sonraki şeyi duymak istemediğini belirtmek üzere.

"Sosisli yeme yarışmasına *o* katılmalı asıl," demişti ama yine de.

O sırada yatağımın ucunda oturuyordum. Karavanımızın duvarları kartondandı.

Karşımda, kapalı kapının arka tarafında bir ayna vardı. Aynada göğsümdeki yara izini görebiliyordum. Derin ve önemliydi. Sağ meme ucumu ikiye kesiyordu. Olur da kurda dönüşürsem o meme ucum yine dönmüş mü olacaktı diye düşünüyordum. Kurtadamların meme uçları olur mu diye.

Bir hafta sonra televizyon setinin tam karşısında oturmuş, kumandayı nişanlıyordum. Kumanda neredeyse yalnızca sete dokundurduğun zaman çalışıyordu ve düğmelerin üzerindeki tüm sayı ve resimler silindiği için ekranın yanındaki düğmeleri kullanmak daha kolaydı.

O hafta Darren Grace-Ellen'ın evini tamir edecek, mutfağındaki köpek cesetlerinin icabına bakacak, Hondası için bir tekerlek seti bulacaktı. Libby o gece ne kırdıysa hepsini telafi edecekti. Ama doğru tekerlekleri bulduktan sonra bana bir kurtadamın bunları nasıl takacağını göstermek yerine –bir el lambasından bütan gazı, yavaş çekimde düşen bir kibrit, yükselen mavi bir çörek şeklinde alevler– kanepeye park etmiş ve aslında marangoz olmadığını iddia etmişti.

"Hey, hey," demişti arkamdan. Dönmüştüm.

Kapıda Grace-Ellen vardı ve uçları sararmış bir gelinlik içindeydi.

Dudaklarındaki ruj, yanında bir Grace-Ellen daha olsa ona da yeterdi.

Elinde ise uzun ve sarkık kulaklarından tuttuğu, şişman ve debelenen bir tavşan vardı. Evcil hayvan dükkânından daha yeni almıştı.

Darren odanın ortasında yanına gitti ve tavşan ikisinin arasın-

da kalınca palet gibi ayaklarıyla yavaşça dövündü. Darren, Grace-Ellen'ın ağzının içine konuştu: "Evlen benimle."

Darren, Grace-Ellen'ın kıyafetinin düğmelerini çözerken Grace-Ellen ağlamaya başlamıştı bile. O düğmelerin o kıyafet için olmadığına epey emindim.

"Belki ben...?" dedim ve kendi yatak odama gitme hareketleri yaptım.

Gittim ve elimden geldiğince dinlememeye çalıştım. Tavşan son çığlığını attığında bile.

Sanırım onun adına mutluydum.

Hatta belki işler iyi bile gidebilirdi.

Kurtadamlar bundan fazlasını isteyemezler.

Libby eve gelip yaklaşan düğün haberini alınca dudak büktü ve başını salladı.

"Aferin," dedi. "Olamayacağını biliyorsunuz. Aile kurarsanız Grace-Ellen ölür."

"Ne?" dedi Grace-Ellen.

"Daha önce olduğunu gördüm," dedi Libby ve bana öyle manalı bir bakış attı ki gelip salon duvarına annemin ismini kazısa da olurdu.

"Neyden bahsediyorsun sen?" dedi Grace-Ellen. "Beş yüz yıl önce öyle olabilir, evet," dedi beklemeden. Suratında artık inanmaz değil, tiksinmiş bir ifade vardı. Çantasına uzandı ve üç kere karıştırdıktan sonra cüzdanından solmuş bir fotoğraf çıkardı.

"Bu sene on dokuz olacak," dedi. "Benim çocuğum. Trigo'dan."

"Hayır," dedi Libby. Resmi aldı ve baskıda kurt kokusu alabilecekmiş gibi incelemeye başladı.

"Dinle..." dedi Darren, Libby'ye.

Grace-Ellen başını Darren'dan Libby'ye çevirdi. Bunu yapacaklarından gerçekten emin olmak istiyormuş gibi bir havası vardı. Sonra sağ taraftaki saçlarını geri attı ve kulağının ucundaki gümüş halkaları gösterdi.

"Gümüşü taze tut," dedi Libby'ye, "her hafta temizlersen gümüş kanına karışır. Canını acıtmaz, yalnızca bebekteki kurdu tekmeler. Doğum süreci için kurdu bastırır."

"Babamın hep *aradığı* şey buydu," dedi Darren, Libby'ye ve ona bu buluş hissini bulaştırmak istedi. Dedemin başladığı şey bitmişti.

Libby bir an için Darren'a baktıktan sonra tekrar Grace-Ellen'a döndü.

"Daha önce o... o yerde," dedi Libby. "İkizlerin... nadir görüldüğünü söylemiştin."

"Tek doğumda iki enik," dedi Grace-Ellen. "Genelde biri kurt olmadan doğar. Yenmek için. İlk yemek. İnsanların kolostrumu olur. Kurtadamların ise kanı."

Salonun duvarına baktım. Annemin adının kazılı olacağı yere. Hepimiz görebiliyorduk – Darren. Libby. Ben.

Annemin büyümeye fırsat bile bulamamış olması gerekiyordu. Beni doğuracak kadar büyümemeliydi.

"Ne?" dedi Grace-Ellen bu yeni ve garip sessizlik karşısında.

"Bunu sana neden daha önceden söylemiş olsun ki?" dedi Libby, Darren'a.

"Kokusunu alamıyor musun?" dedi Grace-Ellen kendi karnına dokunarak.

Darren ne diyeceğini bilmiyordu. Ama gülümsemesine engel de olamıyordu.

"Gerçek gümüş," dedi Grace-Ellen sağ kulağına dokunarak.

"İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor," dedi Libby. Ama iyi bir anlamda değil.

"Yani bizimle mi geliyor?" dedi Libby, Darren'a o gecenin ilerleyen saatlerinde. Grace-Ellen buz bulmak için benzinciye gitmişti.

Darren yavaşça başını hayır anlamında iki yana salladı ve Libby başını salladı, böyle olacağını öngörmeliydi.

"Sen de kalabilirsin..." dedi Darren uzanıp kız kardeşinin elini tutarak.

Libby elini çekti ve kollarını göğsünde birleştirip arkasını döndü.

"Biz kurtadamız," dedi.

Bu, tüm soruların cevabıydı.

6.

Bir hafta sonra çığlık, eşyaların atılması ve Libby'nin yol çalışmasındaki işi bittikten sonra Catalina'ya battaniyelerimizi ve üç karton kutumuzu doldurduk.

Her şey daha kolay sığdı. Bundan nefret ediyordum.

Giderken limanda durduk ve arabadan çıkmadan önce muhtemelen iki dakika kadar Atlantik Okyanusuna öylece baktık.

"Evet," dedi Libby büyük iskeleye bağlı büyük gemiye bakıp.

"Evet," dedim ben de ona.

Darren'ın düğünü adliyede olmasına rağmen Grace-Ellen balayı için on bin kupon mu ne kesip bedava bir deniz yolculuğu kazanmıştı. Görünüşe göre okyanusa açılmak en büyük hayallerinden biriydi ama Trigo'yu ikna edememişti. Şimdi ise Darren'ın doğmamış eniğinin annesiydi.

"Gerçekten de gemiye mi bineceksin?" dedi Libby, Darren'a el ele tutuşmuşlarken. "Okyanusa açıldığını biliyorsun, değil mi? Ve okyanusun sudan yapıldığını?"

"Problem olmayacak," dedi Grace-Ellen. Bir spor çanta gibi Darren'a asılıydı ve şortları o kadar kısaydı ki yalnızca geniş bir kemer takıyormuş gibiydi.

Darren'ın gözlerinde ise aynı kesinlik yoktu –borda iskelesinin dibindeydik, sanırım buna bu ad veriliyor– ama gülümsemeye çalıştı. Kırık dişleri pek yardımcı olmuyordu.

Nerede durmam gerektiğini bilmiyordum.

Süreli dönüp Catalina'ya bakıyordum çünkü yolcu kapısı kilitlenmiyordu. Dedem bizi o anda orada dururken görebiliyor mu diye düşünüyordum. Sonra Darren'ın eski CB kulpunu, Gökteki Kurtadamı hatırladım ve birkaç nefeslik süre boyunca yutkunamadım.

"Güle güle de," dedi Libby yanımdan geçip arabaya doğru ilerlerken.

Ağlamıyordu bile. Otuz bir sene boyunca bir kardeşe sahip olduktan sonra öylece yürüyüp gidiyordu. Ona bağırmak, neler olduğunu haykırmak istiyordum.

Bunun yerine sonu görünmeyen suya baktım.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Darren. Çenesini birden omzuma koymuştu, direkt olarak kulağıma konuşuyordu ve benim baktığım yere bakıyordu.

"Sen istediğin her şeyi yapabilirsin," dedim ona. "Gözlerimle gördüm."

Borda iskelesindeki ayak sesleri Grace-Ellen'a aitti.

Darren'la ben yalnız kalmıştık.

"Bunu isteyebileceğini düşündüm," dedi. "Yani sonuçta ben ölüme gidiyorum falan ya hani."

Küçük, siyah, kadife yüzük kutusu. Annemin saçı.

Başımı çevirdim. Annemden uzağa.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım, tek yapabileceğim buydu. Annemi tekrar Darren'a ittim. "Onu buradan götür," dedim. "Gitmek isterdi."

Sanırım bu bir yalandı çünkü onu tanımıyordum.

Ama belki de tanışmıştık.

Şehre giden, âşık olan kızdı. Kurtlar tarafından yetiştirilmiş kız.

Darren emin olmak için yüzüme baktı.

"Döneceğim dostum, görürsün," dedi ve omzuma vurdu. Ellerimi cebimden çıkarmadım.

"Git," dedim.

"Tam burada beni bekleyecek misin?" dedi. Sesinde gülümseme vardı ve bir şey diyemeden orta parmağını ağzından çıkarıp alnıma ıslak bir X çizdi ve işte tam burası dedi. Sonra borda iskelesinde yürümeye başladı. Nizami bir şekilde yürüyordu ve Grace-Ellen tepede onu bekliyordu. Darren sürekli olarak ona bakmaya çalışıyor, zamanı durdurmak istiyordu.

Georgia'ya gidene kadar X'i alnımdan silmedim.

Hayır, yani, o X hâlâ orada. hâlâ beni işaret ediyor.

18
Benim Gibi Kurt

"Neyi?" diyor yeğeni teyzesine.

Teyzesi yeğenine daha demin yakması gerekeceğini söyledi.

Arabayı artık o sürüyor. Çıkmış yayları ve fazladan iki kapısı olan berbat bir Torino. Tam bir kurtadam arabası. Yeğenin ehliyeti yok ama on altı yaşında artık kenara çekilmeyecek kadar büyük ve zaten kaçması gerekirse kaçabilecek kadar genç

"Her şeyi o eski mavi çantandaki ayakkabı kutusuna yazdığını biliyorum," diyor teyzesi. "Bizi yazdığını."

Yeğeni direksiyona diğer elini koyuyor.

"Hiç kameramız olmadı," diyor. Tek bahanesi bu.

"Tatlı bir şey," diyor teyzesi. "Ve aptalca."

Arkansas'dalar. Ucunda.

"Zaten hepsi farklı," diyor yeğeni. "Yani yazış şeklim. Bulsa bile kimse bir şey anlamaz."

Teyzesi ona bakıyor ve bir an için onu öylece tutuyor. "Yani hepsiyle evi tekrar tekrar dolaştın mı demek istiyorsun?"

"Bir ayıyla dövüşmüş olabilirsin," diyor yeğeni.

Yeterli.

Dört cam da inik.

Bu kadar uzakta bina yok. İnsan yok.

"Geldik," diyor teyzesi ve yeğeni ağır arabayı yavaşlatıyor.

Toprak yoldalar.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor teyzesi.

Yeğen bir şey demiyor.

Üç hafta önce Texas'ta büyük gemilerin geçişini görebilecekleri kıyıdaki bir moteldelerken yeğen ağzında ilk başta tanımlayamadığı bir şeyle uyandı.

Dili.

Kalın, geniş ve sertti; dilini hareket ettirince kenara yuvarlanıp öğürmek istedi. Öyle yana dönünce ise omurgası bir fermuar gibi sıkıştı. Ama bu kemikleri şiddetli bir şekilde birbirlerine çarpmadan önceydi. Acıya sırtını döndü ama kaçabileceği bir yer yoktu. Birkaç saniye için bedenine elektrik verilmiş gibi oldu. Yatağa değen kısımları yalnızca başı ve topuklarıydı.

Ellerini açık tut, diye bir şeyler hatırladı belli belirsiz.

İstese de kapayamazdı zaten.

Pençelerin çıkması, parmaklarındaki uzun kemiklerin yavaşça dışarı çekilmesi gibiydi. Ve dişleri, öne çıkan ve kafatasının arkasındaki kemikleri alan çenesi, içinde kıvranan anılar, beyninin göğünde uçuşan soluk renkler. Yeğen, Libby'ye tutunmaya çalıştı. Libby'nin dişleri ensesinde, onu ormanda taşıyor ama sürekli olarak Darren'ın kamyonlarından birinin yolcu koltuğuna düşüyor. Orada da pencere seviyesinden aşağıda saklanıyor.

Ve sonra bacakları.

Parmakları hiçbir şey değildi; dizlerinin tek tek geri doğru dönmesi işkencesi ile kıyaslandığında. Ve tüm bu baskıdan leğen kemiği kırılacak gibiydi. Başını hayır, lütfen, bu yeterli anlamında sallıyordu. Ellerini motel odasının tavanına uzattığında omuzlarının daha kısıtlı bir harekete izin verdiğini fark etti. Gözlerinin arkasında sarı bir şimşek çaktı ve bu dumansı bir griye çözüldü. Sonra da kül gibi yumuşak bir siyahlık yüzüne düştü.

Bayıldı. Olduğunu biliyordu, Libby ona aklın kendini korumak için kapatacağı bir sınır olduğunu söylemişti ama bilmek onu durdurabileceği anlamına gelmiyordu.

İlk kurt rüyasında bir tebeşir tarlasında koşuyordu ve tüm uyku diyarında ciğerlerini dolduracak kadar hava yoktu.

Dövünerek, çarşaflarla boğuşarak uyandı.

Pençeleri çarşaflara takılıp duruyordu.

Gözlerini açtığında odası kokularla, kokuların anlattığı hikâyelerle doluydu.

Her birinin tadını almak seneler sürerdi.

Dışarı çıkıp gecenin içine koşmak için kapının kulpunu tırnakladı ama beceremedi. Dolayısıyla odada dönüp durmaya başladı ve kazara bir ayna buldu. Kendini tanıyamadı.

Uzun ve ince bacakları üzerinde durdu, bedeninin üst tarafını tezgâha attı, bir patisi plastik lavaboyu çizdi ve burnunu aynadaki yansımasının burnuna değdirip şaşkınca gerileyene kadar olanlara inanamamış olduğunu fark etti.

Hiç düşünmeden, tamamen içgüdüsel olarak diğer kurda bakıp havladı. Sesi yüksek ve korkunç. Aniden geri doğru çekilince bir şekilde askılara dolandı ve daha hızlı dönmeye başlayınca sinirli bir şekilde kükrediğini duymaktan ziyade hissetti.

En sonunda kurtulduğunu düşündüğü zaman askılarla asılı oldukları direğin de peşi sıra geldiğini fark etti.

Bilinçli bir şekilde dişlerini savurdu.

Direk o kadar hızlı bir şekilde parçalara ayrıldı ki ağzındaki çelikten dişlere teslim olmaktan ziyade bir saygı gösterisi gibiydi.

Yeğen kıymıkları tükürdü ve dilinin kenarındakileri almak için patisini kullanmak zorunda kaldı.

Kıymıklarda ormanın tadını alabiliyordu.

Yalnızca derin gümbürtüyü duymak için tekrar kükredi.

Dışarıda, motelin otoparkında kaskları olan iki adam kamyondan kapıya doğru yürüyordu. Buz makinesinin yanında sigara içen bir kadın sesli bir şekilde içine duman çekiyordu. İkinci katta bir bebek uyanmak üzereydi ama şimdilik yalnızca rüyasında bir şeyleri tekmeliyordu.

Dünya daha önce bilmediği bir canlılığa sahipti.

Duvarlarda küçük ayaklar, ampullerde daireler çizen yumuşak kanatlar vardı ve hepsinden öte yarasalar sağır edici bir şekilde çığlıklar atıyorlardı.

Yeğen boğazının şişermiş gibi olduğunu hissetti.

Tekrar kapıya gitti ama bu kez yalnızca ıslak burnunu kulpa sür-

dü. Kulptan ona bir kıvılcım geçti ve tekrar geriledi. Arka ayaklarını yatağın üzerine koydu.

Derisi titriyordu. Neşeyle. Hızla. Açlıkla.

Ama küçük çöp kovası boştu.

Çünkü kurtadamlar işlerini bilirler.

Onun gibi kokan yatağa kolayca çıktı ve daire çizdiğini, yumuşak bir yere kıvrıldığını hissetti. Yattığında kuyruğu burnuna değiyordu, gözleri hâlâ açıktı ve hâlâ izliyordu. Mümkün olduğu sürece izleyecekti.

Panik ya da korku yoktu. Bu, kendi içinin derinliklerine düşmek gibiydi.

Teyzesi avından elinde bir zamanlar sahip oldukları ayaklarından tutup baş aşağı sallandırdığı iki büyük beyaz kuşla döndüğünde havada neler olduğunun tadını aldı ve kuşları yere bıraktı. Kanatları düşerlerken açıldı.

Yeğenini kendisine çekti ve ona sarıldı. Sıcak nefesi yeğeninin göğsüne vuruyordu.

"Her geçen gün ona daha çok benziyorsun," dedi arabada oturduğu yerden, en sonunda resmen Arkansas'ya dönmüşlerdi.

Yeğen teyzesinin dedesini mi yoksa dayısını mı yoksa babasını mı kastettiğini bilmiyordu.

Yol bittiğinde yeğen çimden gidiyor çünkü bunun, bu olanların gerçek olmasını istemiyor. Teyzesi en sonunda elini torpido gözünün üzerine koyuyor. Bu, durması gerektiğine dair bir işaret.

"İyi olacaksın," diyor.

Arabadan birlikte çıkıyorlar.

Rüzgâr çayırların yeşilini okşuyor.

Teyzesi son bir kez kıyafetlerini çıkarıyor. Üzerinden düşmelerine izin veriyor.

Ben kurtadam olunca kot şort giyeceğim.

Bu, yeğenin tüm güney bölgesindeki binlerce tuvalete kazıdığı gizli bir grafiti.

Bazen bir tanesine denk gelip metalin üzerinde parmaklarını gezdiriyor.

"Ben burada olmaya devam edeceğim," diyor teyzesi ve elini uzatıp yeğeninin elini tutuyor.

"Darren gibi," diyor yeğen. "Kurtadam sözleri beş para etmez, bunu daha öğrenemedin mi?"

Teyzesi gülümsüyor.

"Ayrıca onun gibi konuşuyorsun," diyor, göğsüne bir kez vuruyor ve elini bir an için orada tutuyor.

Tüm hikâye ve filmlerde yürüyen bir insanın ayak izleri en sonunda kurt izlerine dönüşür.

Kurtadamlar cennetinde yalnızca yeni biten çimler var. Bir kurt, çayırın bir bölümünde koşuyor, gerçek kocası ağaçların gölgesinde onu bekliyor. Arkada kalmış da bir kurt var; gözleriyle, kalbiyle, burnuyla ve kalemiyle anlık fotoğraflar çekiyor.

Her şeyi tek tek hatırlamak zor. Ama bunu değil.

Bunu asla yakmayacağım Libby.

Hepsi bu.

Teşekkürler

Kendilerini buraya dâhil ettiğimi dahi bilmeyen şu kişilere teşekkürler: Art Spiegelman, Leslie Silko, Rob Zombie, George R.R. Martin, Gerald Vizenor, Louise Erdrich, Barry Lopez, *Good Will Hunting*, James Welch, *Near Dark*; hepinizden küçük parçalar çaldım. Joshua Malkin ve Zack Wentz'e sürekli olarak kurtadamlar hakkında konuştukları için, Bill Rabkin'e bana bir ilk bölümün ne kadar önemli olduğunu gösterdiği için teşekkürler. Yatak odası dekorasyon tüyoları için Ray Cluley'ye teşekkürler. William J. Cobb'a bana önceden bu tür yalnızca tek bir romanın olacağını söylediği için teşekkürler. Eskiden kütüphanede birlikte çalıştığım Craig adındaki bir adama teşekkürler; senden de bir şeyler çaldım. Sabine Baring-Gould, Heredot ve Curt Siodmak'a teşekkürler. Tod Goldberg'in *Gangsterland*'i aracılığıyla bölümlerimden birine esin veren Wally Charnoff'a teşekkürler. Jeff Barnaby'nin *Rhymes for Young Ghouls*'una teşekkürler. Eddy Rathke, Axel Hassen Taiari, Jesse Lawrence, Theo Van Alst ve Paul Tremblay'ye taslak okumaları için teşekkürler. Warren Zevon, John Landis ve Gary Brandner'a müteşekkirim. *The Howling* olmasa kaybolurdum, farklı bir insan olurdum. Buna başlamam için beni teşvik eden Jesse Bullington'a ve bana nasıl yapılacağını göstermiş olan "The Hunt" için Neil Gaiman'a teşekkürler. Araştırma konusundaki büyük yardımlarından ötürü Laura Payne'e teşekkürler. Bill Pronzini ve John Skipp'e teşekkürler. *Mud, Taşıdıkları Şeyler* ve *Knockernstiff*'e teşekkürler; hepsi yanına yaklaşamayacağım modeller. Çok önemli bir kurtadam heykelciği aldığım Baltmiore'daki yere beni götüren Matthew Hobson'a teşekkürler. Carrie Vaughn,

Benjamin Percy, Christopher Beuhlman, Toby Barlow ve kurtadamların geri kalanına teşekkürler –çok fazla, yeterli değil. Cynthia Romanowski'ye teşekkürler. Ya süper kahramanlar gerçek olsaydı diye soran Alan Moore'a teşekkürler. Bu soruda hep bana özel bir değişken olduğunu düşünmüşümdür. Beni önemsiz bir romanı alıp yeni editörüm Kelly O'Connor başka bir şeye dönüştürmeden önce başka bir şeye dönüştüren yeni menajerim BJ Robbins ile tanıştıran Deanne Stillman'a teşekkürler. BJ ve Kelly olmasa *Melezler* bir enik olarak kalır, dişleri çıkmazdı. Ve eşim Nancy'ye çocuklarım Rane ve Kinsey ile küçüklerken gecelerce oturduğu ve evin dışında kurtadamların olduğundan emin oldukları için yatak odamıza geldiklerinde ve ben onlara olmadığını söyleyemediğimde uyuyamadığı için teşekkürler. Gidip oradalar mı diye ben hep bakardım.